

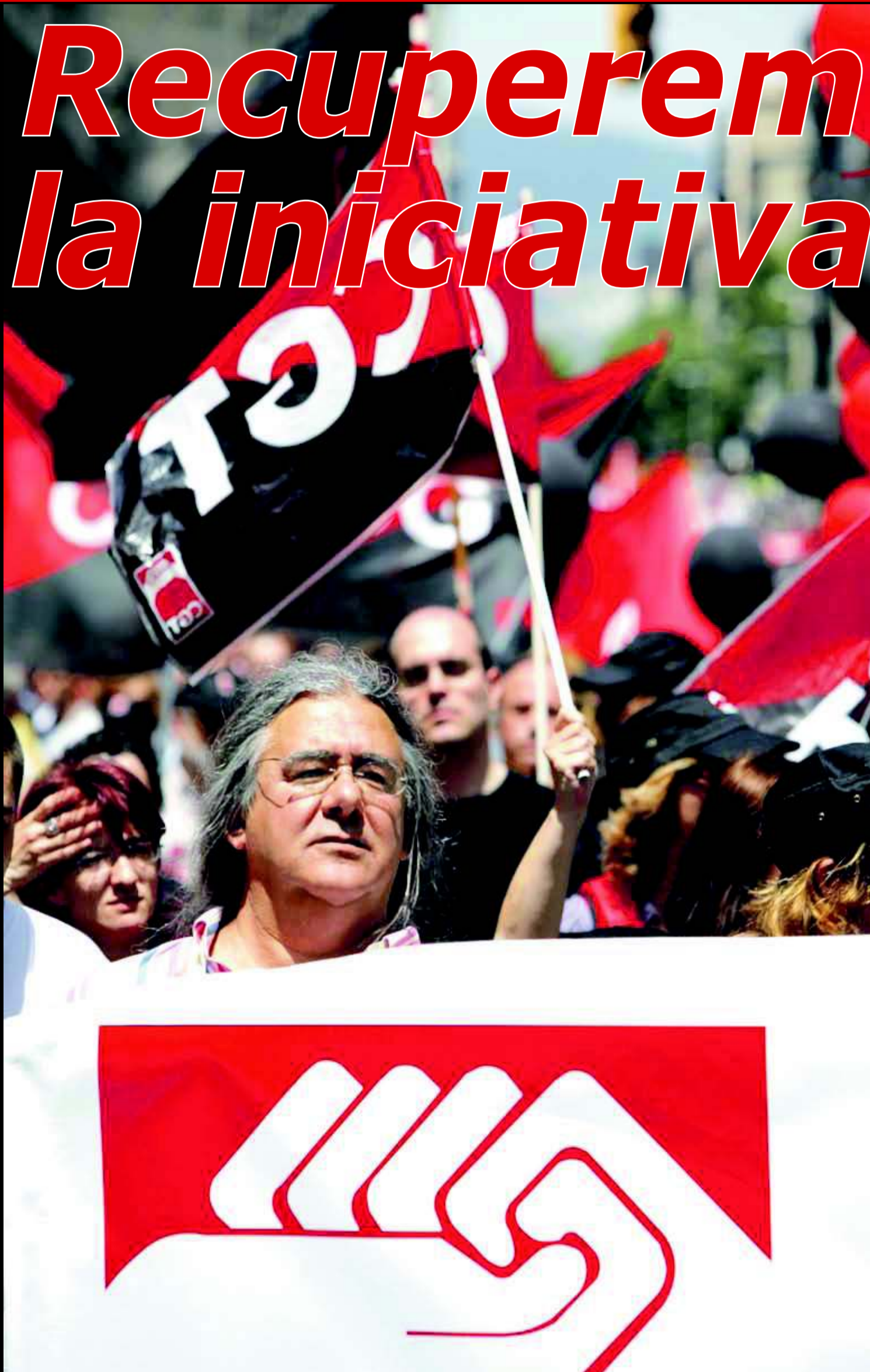


Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juliol 2010 · núm. 119 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Recuperem la iniciativa



Fotografia: Oriol Clavera



Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 119 · Juliol 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Recuperem la iniciativa



Fotografia: Oriol Clavera

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Cami de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMECC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Clavells 11 - 08700 Igualada.
Tel. /fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel. /fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, ftcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59, 08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castell del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castell del Vallès
cgt.castell-v@terra.es,
Tel. /fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pitumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Editorial

Per si algú encara no ho ha entès...

Mentre Zapatero llepava les petjades de les sabates dels amos, representats per aquest president del Fons Monetari Internacional de visita a Madrid el passat 19 de juny, Dominique Strauss-Kahn, la mirada freda i sense miralls ni còncavos ni convexos al Reial decret de Llei de reforma del mercat de treball aprovat dos dies abans deixa clares unes quantes de les garrotades que rebrem els propers dies, mesos i anys. Segons l'Strauss-Kahn, durant els propers vint anys, si les coses es fan bé...

Les persones que treballem ja ens podem anar preparant. Els voltors volen baix i busquen carn feble per menjar, farts com estan. L'Estat passa a servir, una mica més si pot ser, per tapar els forats de les empreses, bancs i multinacionals diverses, forats reas o simulats. Així, pagarà la Seguretat Social dels contractes per a joves i estalviarà a les empreses aquest import, ara que els subvencionarà els acomiadaments. O sigui que un empresari rebrà diners per contractar algú i per fer-lo fora. En diran també flexibilitat? Ah, ara, les rebaixes són prou evidents en molts punts però n'hi ha un en què no només són evidents sinó que fan fins i tot mal de dir. En la Reforma Laboral que els gossos lloen i que només critiquen com a insuficient (tranquils, que al pas que anem el feudalisme arribarà aviat) es diu que els joves cobraran el 60% del salari mínim durant el primer any de contracte i el 75% en el segon any. Així, parlant de xifres concretes, una empresa qualsevol pot contractar un treballador jove per 379,98 euros al mes a jornada completa. Si el jove es queixa, al carrer i que pagui l'Estat l'acomiadament. Ah, ara, el jove, si és contractat per una ETT passa a poder realitzar feines perilloses. O sigui que perill i misèria es donen la mà i els voltors aplaudeixen. Els "mercats" i els empresaris donen copets a l'esquena a Zapatero d'amagat mentre públicament demanen més i més... misèria, i Rajoy i Mas es pregunten què hauran de fer ells quan manin per semblar més de dretes que els que ara tenen el poder. Ja sabeu que si l'empresa acredita -ja ens entenem- sis mesos de pèrdues ja

té causa objectiva d'acomiadament i per tant es passa a cobrar un màxim de 33 dies per any treballat. Què ens queda? Doncs esperar la reforma de les pensions, que els voltors també han demanat, i veure com passem als 67 anys per cobrar una pensió. Diran que a l'Estat francès Zarkozy també ha retardat l'edat de cobrament però és que aquesta ha passat dels 60 anys als 62. Ho diran i una part important de gent s'ho creurà. Els mitjans, ja se sap...

I veure com les patronals continuen apostant per fer desaparèixer la negociació col·lectiva i per tant fer contractes a mida, i fer impossible la unitat dels explotats. No passa res, ara que ja sabem que la gran banca espanyol és una de les que més beneficis dona i més solvència té... que es morin els pobres i visca la crisi!! Algunes i alguns continuen mirant la tele per assabentar-se com la pobresa s'estén i la precarietat ja no és només normal sinó total obligació. S'ho miraran sempre per la pantalla? L'anestèsia que els ha estat subministrada és tan potent que no els permet entendre que tot depèn de la correlació de forces? No entendran mai que això és una lluita de classes i que ells, malgrat els pesi, són treballadors i per tant explotats i ben aviat pobres de les mil formes que la paraula permet. Ens trobem davant de l'atac més gran que el capitalisme ha fet a la classe treballadora des de l'acabament de la Segona Guerra Mundial. Aquest atac suposa el trencament del pacte social que, a través de la socialdemocràcia, permetia un cert benestar en aquesta part de món. Un benestar que desactivava, ah, ara, la possibilitat d'un contagi revolucionari, no ens enganyem. Això no era, ni molt menys, el millor dels mons possibles tal com afirma sovint la propaganda capitalista però sí que era molt millor que el lloc a on anem. I on anem ho tenen clar si no lluitem. I la gent que ha tingut un mínim de formació ho pot deduir llegint encara que sigui un cop a la vida les pàgines salmó dels diaris i les que porten el títol d'Economia. Tenim vaga general convocada al setembre i fins aleshores ens cal cremar el

carrer uns quants cops, com més millor, per fer-nos sentir aleshores amb claredat i obrint espais nous de confrontació. Tenim clar que aquesta vaga no aturarà res si la deixem només en mans dels convocants i per això ens caldrà posar-ho tot en joc. No ens podem permetre el luxe de mirar-nos-ho només perquè la destrossa

que han planificat i que ara executen és llarga, immensa i va dirigida a totes les esferes de les nostres vides. Si hi ha algú encara no ho entén, que es prepari per rebre clatellades, perquè també és a la llista, i perquè segur que té metge, treball, atur, seguretat social, escola... i demà ja veurem...



Agurrelj



Aquest número s'ha tancat el 20 de juny de 2010

"El sindicalisme combatiu i els nous moviments socials estaven condemnats a entendre's, i any rere any la complicitat es va anar incrementant, i la infectació mútua és ja irreversible"

Àlex Tisminetzky dins "Infectació"

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org



Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>



REPORTATGE

La Reforma Laboral concedeix rang de norma a la precarització i desregulació gairebé absoluta de les relacions laborals

Ni acabarà amb l'acomiadament lliure i barat, ni servirà per a crear ocupació.

La nova reforma laboral:

Un atac frontal al dret a la negociació col·lectiva i al sindicalisme

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Per a la CGT la reforma laboral del govern és un atac frontal al sindicalisme i la classe treballadora, realitzat amb el suport del FMI, la UE i el capitalisme internacional. La Reforma Laboral del Govern, retalla i redueix drets laborals fonamentals i garanteix a la patronal menors costos en les contractacions i en els acomiadaments. El dimecres 16 de Juny, el govern va aprovar el Reial decret Llei de Mesures Urgents per a la Reforma del Mercat Laboral. Aquesta Reforma no és en absolut una resposta a les necessitats dels treballadors i treballadores, ni una proposta per a retornar-nos els drets laborals i socials que ens han arrencat progressivament en els últims anys, menys encara, una proposta de justícia social en defensa de les persones treballadores com part més feble en la relació laboral, ni és una reforma per a acabar amb el que ja és un fet comú en el mercat de treball (acomiadament lliure i barat), ni una reforma per a crear ocupació.

Aquesta Reforma representa, essencialment, un pas més en la institucionalització de les retallades de drets laborals i socials aplicades amb mà de ferro sobre els treballadors i treballadores, al concedir rang de norma a la precarització i desregulació gairebé absoluta de les relacions laborals. D'aquesta manera, s'homogeneïtzen a la baixa les condicions de treball entorn del criteri de flexibilitat i es possibilita encara més la reestructuració salvatge en tots els sectors d'activitat, ara ja sense límits institucionals ni control sindical.

Es tracta d'una Reforma Laboral que quant als contractes, l'acomiadament, els serveis d'ocupació, el control de l'absentisme, les cotitzacions empresarials, els incentius a



les contractacions i el control i organització del treball, ve a garantir a l'empresariat els seus plantejaments essencials: rebaixa dels costos del contracte, redueix les indemnitzacions per acomiadament, facilita l'entrada de les ETT en sectors que fins a ara tenien restringits, flexibilitza les condicions de treball (horaris, jornada, funcionalitat, sistemes de torns i sistemes de retribució), precaritza encara més la contractació juvenil i institucionalitza la pèrdua de poder sindical al disminuir sensiblement l'autonomia per una banda (la sindical) en la negociació col·lectiva, buidant els convenis col·lectius de contingut a l'endemà de signar-los. I per a després de l'estiu, el govern ja ha anunciat que té in-

tenció d'abordar la reforma del sistema de pensions. Des de CGT tenim el convenciment que protegir el dret a la llibertat sindical i a la negociació col·lectiva suposa preservar la defensa dels drets dels treballadors i treballadores (a l'ocupació, a les condicions de treball, la salut, la seguretat jurídica), drets que en cap cas poden ser lliurats al capital.

La Vaga General i la lluita social sostinguda en el temps que impliqui als treballadors i treballadores i



les classes populars és ara, més que mai, imprescindible, doncs suposa l'única garantia de plan-

tar cara al capital i mantenir els drets conquistats i arrencats als poderosos.

Una reforma laboral ineficaç, antidemocràtica i antiobrera

Mikel de la Fuente i altres (*)

La reforma laboral introdueix nous retalls i agressions a la classe treballadora segons es desprèn d'aquesta anàlisi que confirma que la ruta ja estava marcada pels poders econòmics davant de la cèssió del poder polític. Les mesures aprovades en la reforma es dirigeixen a abaratir i facilitar l'extinció dels contractes indefinits, per tal de crear més flexibilitat

La Sobirania no rau en el Poble. Fins i tot sent de màxima gravetat l'atac que representa la reforma laboral contra la classe treballadora i contra l'Estat de Benestar, el més preocupant en el transcurs d'aquesta crisi econòmica és la translació del poder polític des de la sobirania popular als mercats, quedant de manifest que la ciutadania participa d'una democràcia merament formal -votar cada quatre anys- mentre que la presa de decisions i el poder material és en les esferes econòmiques.

Els sectors socials més conscients (alguns sindicats, experts crítics amb el sistema, escassos mitjans de comunicació, etc.) ja van advertir, fa més de dos anys de les greus conseqüències socials d'aquella operació. Com es preveia llavors, i després d'aquell procés, el deute privat dels bancs s'ha transformat en endeutament i dèficit públic, donant peu a què els neoliberals, només interessats en continuar desplaçant un major percentatge de les rendes cap al capital, pressionin exigint l'aplicació de les seves receptes tòpiques, antisocials i ineficaces: retall en la despesa social, aprimament del sector públic, reforma del mercat de treball, després seran les pensions, etc.; tot això presentat, mentre mantenen entretingut el personal amb el «pa i circ» contemporani que representa el futbol, com l'única alternativa possible, valent-se de tot l'immens aparell mediàtic.

En aquest context arriba la reforma laboral, la sisena en 25 anys, sense tenir en consideració que la desocupació és producte de la disminució de l'activitat productiva.

Dualitat del mercat de treball: una excusa per igualar a la baixa

Un dels elements justificatius de la reforma resideix en la necessitat de corregir la dualitat del mercat de treball, és a dir, recompondre la fractura entre personal fix i temporal, que els propis neo-liberals han anat construint al llarg d'anys de reformes laborals. Es pot recordar que el 1975 l'índex de temporalitat assolí tan sols el 4% dels assalariats i ara se situa gairebé en el 30%, producte d'anterior reformes permissives.

Ara es pretén plantejar com contraposats un col·lectiu de treballadors amb contracte indefinit, superprotegit per indemnitzacions d'acomiadament elevades, amb un altre grup, el dels

temporals contractats, mancat de protecció. Tanmateix, aquesta dualitat cal matisar-la en el que fa al conjunt de condicions laborals i si alguna cosa en caracteritza uns i d'altres, més enllà de la durada del vincle laboral, és la creixent precarietat, però la reforma no ha entrat en cap moment a plantejar-se la necessitat de creació d'ocupació de qualitat.

Els fixos i els temporals, indistintament, treballen en alguns casos per a empreses principals i en d'altres per a sub-contractes, amb cadenes d'externalització cada vegada més llargues; en l'interior de cada empresa, coexisteix personal de plantilla i d'Empreses de Treball Temporal (ETT); indistintament uns i d'altres tenen contracte laboral o són víctimes, encara que treballin en exclusiva per a una empresa, d'una relació jurídica de treball autònom. Tots ocupen ocupacions de baixa qualitat i remuneració (el 60% dels assalariats són mileuristes), amb una tendència generalitzada a l'empitjorament de les condicions, especialment per als qui s'incorporen -o reincorporen després d'haver estat acomiadats- al treball. Tendència que també s'ha estès als sectors industrials més tradicionals i als nous sectors dels serveis públics i socials.

En aquest últim cas assistim a externalitzacions i privatitzacions generalitzades per les administracions públiques, amb llocs ocupats per dones que van acompanyades d'un empitjorament radical de les condicions salarials, de jornada i d'estabilitat contractual en relació amb les vigents en la funció pública. No hi ha dubte que la intencionalitat encoberta sota el terme de dualitat i del foment de l'ocupació no és cap altra que la d'igualar a la baixa les condicions d'uns i de d'altres. Cap a aquest objectiu es dirigeixen les mesures que abarateixen i faciliten l'extinció dels contractes indefinits, encara que el Govern al·ludeix a la necessitat de «flexibilitzar el mercat de treball» per a la generació d'ocupació, desatenent els estudis de la pròpia Comissió Europea («L'Ocupació a Europa 2009») conclou que a tots els indicadors de flexibilitat externa (contractació, acomiadament i flexibilitat laboral) l'Estat Espanyol ocupa els primers llocs a l'OCDE.

Acomiadament més barat i mesures fracassades de foment de la contractació indefinida

En aquesta línia «flexibilitzadora» les indemnitzacions d'acomiadament es redueixen dràsticament. La generalització del contracte de foment, implementat per a alguns col·lectius pel PP, el 1997, les reduïa dels 45 dies per any i un màxim de 42 mesos dels contractes indefinits ordinaris a 33 i un màxim de 24 mesos. A més d'antiobrera aquesta mesura és in-



eficaç i fracassada, com ho constata l'experiència desenvolupada des de 1997: l'índex de contractació indefinida continua sent el 10%, és a dir, el mateix que prèvia l'adopció de la mesura. Els acomiadaments col·lectius i els «objectius», de 20 dies per any i un màxim de 12 mesos, es condicionen que l'empresa tingui una «situació econòmica negativa», amb una «mínima raonabilitat». Això suposa que passen a ser possibles els «acomiadaments de conveniència borsària», és a dir, en empreses amb beneficis, però que no arriben a la mitjana del sector fixada pels mercats financers.

Aquestes indemnitzacions de 45, 33 o 20 dies, es redueixen en tots els contractes d'una durada superior a un any en 8 dies que són abonats pel Fogasa. Aquest Fons, previst per pagar els salaris i indemnitzacions en cas d'insolvència o concurs de les empreses, disposa en l'actualitat d'un superàvit de 3.900 milions d'euros, que ara s'utilitzen per subvencionar acomiadaments, en lloc de millorar les prestacions que s'abonen als treballadors.

De veritat volen acabar amb la temporalitat? Com gest de cara a la galeria que equilibri aquesta agressió cap a la contractació indefinida el Govern presenta mesures d'enduriment de la contractació temporal que no passen de ser operacions cosmètiques. Així imposa una durada màxima de tres anys (quatre, amb acord sindical) al contracte d'obra i incrementa, gradualment, la indemnització per fi de contracte de 8 dies per any a 12 dies per any, per a 1 de gener de 2016. Tanmateix res no impedeix que un mateix lloc sigui cobert, cada tres anys, per un treballador diferent i la quantia de la indemnització parla per si sola. Si realment hi hagués voluntat de revertir la contractació temporal massiva (9 de cada 10 contractes



que se subscriuen són d'aquest tipus, en concret, el 2009, es van concertar 11 milions de contractes d'aquesta naturalesa) bastaria amb limitar els supòsits en els quals pot utilitzar-se, o penalitzar econòmicament la seva utilització amb quanties realment dissuasives, o reforçar la plantilla de la Inspecció de Treball i perseguir l'ús fraudulent.

També és contradictori amb la proposta governamental per l'estabilitat que la gran aposta per la contractació dels joves, un dels col·lectius més desfavorits en el mercat de treball, es dugui a terme mitjançant el contracte per a la formació («contracte escombraria»), un contracte en essència temporal, que en la seva actual regulació permetrà que els empresaris contractin joves de fins i tot 25 anys per dos anys, abonant el SMI i sense cost social.

Bonificacions, adobant el terreny per assaltar després les pensions

Un altre desplaçament de rendes cap als empresaris es produeix amb les bonificacions de les cotitzacions socials. L'any 2010 l'import previst de les mateixes és de 2.850 milions d'euros (més que la despesa en pensions no contributives de jubilació i invalidesa, que no arriba a 2.000). De diversos estudis encarregats pel Parlament espanyol es desprèn que no tenen efecte en la creació neta d'ocupació sinó que es limiten a desplaçar unes figures contractuals per d'altres i a uns col·lectius pels altres. La reforma renuncia a imposar coactivament la contractació dels col·lectius més mal tractats laboralment -joves, dones, d'edat avançada i continua amb aquesta política de transferència de rendes als empresaris que ara es concentra en els menors de 30 anys i majors de 45.

A totes aquestes reformes cal sumar les que obren noves finestres a l'empitjorament de les condicions de treball ja que podrien resultar inaplicables determinades condicions laborals (horari, règim de torns, sistema de treball) i salarials, conquerides en conveni col·lectiu en virtut de la nova regulació de la modificació substan-

cial i de les clàusules de no aplicació salarial, les que atorguen nous espais a les ETT, tant en la construcció com al sector públic, en detriment de la qualitat i de la garantia d'accés imparcial en l'ocupació pública o a les Agències de Col·locació amb ànim de lucre (anteriorment prohibit) l'experiència del qual ha resultat nefasta en sectors com el del treball domèstic, on han funcionat il·legalment amb pràctiques discriminatòries.

És necessari un canvi de melodia i d'interpres.

La crisi ha revelat que no ens trobem davant d'una manca general de mitjans materials sinó davant d'una distribució desigual i privatitzada de la riquesa: a Europa s'han destinat 3,3 bilions d'euros d'ajuda a la banca, els beneficis dels deu principals bancs van superar els 50.000 milions d'euros, el Govern espanyol ha transferit a la banca 61.000 milions, els membres dels consells d'administració de l'Ibex 35 guanyen un 15% més en plena crisi, les empreses cotitzades en Borsa van repartir 32.300 milions als seus accionistes, el nombre de rics s'ha incrementat a Espanya en 12% durant 2009.

El que tenim al davant són uns interpres (PSOE, PP, PNB, UPN, CiU, UPyD...), que, amb diferents instruments, tons i variacions, executen la melodia neoliberal que oblidava els 85 milions de persones pobres a l'Europa dels Vint-i-set, als 4,5 milions de persones en l'Estat espanyol i a la classe treballadora.

Les innovacions tecnològiques, les modificacions en l'organització del treball, etc., no s'han dirigit cap a la millora de les condicions de vida i laborals ni cap a la redistribució de la riquesa sinó a les desregulacions, els retalls de drets laborals, la pobresa i la precarietat són els efectes de l'hegemonia del capital sobre el treball.

Tanmateix, hi ha altres partitures i melodies. Per què no es controlen els paradisos fiscals, ni s'aproven taxes sobre les transferències bancàries, s'aproven polítiques fiscals més progressives i redistributives (per començar aplicant els mateixos tipus a les rendes del capital que a les del treball), es prohibeix l'especulació sobre els deutes públics? Per què no promouen la reforma de les empre-

ses: fomentant un treball qualificat i innovador que se sostingui en la contractació estable i ben remunerada, apostant per la innovació tecnològica, promocionant la investigació i formació, regulant les deslocalitza-

cions...?

Per què en la Unió Europea hi ha un important cos normatiu sobre la lliure circulació de capitals, mercaderies i persones i no s'ha avançat en la construcció d'un Dret del Treball

Europeu?

(*) Al costat de Mikel de la Fuente firmen l'anàlisi Juan Hernández, Koldo Irurzun i Isabel Otxoa, professors de Dret del Treball i Seguretat Social de l'UPV-EHU



La reforma laboral retalla drets laborals fonamentals

Gabinet Jurídic CGT

La Reforma Laboral del Govern, disminueix drets laborals fonamentals i garanteix al empresariat menors costos en les contractacions i en els acomiadaments.

En totes les crisis econòmiques del capitalisme hagudes en aquest país, la del 1983/1984, la del 1993/1995, la de 2000/2001 i ara en "la gran crisi" del 2008/2010, els diferents governs, del PSOE/PP, conjuntament amb les forces parlamentàries més empresarials (CiU i PNB), han resolt les sortides de les crisis, amb intervencions directes en la butxaca de les i els treballadors (salari) i en el cor (drets laborals).

La Reforma del PSOE en el 84, es va carregar el contracte estable i fix, com l'únic contracte ordinari en el dret laboral. Es van crear fins a 14 modalitats de contractes temporals i es va acabar amb la relació estable entre el treballador i la seva ocupació. Algun ministre va arribar a dir allò de... "el contracte fix per a tota la vida, és franquista..." Esperanza Aguirre, del PP, diu el mateix ara, vint-i-sis anys després.

La Reforma del PSOE en el 94, liberalitzava les condicions de treball en jornada, horari, sistemes retributius, torns, plusos salarials i Expedients de Regulació d'Ocupació, dotant a la patronal de tota l'autoritat per a modificar de manera unilateral les condicions de treball per qualsevol causa: econòmica, productiva, organitzativa, i, alhora, l'Administració és una mera espectadora en els ERO. S'eliminen drets necessaris mínims, com plusos salarials i s'introdueix la flexibilitat com la norma d'organitzar el treball.

La Reforma Laboral de 1997 pactada per Govern, CEOE, CEPYME, CC.OO i UGT, instaura un nou contracte de foment d'ocupació, abaratint l'acomiadament d'aquest tipus

de contracte a 33 dies per any i amb un màxim de 24 mensualitats. Es fixa una nova causa per a acomiadaments individuals i col·lectius: per raons de competitivitat (Article 54.c) i es generalitza els acomiadaments objectius procedents, bé individuals, bé col·lectius per qualsevol causa: econòmica, organitzativa, productiva.

Els canvis legislatius, les reformes Laborals, representen la legalitat aplicada amb mà de ferro sobre les classes assalariades i la flexibilitat ha inspirat tota la legislació laboral des de fa gairebé trenta anys fins a ara, generant un marc de relacions laborals

insegur per al treballador i precaritzant de manera integral tot el treball. S'ha arribat a l'homogeneïtzació a la baixa de les condicions de treball, entorn del criteri de flexibilitat i ha possibilitat la reestructuració salvatge que l'empresariat està duent a efecte en tots els sectors d'activitat, sense límits institucionals i sense resistència sindical, en aquest país.

La proposta del Govern de Reforma del Mercat de Treball 2010, no és una resposta a les necessitats dels treballadors i treballadores. Tampoc és una proposta de reposar els drets laborals i socials robats als treballadors. Menys encara, és una proposta

de justícia social i defensa dels més febles en la relació laboral, els treballadors, per a acabar amb el que ja és un fet en el mercat de treball: acomiadar en aquest país és molt fàcil i, a més, barat. El que està sobre la Taula Política Parlamentària ("Decret-Llei de les Mesures sobre el Mercat de Treball") per part del Govern és una Reforma Laboral que en totes les seves línies d'actuació, en contractes, en acomiadament, en serveis d'ocupació, en control de l'absentisme, en cotitzacions empresarials, en incentius a les contractacions, i en el control i organització del treball, vénen a assegurar a

l'Empresariat els seus plantejaments essencials: rebaixa dels costos del contracte, flexibilitat en les condicions de treball (horaris, jornada, funcionalitat, sistemes de torns i sistemes de retribució), pèrdua de poder sindical al disminuir sensiblement l'autonomia per una banda (la sindical) en la negociació col·lectiva, facilitar les causes de l'acomiadament (econòmiques, tècniques, organitzatives i productives) a l'empresariat i eliminar de fet, la tutela jurídica en els acomiadaments objectius, tant individuals com col·lectius i un abaratiment molt significatiu en les indemnitzacions en l'acomiadament.





TREBALL-ECONOMIA

El 8 de Juny ha de ser el començament d'una agitació social i laboral que ens condueixi a una resposta més contundent

És vital continuar pressionant als polítics i els empresaris

Crònica de la vaga del sector públic i la jornada de lluita del 8 de juny

Redacció

Les CGT de Catalunya i Balears van participar activament en la vaga del sector públic i la jornada de lluita del 8 de juny. Bona participació en les manifestacions de CGT i els piquets informatius, agitació al carrer, implicació dels moviments socials, ... i un clam unànim, és necessària, i cal que sigui ja mateix, la convocatòria d'una vaga general.

Els sindicats majoritaris van xifrar la participació en la vaga del sector públic del 8 de juny en un 70% dels treballadors.

Ja des de primeres hores del matí sindicalistes alternatius, anticapitalistes, independentistes, llibertaris, anarcosindicalistes, desocupats i empleats públics van mostrar la seva voluntat de lluita sense renúncies.

A la manifestació convocada per la CGT pel matí a Barcelona, hi van participar més de 1500 persones, que es van manifestar des de la Subdelegació de Govern en el carrer Mallorca amb Roger de Llúria fins a la Plaça Sant Jaume contra les mesures del decretazo del govern del PSOE. Segons informava la CGT de Barcelona, a la manifestació hi van assistir "treballadors de l'Administració Central de l'Estat (Seguretat Social, INEM, Tràfic, Foment, Hisenda, INE, etc), de l'Entitat Metropolitana de Barcelona, del Consorci de Biblioteques de Barcelona, de les Biblioteques de Catalunya del Departament de Cultura, de l'Institut Municipal d'Informàtica de Barcelona, del Sincrotó "Alba", de Correus, del Sector d'Ensenyament, de Parc i Jardins, de l'Ajuntament de Barcelona, de la Diputació de Barcelona, de Ferrocarrils de la Generalitat, de TV3, de Sanitat, d'Hospitals com el Clínic, Vall d'Hebron, d'AENA, etc. i d'altres empreses de sectors privats i que s'han solidaritzat amb la mobilització i reclamat una Vaga General per a tots els sectors".

La manifestació de CGT va arribar a la Plaça de Sant Jaume abans que la manifestació dels sindicats majoritaris, dificultant l'entrada de la seva manifestació a la plaça, fet que va provocar que CCOO-UGT trasllessin el final de la seva manifestació a la plaça de la Catedral. La presència de la CGT i d'activistes dels moviments socials (i fins i tot de molts afiliats dels sindicats majoritaris) va trastocar doncs els plans de les cúpules dels sindicats institucionals, i la plaça de Sant Jaume va



acabar dominada per les consignes a favor de la vaga general, els cants llibertaris i els crits contra els polítics, els capitalistes i els sindicats grocs i traidors a la lluita obrera.

Segons van informar Kaos en la Red i L'Accent, durant el matí es van produir tot un seguit d'accions directes emmarcades en la jornada de lluita contra les retallades aprovades pel govern i com a forma d'agitació per a la convocatòria d'una vaga general:

Es van produir talls intermitents a la UAB en les vies del tren, en els quals desenes de persones ocupaven les vies del tren i impediè el pas dels mateixos.

D'altra banda, també a la UAB, hi havia piquets informatius a totes les entrades amb cotxe al campus, per la qual cosa l'entrada amb vehicles era molt lenta.

La Diagonal de Barcelona va ser tallada amb pneumàtics cremant. A l'entrada de Barcelona, un centenar de persones van tallar durant una mitja hora abans de les 9 l'entrada per la Diagonal a l'altura de la zona universitària. Els concentrats duïen una pancarta que deia "Lluitant pararem les retallades" i van creuar pneumàtics enmig de la calçada encesos per a parar el trànsit.

Un centenar de persones a les 10 del matí van desallotjar la seu central a la ciutat de Barcelona de l'empresa Viatges Marsans, propietat del president de la CEOE, Gerardo Diaz Ferran. Les desenes de persones que participaven en la protesta van entrar a la seu i van treure el mobiliari al carrer.

Per la tarda, i també a Barcelona, la CGT i diversos col·lectius i moviments socials van portar a terme una altra manifestació, amb una assistèn-

cia d'unes 1500 persones, que sortint dels Jardinetes de Gràcia va acabar a Plaça Catalunya baixant pel Passeig de Gràcia.

A Tarragona, des de primera hora del matí, la CGT va organitzar piquets informatius que van recórrer els diferents centres de treball. Mentrestant, a Reus es portava a terme a les 10 h. una concentració davant l'Ajuntament, amb l'assistència d'un centenar de persones.

A les 11 h. la CGT va portar a terme una concentració-encadenada davant els locals de la patronal CEPTA, els sindicats CCOO-UGT i la Delegació d'Hisenda, per anar posteriorment en manifestació de més d'un centenar d'afiliats i afiliades de CGT i

membres de l'Ateneu Llibertari Alomà fins a la Plaça de la Font, on començava la manifestació dels sindicats majoritaris, a la qual van participar unes 3000 persones.

La CGT i altres col·lectius i organitzacions de la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa van formar un bloc diferenciat de la resta a la cua de la manifestació, format per més de 300 persones. En arribar al punt final de la manifestació dels majoritaris, es van boicotejar els discursos finals amb crits continuats de "vaga general" i "més lluitar i menys negociar".

A Lleida la CGT i altres col·lectius van formar un bloc diferenciat a la cua de la manifestació dels sindicats majoritaris, que es va portar a terme per la tarda, a la qual van assistir-hi unes 3000 persones.

A Girona, la CGT també va organitzar piquets informatius i va participar a la manifestació del matí dels sindicats majoritaris, amb assistència d'unes 4000 persones, però separats en un bloc propi amb la Cos i el SEPC. A la tarda un nodrit grup format per un centenar de militants de la CGT, COS, Plataforma con-

tra la crisi i IAC va organitzar una manifestació-cassolada pel centre de la ciutat, des de Jaume I a la Plaça del Vi. En el recorregut, es van fer tres aturades.

La primera en la confluència amb el pont eiffel per a dedicar un minut de silenci als afectats per les retallades d'ajudes socials i d'ajuda al desenvolupament, ja que les mesures adoptades pel govern afecten als més fràgils i tindran de segur un nefast resultat. La segona va ser davant d'una sucursal bancària on se'ls va dedicar als responsables de la crisi una sonada xiulada per aprofitar-se d'ella ser els causants de milers de desallotjaments. L'última aturada va ser davant de l'ajuntament de Girona es va fer extensible a tots els poders polítics per a denunciar el seu entreguisme a l'hora de defensar els interessos dels privilegiats. Es va fer llavors un minut de silenci per a recordar a les víctimes del terrorisme empresarial que són uns cinc milions de desocupats. Després de finalitzar l'acte es va fer la lectura del manifest.

A les Illes Balears unes 10.000 persones es manifestaren pels carrers de Palma contra la retallada social i la reforma laboral. La CGT portava una pancarta amb una única frase: "Vaga General", i va exigir als sindicats majoritaris que convoquin ja una vaga general.

Podem veure vídeos i galeries fotogràfiques anant a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article4006



Valoració de les mobilitzacions del 8 de Juny

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

El Secretariat Permanent de CGT Catalunya valora molt positivament la jornada de lluita i la vaga al sector públic, i anima a tota l'afiliació i les treballadores i treballadors, a continuar amb més força que mai cap a un vaga general. És vital continuar pressionant als polítics i els empresaris.

Fem una crida, una vegada més, als sindicats majoritaris per tal que s'uneixin a la nostra lluita contra les retallades de drets socials i laborals.

Aquesta és l'actitud que ha de prendre el nostre sindicat, portar la iniciativa de manera constant i, convertir-se en el reflex coherent i combatiu d'una classe treballadora que mira al futur amb voluntat d'acabar amb la carnisseria capitalista. Sense negociar el que no és negociable, ni perdre el temps amb qui no vol arribar a cap acord.

El combat al carrer és un dels nostres medis naturals i la vaga general és l'eina a utilitzar contra el decret i les retallades, la gota que ha vessat el got. La mobilització de la nostra afiliació en aquesta jornada de lluita marca el camí que sens dubte conclourà amb la necessitat de fer servir la nostra eina més contundent.

El discurs del Secretari General de la Federació Local de Barcelona, Angel González, va ser prou clar i contundent. Nosaltres no pagarem aquesta crisi perquè no l'hem provocat.

L'èxit de les mobilitzacions a Lleida, Tarragona, Girona i Barcelona, els talls de carreteres i carrers, els piquets informatius arreu del territori i les diferents accions directes que es

van dur a terme, van posar de manifest que la classe treballadora de Catalunya vol una lluita global. La CGT no limita aquesta lluita a Barcelona solament, per tant es posa al davant per fer arribar l'esperit de la vaga general arreu. Toca sortir al carrer i fer-nos sentir.

La manifestació que la CGT va convocar a la tarda a Barcelona, convidant: als moviments socials, a grups i organitzacions anticapitalistes, a les treballadores i treballadors que hi volguessin participar, va ésser també tot un èxit.

Més de 1000 persones juntes de diferents organitzacions. Consignes com "anticapitalistes", "ens fa falta ja una vaga general", "contra la Europa del capital guerra social" o "pel repartiment del treball 35 hores", va ser l'essència de la reivindicació i el nucli de les nostres protestes.

El secretari General de CGT Catalunya, Bruno Valtueña, va plantejar molt clarament que ja no hi ha marxa enrere, i va instar als governs a no aplicar decret de retallades. De la mateixa manera va proposar als sindicats majoritaris convocar el que el sentit comú demana: una vaga general dura, i no només d'un dia.

El Secretari d'Acció Social, Ermengol Gassiot, va animar a treballadores i treballadors a implicar-se



units contra unes reformes socials i laborals, que atempten directament contra el benestar de totes i tots. A més aquestes mesures ofereixen en safata de plata beneficis multimilionaris als capitalistes, burgesos i bancs. Tots ells són els responsables de l'actual situació de crisi.

La CGT consolida el seu compromís de col·laboració multilateral amb tots els grups anticapitalistes i que, malgrat tenir projectes diferents als nostres, tenim en comú una infinitat de coincidències. Volem continuar essent un sindicat fort que serveixi també com a nexa d'unió i cohesió social davant la descomposició capitalista.

I com que no hem de demanar excu-

ses per lluitar contra un sistema repugnant basat en la corrupció, l'acumulació desproporcionada de capitals en poques mans, l'atac brutal contra el medi ambient i contra els sectors socials més vulnerables i els pobles que estan sota el control imperial, continuarem essent el sindicat de combat, de classe, internacionalista i solidari que estarà a l'altura en les properes mobilitzacions, per evitar la reculada en els drets socials davant les mesures que



vindran amb el suport del govern català, espanyol, europeu, Banc mundial i FMI.

CAP A LA VAGA GENERAL

Valoració de la vaga del sector públic i jornada de lluita del 8 de juny

SP Comitè Confederal CGT

Des de la Confederació General del Treball, valorem de forma positiva la participació de les treballadores i treballadors en la Vaga del sector públic, i les mobilitzacions de la Jornada de Lluita per la vaga general convocades per la CGT.

CGT havia convocat vaga en el sector públic el dia 8 de Juny, és a dir, les empleades i empleats públics juntament amb els treballadors i treballadores de les empreses públiques (Renfe, Adif, AENA, Remasa, Correos, etc). A més, havia convocat una jornada de Lluita de la resta de sectors laborals perquè tota la població i societat en el seu conjunt pogués

criidar contra la retallada de drets laborals i socials, contra l'atac brutal que estan exercint els mercats, contra la pròxima reforma laboral i, en definitiva, contra les polítiques antisocials del govern.

Amb independència de les dades i estadístiques de la participació que l'administració pública reconeix (un 15%), per a CGT globalment podem considerar que han superat el 50%. No obstant això, l'important en el dia d'avui ha estat que, després de molts anys de desmobilització, especialment en els empleats públics, avui s'ha donat un pas endavant i positiu per a reprendre una dinàmica de mobilitzacions pel que sempre cal valorar positivament aquest esforç, i més davant les negres perspectives de la

situació social i el mercat laboral. CGT com organització sindical convocant ha fet un esforç important perquè aquesta vaga hagi estat un èxit, i considerem que les altres organitzacions sindicals convocants no han apostat realment per l'èxit de la vaga. Si ho haguessin fet, la participació hagués estat massiva.

D'altra banda, per a la CGT aquest és només un dia de lluita més dintre de les campanyes i mobilitzacions en pro d'una Vaga General, acció que CGT considera prioritària i absolutament necessària per a acabar amb la política antisocial del govern.

CGT ha fet una crida a la mobilització i la participació de tota la població ja que totes i tots estem afectats. S'han convocat centenars de piquets

informatius, desenes de concentracions, manifestacions i accions concretes en múltiples ciutats de l'estat espanyol per a assolir un clam unànimement contra les agressions dels bancs, els polítics i les patronals a la classe treballadora i a la societat en el seu conjunt.

Volem ressaltar algunes dades en aquestes mobilitzacions:

El 100% de participació de la vaga en els ferrocarrils de la Generalitat, un important seguiment de la vaga a Correos (70%) tenint en compte que el 10 de juny hi ha vaga específica d'aquest sector, un important seguiment en l'Administració General de l'Estat (75%), destacant-se especialment els centres en els quals la CGT té presència, on la incidència ha estat

fins i tot major.

Per descomptat, valorem gratament la participació multitudinària en moltes de les manifestacions i accions efectuades. En l'aspecte negatiu de la mobilització, destacar que s'ha detectat el cansament que els treballadors i treballadores tenen del sindicalisme oficial i de les seves mobilitzacions domesticades i fora de temps.

Finalment, manifestar el nostre més absolut convenciment que el 8 de Juny ha de ser només el començament d'una agitació social i laboral que ens condueixi a una resposta més contundent de la ciutadania i la classe treballadora als excessos i agressions de patronals, governs i bancs: AVUI MÉS QUE AHIR, ÉS NECESSÀRIA UNA VAGA GENERAL.

L'ALTRA REALITAT

Serveixen les reformes?

Pepe Berlanga

Un dia llegint la premsa em vaig quedar perplex, no entenien res, un ex de la CEOE anunciava que "les reformes laborals no crearan ocupació directament", la sorpresa era majúscula, fins i tot em vaig sentir malament, un dirigent de la patronal i jo pensàvem el mateix sobre l'eficàcia de la reforma laboral. Vaig continuar amb la lectura i l'individu insinuava encara més "les lleis laborals no creen en si ocupació". Aquestes il·luminades paraules em van fer reflexionar, tant donar-li voltes a la qüestió per arribar finalment a la trista conclusió que tanta xerrameca era erma, si els empresaris no creuen en la reforma a què tant insistir?

El govern ha estat molt temps donant-li voltes al tema, havien de ser els "agents socials" qui fixessin les regles de joc, que no imposaria una reforma que no comptés amb el seu beneplàcit. Del que s'ha dit, evidentment, res de res.

En definitiva, ha hagut d'intervenir la Unió Europea i fins i tot Obama s'ha permès una cosa més que unes paraules, diuen que després de Grècia érem els següents en el rànquing.

Tant temps negant-ho per a acabar acceptant en última instància que les coses no anaven bé, havíem equivocat el camí, tant de desmadre no pot ser bo, solució, cal reduir les despeses. Aquesta cosa tan poc corporal de la que encara no havíem aconseguit sadollar-nos, això que alguns identifiquen com estat del benestar.

La recepta per a tractar la malaltia és simple i impopular, països que han desfilat per la consulta del Fons Monetari Internacional o el Banc Mundial fa temps que la van patir, la diferència és que nosaltres formem part del primer món, no podia passar-nos mai, això només succeeix en llocs recòndits que actuen sota la guia de governs poc o gens democràtics, a més, nosaltres disposem d'especialistes que ens haguessin avisat de la nostra malaltia als primers símptomes, formem part d'un club selecte. Doncs no senyors, encara que pensem com aquests nous rics que han rebut una substancial herència i es disposen a gaudir-la, hem de passar per la pedra, ho diuen els nostres amics, no sigui que amb el contacte es contagiïn ells també. El tractament, de xoc, directes al cor, només la reducció de despeses, una reforma laboral en condicions i canviar el sistema de pensions poden salvar al malalt, pronostiquen sense rubor.

Mentre el malalt, a veure-les venir. Que si el nostre amic que és inspector d'hisenda ens comenta que són injustes les mesures. Que al veí aquell que treballa de funcionari públic li rebaixen el sou. Que el govern ens amenaça amb reduir la indemnització per acomiadament, a més de que l'empresa ho tindrà més fàcil per a enviar-nos al carrer. Que no pot ser que ens jubilem tan aviat... Per favor, que es parin que jo em baixo en la pròxima. Si a hores d'ara algú té dubtes que la resposta social és urgent, o està cec o no vol veure la crua realitat.

Nova jornada de vaga i mobilització a Correos el 10 de juny

Seccions sindicals CGT Correos

El 75% dels treballadors de Correos de Barcelona van secundar la vaga General de 24 hores del 10 de juny contra la liberalització de Correos i 1.500 treballadors es van manifestar a l'Oficina Principal de Correos. El seguiment va ser molt important en els torns de nit, a Barcelona ciutat, Sabadell, Igualada, Castelldefels, Centelles, etc. Prop de 300 persones van participar en la manifestació pel centre de Girona.

A nivell de comarques gironines la vaga va tenir un seguiment del 65% (un 80 % a Girona ciutat) amb un seguiment majoritari fora de les grans ciutats.

A la demarcació de Tarragona el seguiment de la vaga va ser del 70% i es va fer una concentració davant la seu de l'Agència Tributària de Tarragona.

A la demarcació de Lleida un 85% de la plantilla de Correos va seguir les aturades parcials i diferents concentracions de protesta a les portes de les oficines que Correos té a Almacelles, Balaguer, Mollerussa, Bellpuig, Tàrraga, Cervera, Tremp, Pobla de Segur, Sort, Ponts, Artesa de Segre, la Seu d'Urgell, Bellver de Cerdanya, Vielha, Pont de Suert. També a Lleida ciutat, davant les oficines dels carrers Girona, Segòvia, Rambla Ferran i al CTP del Po-

lígon Entrevies, i uns 150 treballadors es van manifestar pels carrers del centre de la ciutat.

Des del Sindicat Federal de CGT valorem molt positivament el seguiment de la plantilla, a més tenint en compte que el passat dia 8 els treballadors de Correos també van seguir àmpliament la convocatòria de vaga dels empleats públics.

S'han confirmat les nostres pitjors sospites per al servei públic postal i els 60.000 treballadors de Correos, 2600 menys que en l'any passat. Per això, continuem amb les mobilitzacions i vam convocar vaga general de 24 hores a Correos, en tot l'àmbit estatal, el dia 10 de Juny conjuntament CGT, CCOO, CSIF, SL, ESK, STAS-I, que ostentem al voltant del 75% de la representativitat sindical a Correos.

Es va presentar l'avantprojecte de Llei Postal en el Consell de Ministres del 14 de maig, sense la participació sindical, que ha de regular el servei de Correos en el país després de la liberalització postal que entrarà en vigor el dia 1 de gener de 2011.

En el mateix desapareixen els serveis reservats que fins a ara tenia Correos i que permeten que les parts econòmicament rendibles garanteixin aquests mateixos serveis en llocs on la rendibilitat no és econòmica però sí social, equiparant als ciutadans independentment del seu lloc de residència.

Des de CGT ens hem oposat a la

privatització dels serveis rendibles i portem anys realitzant una fèrria defensa d'un correu públic, per a evitar que zones amb menor població vegin empitjorar el seu accés al correu de qualitat. S'ha designat a Correos l'operador del Servei Postal Universal per un període de 15 anys, però no es concreta com i de quina manera es cobrirà el seu cost.

Desapareix la garantia del repartiment diari de dilluns a divendres en tots els domicilis, es promouen les bústies comunitàries en zones despoblades, el que acabarà amb el repartiment rural, etc. A més, es deixen altres matèries importants sense abordar que s'haurien de desenvolupar en posteriors reials decrets.

Per a CGT se segueixen preparant les bases per a desmantellar el correu públic. Se'ns apliquen les retallades salarials del decretazo del govern i portem 15 mesos amb la negociació del conveni col·lectiu paralitzada, arrossegant salaris desfasats.

El salari base d'un carter del carrer és de 600 euros; sumant l'antiguitat i els diferents complements es cobra en la majoria dels casos al voltant dels 1.000 euros nets, que es van a retallar pel decretazo i que encara es poden reduir fins a en un 15% més en cas de malaltia.

El treball a Correos transcorre durant una part important de la jornada en l'exterior sofrint les in-

clemències del temps, s' aixequen infinitat de pesos, i d'altra banda Correos no inverteix a fer complir la Llei de Prevenció (d'aquí els centenars de requeriments d'Inspecció de Treball).

En definitiva, ens trobem amb treballadors que cobrem veritables sous de misèria, que l'empresa no cuida la nostra salut i a més se'ns penalitza econòmicament si ens posem malalts.

Es discrimina al personal laboral al no pagar-los els complements de trams, s'acomia i exclou de llistes a treballadors que acudeixen al jutjat a reclamar els drets que la legislació els dona. Exigim un sistema de contractació mitjançant borses de treball que garanteixi l'estabilitat laboral i, mitjançant la formació, la seva professionalització. Exigim estabilitat en l'ocupació i salaris dignes.

La CGT considerem necessària la designació de Correos com operador encarregat de la prestació del Servei Postal Universal, amb un finançament del 100% del Servei Postal Universal, una plantilla estable i necessària que garanteixi el repartiment diari en qualsevol lloc del país de dilluns a divendres, que s'acabin les penalitzacions econòmiques i es cobri un salari digne, també considerem que s'ha d'exigir a la resta d'operadors del sector els mateixos requisits de qualitat que se li exigeixen a Correos.



Sobreviurà el sistema públic de pensions?

Desiderio Martín, Secretari de Salut Laboral del Comitè Confederal de la CGT

En la dècada dels 90 i especialment en els períodes de crisi (92/94 i 95/97), Bancs (BBVA), Caixes (La Caixa), el Cercle d'Empresaris i Empreses d'Assegurances lligades a entitats financeres, alhora que l'OCDE, es van llançar en tromba amb Informes d'Experts, contra el Sistema Públic de Pensions de l'estat espanyol, vaticinant un futur "caòtic" per al sistema, "inviabile" financerament i, amb greu risc d'agreujar el dèficit públic fins a fer-lo impagable.

La bateria argumentativa empleada fa gairebé dues dècades, és idèntica i sense matisos, a la campanya "terrorista" que en aquest any tornen a llançar els mateixos "protagonistes": BCE, OCDE, Sistema Financer "espanyol" i tots els polítics del Pacte de Toledo. La peça a cobrar, era -i afortunadament va sobreviure- el Sistema Públic de Pensions. Ara la peça, que gaudeix financerament de molt bona salut, s'ha engraiat, s'ha desenvolupat, ha demostrat que serveix per a "alimentar" -escassament, tot s'ha de dir- a una població de 8.837.596 persones (2008) i que és un factor clau de redistribució de riquesa i, en conseqüència es "dispara" amb "l'arma destructiva": ...a partir de l'any 2030, el sistema de pensions farà fallida i és inviable...". La conclusió és nítida i política: es pretén passar amb urgència d'un sistema de repartiment a un altre de capitalització privat.

Els experts que el 1996 plantejaven "coses terribles" ... "L'actual sistema de repartiment està abocat, des d'una perspectiva econòmica a la fallida" (Cercle d'Empresaris i La Caixa) però s'han hagut de menjar les seves grans mentides polítiques, a la vista de la realitat econòmica i política del sistema públic de pensions, el qual, mantenida en el segment contributiu un Fons de Reserva de 62.000 Milions d'Euros a Gener 2010, el seu percentatge sobre el PIB ascendeix a un 5,9% solament a gener 2010 (els experts van dir que seria del 10,74%), la relació entre afiliats ocupats i els pensionistes és de 17,5 Milions sobre 7,2 milions a gener 2010 (els experts van vaticinar la relació afiliats ocupats/pensionistes en 14,5 Milions sobre 8,8 Milions) i fins i tot van mentir en les projeccions demogràfiques: plantejaven que a 2010 la població de 65 anys o més es trobaria entre els 29/27 milions de persones i la realitat és que són 16,6 milions.

L'objectiu era clar, ficar la por en el cor de les necessitats en la població assalariada, per a de aquesta manera impulsar els sistemes privats de pensions, fons de pensions i assolir una desfiscalització (desgrava-



ments) d'aquest producte financer. La jugada política, va ser acompanyada no només pels governs de torn (PP, PSOE), sinó que els Sindicats majoritaris, es van apuntar "convincement" a generar els seus propis gabinets d'experts (actuaris, economistes, advocats) i les seves pròpies gestores de pensions, en clar desenvolupament d'aquest producte financer privat i en absència d'una política decidida en la defensa del Sistema Públic de Pensions.

La situació és políticament molt preocupant, doncs Empresaris, Capital Financer i Governos, només treballen en el capítol de la despesa i aquest només és imputable als 8,2 Milions de pensionistes actuals i als milions que accediran en els pròxims 20 anys. Aquí es troba el problema per a milions de persones, les quals es veuen ignorades en la seva consciència de ciutadà "serios i responsable" i se li ofereix "l'única solució" possible: dediqui part dels seus escassos estalvis a un Fons Privat i, asseguri's el seu futur, doncs banquers, polítics, financers, empresaris, executius, experts i "sindicalistes moderns", han d'assegurar els seus beneficis (cada vegada majors), per a així mantenir l'economia "pàtria".

S'ha invertit des de fa ja diverses dècades la subjectivitat i la consciència de les classes assalariades. Al principi d'equitat i de justícia social, se li ha donat la volta i la lògica "obligada" a repartir als més, amb rendes i riquesa cada vegada més escassa, a favor dels menys, que cada vegada acaparen major proporció de rendes i diners, fent bastant insuportable globalment la vida i la quotidianitat de la mateixa.

Assolir sobreviure als Polítics i Sindicats del Pacte de Toledo, als representants dels països més rics ajuntats en l'OCDE, al capital finan-



cer concentrat en els fons d'inversió i als Governos Europeus, depèn, com sempre, però ara amb majors dificultats, de la capacitat d'il·lusió que assolim en els treballadors i treballadores, al llançar els nostres discursos i les nostres propostes de lluitar per la defensa dels Drets Socials i que les respostes de la majoria s'allunyin cada vegada més de les sortides individuals. Aquesta és la clau política, l'única capaç d'obligar que les reformes a fer són en el capítol dels ingressos per mitjà d'una fiscalitat que gravi proporcionalment als ingressos. Aquest és el camí de l'equitat i de la justícia social.

Notes

1- Dels 8.837.596 persones pensionistes (2008), amb una pensió mitja anual de 11.069 €, els homes pensionistes són el 50,9% i la seva pensió mitja anual és de 13.051 € i les dones el 49,01% amb pensió mitja anual de 9.034 €. Els pensionistes que no arriben ni tan sols al salari

mínim anual (8.400 € en el 2008) suposen 5.978.594, és a dir el 68% de tota la població pensionista. Solament 911.952 pensionistes, és a dir el 10,31% de tot el col·lectiu, percebia una pensió anual mitjana per sobre del salari mig en el 2008, sent les diferències molt substancials entre el segment que se situa en el salari mig (23.000 el 2008) els més (270.143), sobre els que se situen entre els 43.000 € i 133.000 €, els menys (111.513).

2- El nostre sistema públic de pensions se sustenta en tres principis: universalitat, solidaritat i suficiència.

3- Les inversions en fons privats de pensions han tingut una evolució meteòrica des de la signatura del Pacte de Toledo el 1995, que se situaven en 12.822 Milions d'Euros, en el 2000 la xifra va pujar a 37.860 Milions d'Euros, en el 2002 (revisió del Pacte de Toledo) va ascendir fins als 48.322 Milions d'Euros, en el 2004 van ser 63.005 Milions d'Euros i en el 2007 ja eren 85.843 Milions d'Euros.

QUI PAGA MANA

Una reforma laboral impulsada per tecnòcrates

Vicent Martínez

Treballar a l'administració et permet tenir una perspectiva de com treballa i des de quina perspectiva, la gent que ens governa i ens administra, més enllà dels mateixos polítics, però incloent-los també.

Molts cops aquests tècnics, caps intermitjos, alts càrrecs poden tenir una influència més decisiva del que ens pensem en com es governa un país. Aquests tecnòcrates poden mostrar, a partir de les seves creences polítiques, que sempre revestiran de motivacions tècniques, resistència a determinats canvis. Un exemple clar és el departament d'Interior de Catalunya on, treballadors i alts directius dels mossos d'esquadra han bloquejat o boicotejat les propostes d'IC-V (com ara posar càmeres a les comissaries, el codi de bones pràctiques o les càrregues policials recents). Altres exemples són els jutges que s'ha negat a concedir matrimoni i adopció a homosexuals amb l'excusa que podia ser inconstitucional, quan no és a ells a qui els hi toca decidir si ho és o no. Molts han estat jutjats per prevaricació.

En alguns casos, aquests tècnics fomenten "processos participatius" que són sempre per "dir la teva" o "aportar", però mai per decidir sobre el que es fa. Es tracta de crear la sensació de participació i que es té en compte a la gent, però no de donar-los el poder. Molts cops, quan es dona el poder de decisió a la població el poder, la tecnocràcia, perd. Aquest vas ser el cas dels referèndums sobre la Constitució Europea de fa anys, un procés constituent que va ser paralitzat per decisió popular, o quan fa anys, en unes primàries del PSOE, les bases socialistes van elegir al candidat no oficial.

Aquests tècnics conceben la població d'una forma elitista, com una massa estúpida que no sap el que necessita. Per això molts cops renuncien a convèncer i permetre que sigui la població qui decideixi i prefereixen, "fer pedagogia", no sigui que perdin una votació. Aquests tecnòcrates prenen, amb l'excusa del seu coneixement tècnic, milers de microdecisions que afecten a la nostra vida diària: i ho fan convençuts de la necessitat "tècnica" i "objectiva" del que fan, però sense cap criteri "ideològic", que desprecien, ni d'interès general. La ciència i la tècnica ha substituït en molts casos el debat ideològic en la política i l'administració en el dia a dia. És així com hem arribat a una "reforma laboral necessària, però impopular", a una retallada que ens demanen "els mercats i els experts", però que no s'ha debatut socialment. La vaga del 29 de setembre pot ser el moment per a prendre el pols de com veu la població tot això i si es resigna als designis de la tecnocràcia neoliberal finançada per bancs i patronal, o si decideix revoltar-se i enfrontar-se a un govern de tecnòcrates aseptics que prenen mesures "necessàries, però impopulars".

LA MIRADA INDISCRETA

La coordinació internacional com a resposta

Emili Cortavitarte

Amb motiu del centenari de l'anarcosindicalisme, es van celebrar a València unes Jornades internacionals. Vaig participar amb representants d'UNICOBAS, SUD Education i CNT-FTE a la última sessió sobre la mercantilització de l'educació.

Després de descriure la situació de l'educació pública a Itàlia, França i Espanya, la conclusió era evident: la seva mercantilització forma part del pla estratègic de l'OMC, del FMI i de la UE en el seu doble vessant de: convertir en negoci i privatitzar tot allò del que es pugui obtenir un benefici i liquidar la excepcionalitat europea de l'anomenat Estat del benestar.

Les actuacions dels diferents governs europeus coincideixen amb aquests objectius, encara que els seus ritmes, decisions i normatives puguin ser, en aparença, diferents. Ho són únicament en funció de la situació, de la tradició i de les resistències.

En el sector de l'educació, venim d'un projecte relativament antic de coordinació: Granada 1995. En aquest recorregut de 15 anys, hem tingut moments força intensos i altres de major distanciament. Recentment, Màlaga juny de 2009, varem tenir una reunió de treball sobre coordinació europea amb els tres sindicats abans esmentats i varem establir una sèrie d'elements d'acord i treball en comú.

La situació actual de crisi econòmica i social i les creixents agressions a les classes populars i als drets laborals i socials constitueixen una bona excusa perquè els governs europeus: posin en qüestió l'eficiència dels serveis públics i retallin pressupostos públics destinats a l'educació; lesionin els drets dels ciutadans i ciutadanes en el seu accés a una educació pública permanent i de qualitat; retallin els salaris, les plantilles i els drets dels treballadors i treballadores de l'ensenyament públic..

En aquestes circumstàncies: la coordinació (informació, contactes, solidaritat) entre les nostres respectives organitzacions ha d'intensificar-se; hem de plantejar-nos l'ampliació del nostre espai a altres organitzacions en un marc en el qual la defensa de determinats aspectes bàsics de l'ensenyament públic (permanent, gratuït, de qualitat,) i de les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores (drets laborals, salaris, contractes, accés) han de ser elements aglutinants i sentits en àmplies capes de la societat i dels treballadors i treballadores de l'ensenyament per a llançar mobilitzacions (descentralitzades o centralitzades) en el marc de la UE.

Vaga a Renfe contra el subdesenvolupament professional

SFF-CGT

CGT, al costat de CCOO, va convocar una nova jornada de vaga de 24 hores a Renfe el 25 de juny en contra de l'acord sobre Desenvolupament Professional i en defensa del futur de la nostra empresa, cada vegada més en dubte. El seguiment de la vaga va ser d'un 80%.

La Direcció de Renfe sap que la possible entrada en vigor de l'acord el pròxim 1 de juliol no acabarà amb la mobilització del col·lectiu ferroviari. Ens anem a seguir mobilitzant fins que l'empresa es posi a treballar seriosament en la recerca d'acords que satisfacin a totes les parts.

L'entrada en vigor de l'acord suposaria un canvi Normatiu d'enorme calat en tots els aspectes laborals: funcions, jornades, classificació de les categories, matèria econòmica, etc..., sense un finançament específic, és a dir, es

modificarien les nostres condicions laborals de forma substancial cap als interessos empresarials sense cap tipus de contrapartida.

La Direcció ha manifestat públicament que l'acord no suposa finançament afegit, és a dir, s'autofinança, beneficiant molt a uns pocs i perjudicant a la majoria de treballadors. Tampoc anem a permetre que l'empresa segueixi substituint a treballadors que decideixen secundar les vagues o que se segueixi saltant els Serveis Mínims al seu antull. Si aquesta és la nova política en matèria de relacions laborals amb motiu de conflictes, obrarem en conseqüència.

La resposta que han donat tots els treballadors de Renfe durant les jornades de vagues de 24 hores del passat 31 de març i del 28 de maig, i la vaga del Col·lectiu de MI-Caps del Tren AVE, secundant en pràcticament un 100% la vaga convocada el dia 8 de juny per CGT, generant nombroses supressions de trens i retards genera-

litzats, esperem els faci reflexionar a la Direcció, en cas contrari no dubtarem a continuar defensant els nostres drets laborals.

Una vegada més, enumerem els aspectes que al nostre entendre són necessaris incloure en l'acord de Desenvolupament Professional devent:

- Ser protegit i donat suport per una àmplia majoria dels treballadors i treballadores de l'empresa.

- Tenir garantia d'ocupació estable i de qualitat, així com contemplar la conciliació de la vida familiar i laboral.

- Incloure una promoció professional basada en principis d'igualtat, mèrit i capacitat sense discriminació en funció del grup professional i/o àrees d'activitat a la qual es pertanyi. A més, els processos de promoció i selecció externs han de ser públics i transparents.

- Incloure una justícia retributiva tant dintre de cada grup professional com entre els mateixos. A més, un acord d'aquest tipus ha de comportar el finançament addicional compromès d'acord amb els canvis normatius proposats.

Ho hem mantingut durant tota la negociació i el temps ens ha donat la raó: no eren necessàries les presses per a tancar acords. És necessari obrir un nou procés de negociació i que, per descomptat, compti amb l'opinió, participació i acceptació dels treballadors afectats.

Nova jornada de vaga a les estacions d'Adif

Mai com fins a ara, després de tants anys de conflicte, hem pogut albirar per fi un reconeixement a l'hora

de discutir el futur dels treballadors d'estacions d'Adif. El 25 de juny vam donar un pas més en la lluita per tal que els treballadors d'estacions tinguin reconegudes les seves legítimes aspiracions que vénen defensant des de fa tant temps, i que necessàriament passen per un increment econòmic que els equipés a altres col·lectius de la mateixa empresa. No hem d'oblidar que, sent els treballadors pitjor pagats de tot Adif, recauen en ells tasques de primera línia i tan importants com són: donar la imatge de l'empresa, atendre als clients i desenvolupar tasques comercials que suposen ingressos, ja sigui en taquilles, pàrquings o àrees comercials, amb una permanent disposició a actualitzar coneixements ja sigui amb els nous sistemes d'informació, venda, megafonia, etc..., un esforç que tot just es reconeix, i que solament amb la plena dedicació i professionalitat de tants anys vénen donant resultats òptims, més per la voluntat dels propis treballadors que pels mitjans per a la formació que se'ns proporcionen. Mentre, patim situacions discriminatòries amb altres col·lectius de l'empresa, als quals amb tota facilitat se li reconeixen emoluments a majors o millors condicions laborals, de promoció, etc..., arrossegant una sèrie de reivindicacions fins a avui ignorades.

Les nostres reivindicacions per quebrant, turnicitat, treballar en festius, primes, així com la garantia de futur sense por davant alteracions funcionals o geogràfiques, exigeixen d'una vegada per sempre ser ateses. Mentrestant, estarem amb els treballadors en totes les mobilitzacions que es convoquin, donant suport i animant a la participació de tots.



La Direcció de TMB regala a CCOO i UGT hores sindicals il·legals

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

La secció sindical de CGT a Autobusos de Barcelona va denunciar davant el Jutjat a la Direcció de TMB per regalar als alliberats sindicals d'UGT, CCOO i SIT 10.800 hores per sobre del que limita la normativa vigent el valor econòmic de la qual supera els 200.000 €.

El 3 de juny CGT presentava en els Jutjats de Barcelona una denúncia contra la Direcció de TMB per vulneració dels drets fonamentals de llibertat sindical.

El passat 9 de març el Jutjat social nº 10, atenent a una sol·licitud d'actes preparatoris presentada per CGT,

va requerir a TMB (Autobusos) l'aportació dels llistats d'hores sindicals consumits per UGT, CCOO i SIT durant l'any 2009. Fruit de l'estudi d'aquesta documentació, aportada en seu judicial, s'ha pogut comprovar que les seccions sindicals d'UGT, CCOO i SIT reben un tracte de favor interessat per part de l'empresa consistent en atorgar-los més hores sindicals que les que permet la normativa vigent (LOLS i Conveni Col·lectiu de TB).

La Direcció de TMB ha concedit a UGT 5.855 hores durant l'any 2009 per sobre del que marca el conveni, el que li ha permès a aquest sindicat alliberar a 5 dels seus membres en la seva federació.

El conveni col·lectiu de TB limita aquests alliberaments a un mem-

bre pel que existeix un clar abús i una discriminació. El valor econòmic d'aquesta concessió equival 111.258€. CCOO ha gaudit de 3.112 hores de més (59.000€) donant-se la paradoxa que l'actual Secretari General de la FSC-CCOO José Luis Moure, treballador d'autobusos alliberat, ha estat rebaixat sindicalment durant l'any 2009 1.946 hores malgrat que la nostra jornada anual era de 1.690 hores a l'any.

Amb aquesta demanda des de CGT volem treure a la llum la corrupció existent en TMB en matèria sindical. La documentació aportada fa possible demostrar per primera vegada a TMB una pràctica il·legal existent en la nostra empresa des de fa molts anys, amb la qual la Direcció de TMB intenta controlar

l'acció sindical dels sindicats que entren en el joc en canvi de tenir més alliberats.

CGT, que en l'any 2009 tenia 8 delegats enfront dels 5 que tenien CCOO i UGT anuncia en la demanda que la seva pretensió no és tenir el mateix tracte que UGT i CCOO sinó que el que sol·licita és que cessi la vulneració que fa de manera reiterativa la Direcció de TMB de la normativa que regula les relacions laborals en la nostra empresa.

D'altra banda CGT sol·licita en la seva demanda una indemnització equivalent al valor de les hores "regalades" per TMB a UGT, CCOO i SIT (200.000€) que en cas de guanyar la demanda s'ingressaran en una caixa de resistència de tots els treballadors d'Autobusos de Barcelona.

Cap on va la sanitat pública?

Secció Sindical de CGT de Son Dureta

Després de més de 20 anys de l'entrada en vigor de la Llei General de Sanitat, (impulsada amb molt d'encert per part del ex ministre de Sanitat Ernest Lluch, en el primer govern de Felipe González) és molt trist comprovar com determinats aspectes de la llei mai han entrat en vigor, per que mai han gaudit de l'interès suficient per part de les diferents administracions estatals i autonòmiques. L'interès de les successives administracions s'ha centrat en l'objectiu de donar entrada a la iniciativa privada i privatitzar les parts més rendibles del Sistema Nacional de Salut i actualment estan a punt de aconseguir-ho. La estratègia ha sigut dissenyada per a que pugues anar avançant sense un gran rebuig social, de l'opinió pública, dels sindicats o de les diferents forces d'esquerra.

Malgrat l'empitjorament de les condicions laborals a la Sanitat Pública, la majoria dels sindicats representatius, han mantingut una bona relació amb els successius governs.

Per altra banda en la darrera dècada, els Centres i els Hospitals Públics no han rebut els pressupostos necessaris per a un bon funcionament i un correcte manteniment. Tampoc el personal ha vist un increment salarial paral·lel a l'augment de responsabilitats, dedicació i càrregues de treball que se l'hi han imposades.

Tot això ha suposat un lent però progressiu desmantellament de determinades àrees i espais de la sanitat pública, minant la confiança de molta gent en el Servei Públic i els seus professionals, fent perillar la qualitat de l'assistència i rompent la equitat en l'accés als serveis.

Quan entri en funcionament el nou Hospital de Referència de la Sanitat Pública Balear a Son Espases, ja no podrem parlar de un Hospital Públic, tal com els coneixem fins ara, entre d'altres per que la gestió del nou Hospital serà cedida a una empresa privada mitjançant una concessió. Es a dir l'assistència sanitària pública es prestarà en un Hospital amb ànim de lucre.

L'edifici de l'Hospital de Son Dureta, probablement serà reconvertit en Centre Sociosanitari i reformat per capital i empreses privades, que podran optar a la seva explotació en regim de concessió i condicions semblants a les del nou Hospital de Son Espases.

Mecanismes per a la privatització de la Sanitat Pública.

L'entrada de capital privat i empreses amb ànim de lucre dins de la Sanitat Pública, es va iniciar fa molt temps i s'ha portat i es porta endavant de forma subtil i amb diversos mecanismes:

Informe Abril Martorell; Recomana-



cions per a obrir el sector al mercat. Separar el finançament de la provisió del servei. El seu objectiu era implantar les basses per a l'entrada d'empreses privades. Va introduir la competència entre proveïdors de serveis públics en detriment de la necessària col·laboració i a la vegada d'aquests amb els privats. Es a dir va introduir la llei del mercat dins el sistema sanitari.

Externalitzacions i concerts amb entitats privades; Per a disminuir les llistes d'espera, per a realitzar serveis de neteja o manteniment d'instal·lacions i edificis.

Llei 15/97 sobre Noves Formes de Gestió; disposa que la gestió i l'administració dels Centres i Serveis Sanitaris i Sociosanitaris, podrà realitzar-se de forma directa o indirecta mitjançant qualsevol entitat de naturalesa o titularitat pública admesa en dret, Fundacions, Societats Estatals, Empreses Públiques i Consorcis, que tindran personalitat jurídica pròpia i se regiran per el dret privat. Es a dir que la prestació i gestió dels serveis sanitaris i sociosanitaris es podrà realitzar a més de amb medis propis, amb acords, convenis o contractes amb persones o entitats públiques o privades. L'objectiu de les noves formes de gestió i prestació d'assistència, no es guanyar en eficiència, si no eludir els controls que el dret administratiu preveu en interès de la ciutadania, per tot allò que es porta endavant amb diners públics. Però a més permet que el capítol de personal disminueixi per que els treballadors i treballadores d'aquestes empreses no es regeixen per els Estatuts de Personal Sanitari o la Llei de la Funció Pública. En definitiva, menys control dels fons

públics, menys personal i unes condicions laborals més precàries i flexibles.

Reglament per el que es regeixen les Noves Formes de Gestió; (RD 29/2000, de 14 de gener) estableix per aquestes la plena capacitat per a desenvolupar les seves pròpies estructures organitzatives, gestionar amb plena autonomia la seva tresoreria, el seu patrimoni, els seus recursos econòmics i humans (art.12). També possibilita que puguin rebre donacions, legats i qualsevol altres aportacions públiques o privades. Amb doblers públics poden adquirir-se bens a títol privat i també es poden tornar a vendre, amb lo qual s'obri un risc evident de descapitalització progressiva del Sistema Sanitari Públic.

Concessions d'Obra Pública, amb Iniciatives de Finançament Privat; (conegut en Inglés amb les sigles PFI) Aquesta formula utilitzada per a finançar el futur Hospital de Son Espases, permet a les empreses privades (constructores, bancs i fons de capital de risc) realitzar la construcció i explotació temporal de hospitals, que en el nostre cas (Hospital de Son Espases) el compromís arriba als 30 anys i previ acord amb el Govern Balear la concessió podrà ser prorrogada. Un bot qualitatiu molt important en la privatització del Servei Públic, ja que hi haurà ànim de lucre i les empreses adjudicatàries disposaran de l'hospital per a gestionar-lo i explotar-lo mentre duri la concessió. Tots els riscos son per a l'administració pública per que, en cas de fallida econòmica o fracàs des de el punt de vista de la eficàcia sanitària, el IB-Salut es veurà obligat a cobrir els deutes i préstecs adquirits

per les empreses concessionàries en el termini dels 30 anys que ha de durar la concessió.

El recorre a aquesta modalitat de finançament (PFI), cedint gratuïtament els terrenys a les empreses constructores, es defensa des de l'administració per la impossibilitat que diuen que tenen les administracions públiques per endeutar-se si volen complir amb els Plans d'Estabilitat Pressupostària. Però ja s'ha demostrat en altres casos que aquesta modalitat de construcció d'Hospitals surt molt més cara i deixa hipotecats els futurs pressupostos públics.

Les conseqüències sanitàries del Hospital de Son Espases.

El dèficit de llits hospitalaris es mantindran.

Es podran realitzar derivacions de determinades patologies complexes cap als altres Hospitals Públics.

Es podrà fer una certa selecció adversa de pacients i orientar la seva cartera de serveis cap a una medicina curativa, depenent de alta tecnologia i que proporcionarà més beneficis econòmics.

El finançament s'obindrà de les grans quantitats que en concepte de cànon aportarà l'administració dels seus pressupostos públics durant els propers 30 anys. Uns doblers sobre els quals el IB-Salut perdrà el poder de gestió i control.

Una part molt important del personal dependrà directament de les diferents empreses concessionàries que explotaran el nou hospital, es regiran pel dret privat i les seves condicions la-

borals seran més precàries que a Son Dureta.

La política sanitària.

Les entitats financeres i les grans empreses constructores que inverteixen grans quantitats de doblers en la construcció de Son Espases, ho fan per que hi ha molt bones perspectives de negoci. En un temps record obtindran grans beneficis econòmics i això casa molt malament amb l'objectiu de l'administració, d'orientar els serveis sanitaris públics en base a les necessitats de salut de la població.

El nou Hospital de Referència de Balears, haurà de respondre a la lògica empresarial d'obtenir la màxima rendibilitat possible per a repartir el màxim de beneficis entre els diferents accionistes. Això òbviament afectarà a la qualitat d'assistència de tots els serveis sanitaris controlats per les empreses privades.

L'administració pública, no disposarà d'informació directa sobre una bona part de la marxa i desenvolupament dels serveis sanitaris, simplement per manca d'interès de les empreses propietàries.

La informació sanitària global, cada cop més important, es pot veure greument alterada o utilitzada en benefici de les empreses privades que la controlaran.

Els eixos sobre els que durant molts d'anys s'ha assentat el Sistema Nacional de Salut, la promoció i la prevenció, es poden veure desplaçats, per que el que resulta més rendible econòmicament no es la medicina preventiva, si no la medicina curativa, gran consumidora de tecnologia i fàrmacs.

Contra el tancament de Políester Extrusionado SL de Santa Oliva

Federació Comarcal
CGT Baix Penedès

Els treballadors i treballadores de Políester Extrusionado SL situada en el Polígon de l'Albornar de Santa Oliva, van realitzar una Assemblea i Concentració el divendres 4 de juny a les 13h. a les portes de l'empresa, amb la finalitat de defensar seus els llocs de treball i denunciar públicament les intencions de la Direcció de tancar la fàbrica del Baix Penedès.

L'empresa es dedica a l'elaboració d'envasos de plàstics per al Sector alimentari i en ella hi treballen 25 persones. El passat 21 d'Abril va posar en coneixement de la plantilla la intenció de tancar definitivament el Centre, via ERO al·legant causes econòmiques i productives.

La CGT, hem demostrat davant l'autoritat laboral mitjançant el corresponent contra informe que aquestes causes no són tals. Tot obeeix a una gestió nefasta i l'actitud obstinada d'un Consell d'Administració que ha pres decisions totalment incomprensibles en un dels sectors menys afectats per l'actual situació econòmica, contraient deutes bancaris astronòmics i que no consten com inversions en l'empresa sinó que sospitem que han estat derivades a no sabem on, ni a quins comptes comptables.

Hem de matisar que els esmentats deutes no són imputables al centre de Santa Oliva, on es produeixen els envasos i amb NIF propi, sinó a la Companyia PET, també amb NIF propi i amb seu a Xiva (València) on es troben les oficines de l'empresa i una fàbrica de reciclatge de plàstic on compra la matèria primera la



fàbrica de Santa Oliva, havent-se produït un increment del preu de la mateixa molt recentment i de la qual el màxim accionista i membre del consell d'Administració és el Sr. Fernando Ortiz Vaamonde, marit d'Alicia Alcocer Koplowitz, segona filla de Koplowitz i Alcocer.

Fernando Ortiz va entrar en la Companyia com inversor i actualment forma part d'un dels majors Fons de Capital de Risc de l'Estat Espanyol

anomenat ProAcapital, sent un de tants que creu que el món industrial és "un Casino", a qui li aconsellem que si és amic del risc es dediqui a la Ruleta Russa, no a estranyes operacions financeres que acaben perjudicant a massa famílies treballadores, i sí a desenvolupar una activitat industrial amb responsabilitat.

Des de CGT, i després d'estudiar les dades econòmiques de l'empresa tenim la certesa que l'administració

haurà de rebutjar aquest ERO, ja que ha obtingut uns resultats positius de prop de 100 mil Euros en el primer trimestre de 2010 en el centre productiu de Santa Oliva, però que a l'efecte de comptabilitat apareixen a Xiva en lloc de beneficis a Santa Oliva, no contents amb utilitzar l'enginyeria "econòmica", als treballadors i treballadores no els han pagat les nòmines mostrant un acarnissament vergonyós, després d'haver

adquirit el compromís davant la Inspecció de Treball, ja que aquesta és la segona vegada que incorren en els esmentats actes.

Empresaris amb aquest tarannà, amb aquestes formes i que a més pertanyen a una "família" tan coneguda del país no poden seguir sent els Administradors de res, havent de deixar el camí lliure a altres persones que tinguin altres mètodes més d'acord amb el segle XXI.

Davant la fusió virtual de Caja Madrid

SABEI-CGT Caja Madrid

S'han confirmat les previsions, Si les dues grans caixes del país (anticipant-se a la seva esperada posada en escena en la segona "onada" de fusions), La Caixa i Caja Madrid, han entrat en el procés --contrarellotge i de rècords de desaparició de les caixes petites i mitjanes-- de reestructuració (i esperem que no d'eliminació) de les Caixes d'Estalvi. Caja Madrid ho anunciava el 28 de maig. Procés tendent a reduir (i esperem que no a extingir) les caixes del mapa financer espanyol; dirigit pels mateixos responsables d'haver arribat a aquesta situació (organismes financers internacionals, europeus i espanyols, i els poders econòmic-

financer i polític; tots ells amb un marcat caràcter ultra-liberal), capitanejat pel banc d'Espanya, i executat per la CECA/La Caixa/Caja Madrid. La fórmula triada del SIP (Sistema Institucional de Protecció), també conegut com "fusió freda" o "fusió virtual"; en aquest cas suposaria (si acaba en la configuració actual i a costa del paper dels polítics de torn) el major de l'estat (actius de 227.000 milions de €; 19.000 empleats; i 2.975 oficines), agrupant Caja Madrid, Caja Avila, Caja Segovia, Caja Rioja, Caixa Laietana i Caja Insular de Canarias..

En teoria cada entitat conserva (només a curt termini) la seva personalitat jurídica i seu, centralitzant les polítiques financeres, de solvència i riscos. També sobre el paper es ven com un projecte de sumes; veurem si és

així, i no ens trobem amb alguna resta (que sabem sempre va contra els recursos humans; aquests professionals que només es lloen en els discursos oficials i en els nadal). El SABEI-CGT Caja Madrid comunica (a l'espera de major informació i de l'evolució del procés), respecte al referit SIP, el següent: * El seu ferm i infrangible defensa del manteniment dels llocs de treball i de l'ocupació. Els treballadors/es no poden ni han de pagar la dolenta gestió ni el robat pels especuladors financer-immobiliaris, amb el consentiment i beneplàcit dels estats i els organismes còmplices. * Els seus dubtes i preocupació respecte a la figura dels SIPs.

El Reial decret-llei 6/2010, de 9 d'abril, de mesures per a l'impuls de la recuperació econòmica i

l'ocupació, no disposa amb claredat que l'entitat central de crèdit integrant del SIP pugui ser una Caixa d'Estalvis. Els exemples vists fins a ara, com el de Cajastur, evidencien la utilització d'un banc. * La seva total oposició a les quotes participatives amb una configuració pròxima a les accions. Una vegada oberta la porta, és qüestió de temps la concessió de drets polítics plens a les quotes. * Els seus dubtes i preocupació respecte a la hipoteca futura que pot suposar la utilització del caríssim FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària). Llocs a "injectar cabdal" (descapitalitzat pels lladres citats) el FGD (Fons de Garantia de Dipòsits) és molt més barat. * Els seus dubtes i preocupació respecte a la modificació legislati-

va de la LORCA (Llei de Caixes d'Estalvi), en el sentit que signifiqui una millora del sector (incloent una autèntica despoliització) i garanteixi la supervivència de les caixes, o bé tot el contrari. El SABEI-CGT seguirà defensant la tornada de les Caixes d'Estalvis/Obres socials a la seva funció de Banca social. Els interessos teixits en el seu entorn i la falta de voluntat política, així com les pors de tots els agents (socials, econòmics i polítics) a perdre el seu control i poder fàctic, estan impeding l'oportunitat històrica d'aquesta conversió en una autèntica Banca pública (que tant necessita la societat), i estan conduint a la reconversió en bancs.

Contra la privatització de les caixes d'estalvi i en defensa de l'ocupació.

José Juan Cardona en l'operació Scala

Llorenç Buades Castell

Les institucions judicials en el joc dels poders

José Juan Cardona, expresident del PP d'Eivissa i exconseller balear d'Indústria i Comerç, va viure la legislatura de 2003 a 2007 com imputat en l'Operació Mapau/Formentera, xarxa de captació i falsificació de vots d'emigrants balears a l'Argentina realitzada l'any 1999, a la qual va sobreure políticament gràcies a l'arxiu del cas en dues ocasions per part del jutge conservador i vinculat al Opus Dei, Antonio Monserrat, que també va ser director general d'Economia i Hisenda del Consell General Interinular en temps de la UCD.

La desactivació del cas Mapau/Formentera s'aconseguí després de la destitució per part d'Angel Acebes del fiscal en cap de Balears, Antonio de Vicente Tutor i de la substitució d'aquest al front de la fiscalia per part de Bartolomé Barceló Oliver, cunyat de l'excel·lador de l'Ajuntament d'Andratx, Jaime Gubert, imputat en diversos delictes de corrupció urbanística d'aquest municipi.

Bartolomé Barceló Oliver no va recórrer l'any 2002 l'arxiu que va fer Antonio Monserrat del cas Formentera com era evident que havia de passar, de la mateixa manera que s'ha fet evident que la magistrada Felisa Vidal, de la sala civil i penal del Tribunal Superior de Justícia (TSJB), exdirectora de l'Advocacia autonòmica en el Govern del president del PP Jaume Mates, devia mirar cap a una altra part quan exercia el seu càrrec públic, tot i que afortunadament ha renunciat a exercir de instructora en el cas que afecta al diputat aforat José Juan Cardona.

Felisa Vidal, en la seva etapa com cap dels serveis jurídics del Govern Mates, va avalar amb el seu vot algunes de les actuacions irregulars que va realitzar la gerent del CDEIB, Antònia Ordinas, qui va muntar una xarxa de captació de comissions que van acabar en butxaques particulars i no s'ha trobat un sol document en el qual l'actual magistrada assenyals la seva oposició o els seus dubtes a la gestió que es realitzava en l'empresa que es va crear per a promocionar els productes de Balears.

La xarxa del CDEIB

L'any 2004, el CDEIB (Consorti per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears, dependent de la conselleria de Comerç, Indústria i Energia que es dedicava a la promoció de la indústria de les illes a l'estranger) presentava despeses de 4.6110.531 euros i ingressos per valor de 3.098.497 euros. Segons l'empresa auditora, es va fer un transvasament no justificat en els comptes de "despeses per operacions corrents" i "despeses per operacions de capital".

L'any 2005 les despeses van ser de 8.146.498 euros, i els ingressos de 3.697.399 euros. L'any 2006 les despeses van suposar 7.642.051 euros i els ingressos 5.783.611 euros.

L'empresa auditora declara que es van utilitzar tres fórmules per a fer arribar fons i tancar aquest dèficit. D'una banda, s'utilitzaven els expedients de modificació de crèdit. El muntant total desviat per aquesta via va ascendir a 5.007.068 euros. Altres fórmules utilitzades eren els expedients de transferències al CDEIB. Un total de 21 expedients es van emetre d'aquesta manera. També es van usar les transferències de fons des de l'Institut de Desenvolupament Industrial (IDI) al CDEIB. La tapadora eren "suposats convenis de col·laboració" signats pel llavors director del IDI, Kurt Viaene, i el exconseller de Comerç Josep Juan Cardona.

El CDEIB va duplicar la despesa coincidint amb l'època electoral autonòmica de 2007. Les auditories i revisions de comptes constataren que en quatre anys el consorci havia gastat més de 411.000 euros en aquesta partida.

El 28 de setembre de 2008-, Antònia Ordinas (PP), gerent del CDEIB, va ser detinguda en una operació dirigida per la Fiscalia Anticorrupció. Amb ella també va ser detinguda la seva esposa i militant del PP, la soprano Isabel Maria Rosselló. Antònia Ordinas era acusada de mal ús dels fons públics.

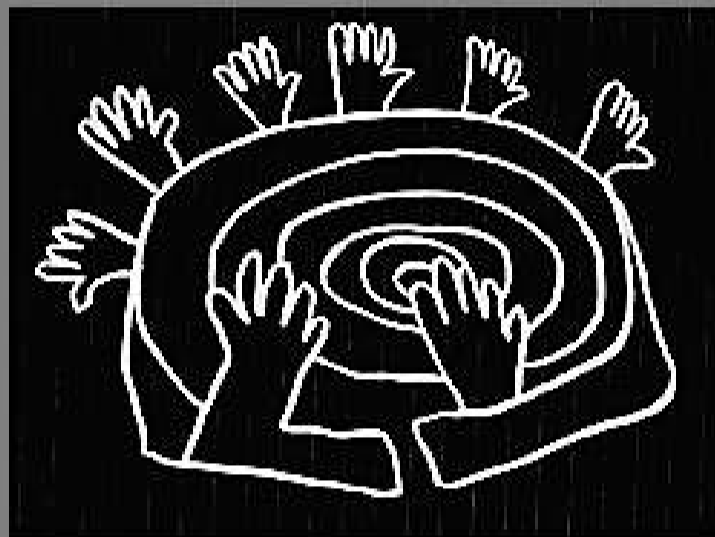
Antònia Ordinas va adjudicar 'a dit' treballs i informes per valor de 146.000 euros a la seva esposa Isabel Maria. També va gastar 332.000 euros dels fons públics en dietes de representació entre l'any 2004 i mitjans de 2007. D'aquesta quantitat Ordinas no va justificar 17.605 euros al consorci, que no volgué retornar. En canvi l'exdirector general de Desenvolupament Industrial, Kurt J. Vianne, si va retornar els doblers reclamats: al voltant de 19.000 euros per una sèrie de despeses realitzades en viatges a l'estranger. Kurt Joseph Viaene, també va ser detingut per la seva relació amb la xarxa de cobrament de comissions i malversació de cabals (fins a 1,5 milions d'euros) en el CDEIB.

Empreses implicades

En l'Operació Scala, va ser detingut Jaime Fernández Abad, un empresari de Calvià, proposat com defensor del ciutadà de Calvià, suposat testaferro d'Antònia Ordinas, qui, mitjançant dues de les seves societats, Sayju 2005 S.L. i Franco Galaica d'Inversions, va facturar 677.000 euros al consorci públic. Sayju, empresa que es dedicava al sector de l'alimentació va esdevenir multifuncional l'any 2006 i es dedicà entre altres activitats al catering; l'edició de llibres; la producció audiovisual; assessoraments; estudis de mercat; importació-exportació i representacions.

D'altra banda la consultoria privada Global Bussines Intelligence/ Activi

CONTRA LA CORRUPCIÓ: PARTICIPACIÓ CIUTADANA



Strategies, dirigida per Paul Vella, Sergio Pereletegui i Francisco García va obtenir subministraments i estudis per centenars de milers d'euros. D'aquesta consultoria era soci l'exdirector general d'Indústria Kurt J. Vianne (PP).

L'empresari Joan Rosselló va ser un dels majors proveïdors del CDEIB, per al qual va arribar a facturar entre 2004 i 2007, i a través de Fires Geremi i Estudi Joan Rosselló, 5,3 milions d'euros. Joan Rosselló va manifestar als investigadors que la gerent del CDEIB deia als empresaris, als quals demanava comissions, que el cinquanta per cent dels doblers es destinaria a finançar al PP.

El pot de Cola Cao i la conquesta d'Amèrica

No tots els doblers cobrats en comissions anaven al PP, perquè en una caixa de Cola-Cao enterrada al jardí de la casa d'Antònia Ordinas i la seva esposa Isabel Rosselló trobaren 190.000 euros i 10.000 dòlars. Els dòlars tenien el seu origen en les comissions cobrades als empresaris d'Estats Units amb els quals va contractar projectes i organitzar fires.

El Consorti va pagar a societats dels Estats Units almenys, 537.450 dòlars. Entre els contractes autoritzats per Ordinas un per valor de 54.600 dòlars va ser assignat a l'empresa Acclaim Management Consulting per l'organització d'un esdeveniment promocional a Nova York en 2005. Entre els beneficiaris d'altres contractes hi havia l'empresa Vella International, dirigida per Paul Vella, representant a Nova York d'Activi Strategies, una societat d'assessorament per a la internacionalització de negocis de la qual la pròpia Ordinas era sòcia fundadora. Vella International va co-

brar del CDEIB 120.000 dòlars per un servei de consultoria i promoció de productes i empreses balears a Nova York i va subscriure un conveni per a la difusió dels aliments i manufactures illencs a EEUU per una quantitat similar. El major beneficiari nord-americà de contractes del consorci sota el mandat d'Ordinas va ser Signin Kelleher, representant a Los Angeles d'Activi Strategis, tot i que va contractar els serveis al Govern balear a través d'una altra empresa: Manhattan Trade. A títol personal o per mitjà d'aquesta empresa, Kelleher va ingressar del CDEIB en la passada legislatura 1,1 milions d'euros. En aquesta quantitat s'inclouen gairebé 250.000 dòlars corresponents a contractes per a la realització d'estudis. Entre aquests informes n'hi ha un relatiu al mercat per als productes balears de gourmet a Califòrnia, altre referent al sector del moble, un tercer sobre la deslocalització d'empreses nord-americanes que traslladen part del seu treball a països asiàtics i altre en el qual s'analitza el mercat nàutic d'esbarjo en la costa oest nord-americana. L'agent d'Activi Strategis a Nanjing era Kurt Viaene i a Shangai, Antònia Ordinas.

La promoció a Shangai

Gourmet and Boutique Island té com administrador Felipe Ferré, exregidor del PP a Lloseta. Ordinas, Viaene i Cardona són els seus accionistes. Antònia Ordinas va dir en la seva compareixença judicial que els quatre citats cobraven comissions il·legals a través d'aquesta societat Ferré va proposar un projecte cridat "Honey moon", per a captar turistes xinesos mitjançant un concurs de

televisió. L'Institut Balear de Turisme (Ibatur) i el CDEIB van invertir 550.000 euros en aquest projecte sense que es conegui el seu destí final. A través de l'empresa es va cobrar, al febrer de 2006, una factura de 29.689'16 euros en el 'Projecte Shangai Rafa Nadal 2005'. Un mes després de la mateixa societat va cobrar 19.564'44 euros «per l'elaboració d'imatges en l'esdeveniment Shangai/Rafa Nadal». Els bitllets d'avió i l'estada en l'Hotel Hilton Shangai costaren 44.918,42 euros. Altres despeses en taxis, menjars, estades a l'hotel i altres arribaren a un total de 32.646'45 euros conformats per la gerent Antonia Ordinas. En el projecte Shangai/Nadal la societat Estudi Joan Rosselló va cobrar de l'ordre dels 70.000 euros. El 10 de gener de 2006 es va presentar una factura de 3.565'84 euros per «disseny, traducció i realització d'originals» del projecte Shangai-Nadal 2005'. El 11 de maig del mateix any es van cobrar 23.438'01 euros per «ajustament final, traduccions, seguiments i enviaments». El 10 de gener la factura era de 32.752'60 euros per «estudi i planificació anterior a l'esdeveniment». Dies després es pagava una factura de 24.530'52 euros per «dvd de Eurobijoux Menorca, promoció Passarel·la Eurobijoux Menorca i dvd Promoció Shangai/R. Nadal».

Ordinas, Viana, Cardona i Jaume Matas

José Juan Cardona, va manifestar que va ser l'expresident autonòmic Jaume Mates qui li va suggerir la contractació d'Antònia Ordinas en la gerència del CDEIB. Cardona va ser relacionat per Ordinas en la xarxa de cobraments il·legals diguent que la meitat



dels diners anava a parar a les mans de l'exdirector general de la Conselleria d'Indústria i Comerç Kurt Viaene, i d'aquest a les de Cardona, però Cardona va negar els fets. L'ex gerent del CDEIB va reiterar que tant Cardona com Viaene estaven al tant del que ocorria en el consorci i Ferré va dir a la jutge que va rebre l'encàrrec de Cardona de "inflar la factura" de la Fira Gourmet organit-

zada a Miami a l'abril de 2006, per voluntat de Jaume Matas. La Fiscalia Anticorrupció relaciona a set presumptes subornadores, que s'haurien concertat amb Cardona per a aconseguir els contractes, a canvi d'una comissió que oscil·lava entre el 10% i el 40% del servei contractat. Els pagadors de suborns serien: Estudi Joan Rosselló (15% de comissió); Fires Geremi S.L. (15%); NTC Con-

sultors S.L. (comissions del 40%); Màrqueting Ones S.L. (40%); Sergio José Peretelegui Jornets (40%); Camino Export S.L. (40%); i Taller Grafic 3,1 S.L. (10%). Arrel dels fets la jutgessa Pietat Marín, va ordenar l'embargament preventiu de totes les propietats i comptes bancaris de Kurt Viaene, Antònia Ordinas i la seva dona i dels empresaris detinguts en la prime-

ra fase de l'operació Scala. També s'embargaren les propietats immobiliàries que figuren a nom de Kurt Viaene.

Maquillatge polític: Cardona es manté com diputat mixt i votà amb el PP

El PP "renovat" amb la dirigència de J.R. Bauzá va incloure recentment a Cardona en la seva directiva, amb la qual cosa el PP va deixar clar que no hi havia cap voluntat de trencar amb el seu passat depredador de les arques públiques.

Però el 30 d'abril de 2010 s'imposà la lògica dels fets i l'exconseller d'Indústria i de Comerç es va veure obligat a deixar el Grup Popular i passar al Mixt després que el jutge va imposar-li una fiança civil de 2,9 milions per la imputació en el cas Scala.

Així i tot, Cardona va manifestar que continuarà de diputat i que seguirà votant amb el PP, de manera que als efectes pràctics no canviarà res.

Els fiscals i l'advocada del Govern havien demanat per a Cardona una fiança de 4,875 milions d'euros. El jutge Capó va rebaixar aquesta quantitat fins a 2,940 milions perquè l'instructor va estimar que encara no eren clares les quanties d'alguns dels suborns o dels fons del Govern cobrats per alguns proveïdors.

Aquesta quantitat surt de sumar 3,656 milions de les "quantitats sostretes i les quantitats cobrades pels suborns", més 1,21 milions d'euros del terç suplementari que exigeix la llei.

Atès que Cardona no ha pagat la fiança en el termini establert, el Tribunal Superior de Justícia de Balears (TSJB) ha iniciat el procés d'embargament de béns al ex conseller de Comerç, Indústria i Energia en la passada legislatura del PP. I no obstant això, Cardona, com abans ho va fer Vicens (UM) seguirà en el Parlament Balear gaudint del seu sou i privilegis, perquè tot i ser un fervent partidari de l'acomiadament lliure i fins i tot de l'acomiadament improcedent, quan es tracta de fer fora treballadors, no s'aplica la recepta i el més trist és que les institucions del sistema que permeten tals desigualtats encara tinguin el suport de la ciutadania.

Declaren nul l'acomiadament del delegat de CGT a Maymo

CGT Tarragona

El Jutjat Social núm. 3 de Tarragona condemna les empreses Maymo Tarragona S.A. i Calderería y Mantenimiento Maymo S.A. a readmetre Nicasio Malde al seu lloc de treball immediatament per considerar que s'han vulnerat els seus drets com a representant sindical.

El passat 3 de juny es va celebrar al Jutjat Social núm. 3 de Tarragona el judici per l'acomiadament del delegat sindical de la CGT, Nicasio Malde Fernández, contra les empreses Calderería y Mantenimiento Maymo S.A. i Maymo Tarragona S.A. Aquesta última va acomiadar disciplinàriament el treballador i vicepresident del Comitè d'empresa el 16 de febrer al·legant que havia transgredit la bona fe contractual i realitzat un abús de confiança en el desenvolupament de la seva feina. Concretament, acusava al representant dels treballadors d'haver proferit contra l'administrador únic de la mercantil, Vicente Úbeda Ornaque,

les expressions "ladrón, estafador y manipulador" al blog <http://bitacorapolicosindical.blogspot.com> en un article titulat "Maymo en concurso de acreedores. La biografía de un mafioso".

No obstant, el jutge -tal i com sempre ha manifestat aquest sindicat i el propi treballador-, considera que les mercantils demandades han vulnerat la tutela judicial efectiva de Nicasio Malde ja que el seu acomiadament, lluny de respondre a una causa motivada, és una represàlia contra el delegat de la CGT per haver denunciat les mercantils demandades en diverses ocasions davant les autoritats judicials i de la Inspecció de Treball. I més encara tenint en compte que les condemnades no han acreditat l'autoria de l'esmentat article i en el qual es basa l'acomiadament de Malde.

Així doncs, el titular del Jutjat Social dictamina que el seu acomiadament no està justificat i es pot interpretar com un càstig contra la seva activitat sindical i, per tant, ha de ser considerat nul, el que comporta la readmissió immedi-

ta del delegat.

Es dona la circumstància que l'empresa ja va acomiadar objectivament el treballador l'any 2008 al·legant causes econòmiques tot i que després va reconèixer la nul·litat del mateix.

A més, la sentència condemna les dues empreses, Maymo Tarragona S.A., que va sol·licitar el desembre de 2009 la declaració de concurs voluntari, i Calderería y Mantenimiento Maymo S.A., per entendre que existeix una confusió de patrimoni, plantilla i direcció entre les mateixes, arrel de les actes d'infracció emeses per Inspecció de Treball i Seguretat Social. Sorprenentment, en dos anys la primera ha vist reduïda la seva plantilla passant de 392 a 56 treballadors, mentre que Calderería y Mantenimientos Maymo S.A. ha passat de tenir 6 treballadors a 175, molts d'ells contractats també el desembre de 2009 i procedents de Maymo Tarragona S.A.

Cal remarcar el suport rebut per part de diferents col·lectius de la ciutat de Tarragona.

Manifestació contra l'atur a Mollet

CGT Vallès Oriental

Sota el lema "Monràs exigim solucions als nostres problemes" unes 250 persones es van manifestar el 30 de juny contra l'atur pels carrers de Mollet del Vallès, convocades per l'Assemblea d'Aturats/des de Mollet. La mobilització comptava amb el suport de la CGT.

Durant el recorregut de la mateixa, es van llençar crits exigint solucions per les persones aturades del poble així com en contra la subcontractació de llocs de treball per part de l'ajuntament, i denunciant la corrupció que vivim aquests dies, també entre d'altres s'han pogut veure pancartes

demanant el repartiment del treball.

La manifestació va comptar amb la presència de diferents moviments socials del Vallès Oriental (Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, APUP Granollers) així com de companys de l'Assemblea d'Aturats/des de Badia del Vallès.

Al final de l'acte des de l'Assemblea d'Aturats de Mollet es va fer una crida a totes les persones aturades de Mollet a unir-se a la lluita contra l'atur i demanant que l'alcalde Josep Monràs (PSC) escolti les seves reivindicacions.

Per part de la CGT es va transmetre als presents el recolzament que tenen les persones aturades per part del sindicat en les seves reivindicacions.



Tema del mes

Fernanda Hernández, nova secretària general de la CGT a les Illes Balears

Del 6è Congrés de la CGT de les Illes en surt un nou Secretariat Permanent totalment renovat

CGT Balears
www.cgtbalears.org

El dissabte 12 de juny, sota el lema "Guanyar el futur, renovació i participació", es va desenvolupar a Son Roca el 6è Congrés, amb caràcter extraordinari, de la CGT de les Illes Balears. Fernanda Hernández Do Reis, del Sindicat de Transports i Comunicació (STIC) va ser escollida nova Secretària General de la CGT a les Illes. Nanda Hernández (Barcelona, 1981) és diplomada en biblioteconomia i documentació i ara mateix està treballant de documentalista a IB3 Radio.

La resta del Secretariat Permanent està format per:

Secretari d'Acció Sindical: Carlos Martini (SOV-SAD).

Secretari d'Organització: Pedro Caldentey (STIC)

Secretari de Jurídica i Salut Laboral: Bernat Gelabert

Secretària de Gènere: Lucia Curtí (SOV-SAD)

Secretari de Comunicació i Informació: Pedro Rosa (SABEI-CGT)

Secretària d'Acció Social: Maria Suau (SOV-SAD)

Secretari de Formació: Luis Camarero (Unió Insular Menorca)

Secretària d'Administració i Finances: Paqui Ramírez (SOV-SAD)

Secretari d'Acció Directa: Sebastià Sabater (STIC).

En aquest Congrés no va faltar la salutació i el parlament del Secretari General Confederal, Jacinto Ceacero, qui va recordar, davant dels més de 50 delegats i delegades presents en representació del SOV-SAD, STIC i SABEI CGT, que "ens devem a nosaltres mateixos i que lluitam pels mateixos valors de 1910, que estan totalment vigents". Ceacero ressaltà que "la CGT ha trobat el seu espai a les Illes i s'ha convertit en un referent sindical i social".

La vaga general no podia faltar al seu parlament i el secretari general confederal recordà que "va ser aprovada al congrés de Malaga i és més necessària que

mai. Què més falta per convocar-la?. Hi ha que forçar a les altres organitzacions sindicals a sortir al carrer".

Dues propostes de resolució s'aprovaron per aclamació. La primera sobre Calvià 2000, on la CGT i el nou SP se comprometen a recolzar la lluita dels companys

de l'empresa de Calvià 2000 durant el nou procés electoral, i una segona proposta de resolució de reforma laboral proposant la convocatòria de vaga general pel 30 de juny i si l'escenari no ho permetés, convertir el dia en jornada de lluita.



La CGT va tornar a sortir al carrer a Palma el 30 de juny

CGT Balears

El 30 de juny es va portar a terme una Jornada de lluita pels carrers de Palma, per a demanar una vaga general contra el "decretazo" i la reforma laboral, convocada per CGT, CNT i CTA, amb el suport de diversos moviments socials. Un bon grapat de gent (unes 200 persones) de la CGT i les altres organitzacions va sortir al carrer per a manifestar-se contra el "decretazo" i la reforma laboral. El crit demanant una vaga general es va poder sentir ben fort de nou pels carrers de Palma. La manifestació va començar a la plaça d'Espanya i va finalitzar davant la delegació de govern. Els manifestants van reclamar als sindicats majoritaris, CCOO i UGT, que convoquin ja la vaga general.



Parlem

Blanca Rivas, Secretaria de J

"El món sindicalista no r

Txema Bofill

Blanca Rivas i Roigé, 31 anys, de Lleida, joventut i aire nou a la CGT. Advocada laboral i responsable de la Secretaria de Jurídica de la CGT de Catalunya. Ens trobem al bar de la CGT a Via Laietana. És puntual. Parlem sobre les entrevistes. Em diu és més xulo i divertit les entrevistes en directe, on surt el que es parla, que les escrites per internet, més elaborades i pensades. Blanca s'explica fluidament i molt bé. En la seu de la CGT coneix i saluda a tothom, i a cada quatre passes l'aturen per a donar-li informacions d'última hora, uns fulls de propaganda, o per a parlar-li, saludar-la, o intercanviar-se notícies. Blanca Rivas és una activista directa, independent, cultivada, sense por a dir el que pensa, i crítica. Lluitadora pels drets dels treballadors, precaris i aturats. En l'entrevista, moltes coses interessants s'han quedat sense publicar o retallades per manca d'espai, com el bon treball de la CGT amb els immigrants, o bé, una argumentada exposició contra la reforma laboral del Zapatero. Personalment m'ha agradat que animi a la diversitat de grups llibertaris i anticapitalistes a lluitar junts. Li desitgem molts èxits.

- Aquí en la CGT, la majoria són homes i gent gran, no sols en els càrrecs de responsabilitat, sinó també en les manifestacions. Hi han poques dones i gent jove. Com és? Tu, què hi fas aquí...

Pel que refereix a la masculinitat del sindicat, crec que es deu que a l'època del fervor sindical, quan van sortir, les dones eren un sector que no estava al món laboral. D'un temps cap aquí, quan les dones si han incorporat, el sindicalisme ha perdut la força, ja no és un referent de lluita. De totes maneres cada cop en som més.

- Per què els sindicats estan tan desprestigiats avui i ja no són un referent de lluita?

Jo crec que els sindicats majoritaris fa temps que no estan defensant els drets dels treballadors i la gent pensa que "tots els sindicats són iguals", es va decebant i moltes vegades hi segueix perquè li han solucionat "x" problemes. Però hi ha un descrèdit general.

- Aleshores perquè en un sindicat anarcosindicalista, com la CGT, les dones no s'hi apunten més?

El món sindicalista és -se'm fa difícil utilitzar la paraula- un món masculí, un món dur, un món, que cobreix uns aspectes del tema laboral, que són de batalla. El món sindicalista no recull altres sensibilitats, no et diré femenines, però sí altres maneres de fer les coses que potser com a dones hi podem aportar.

- Per exemple?

Quan assisteixes a reunions, de vegades hi han actituds rígides, autoritàries. No dic que hi hagin actituds d'homes i d'altres de dones, però sí que no és un clima propici per poder recollir depèn de quines sensibilitats i aportar-hi una perspectiva de gènere.

- Per què els joves no s'afilien?

Primer, pel desprestigi del món sindical. En segon lloc, perquè les seves condicions precàries i inestables els fan fan tenir por. Els afiliats t'ho expliquen, que la majoria de joves no reclamen res. També crec que s'ha perdut la consciència de classe.

- Por i sense consciència, com poden defensar els seus drets?

La majoria de joves deixen precaritzar les seves condicions laborals, accepten contractes de treball amb mobilitat geogràfica, funcional, salaris inferiors, sense reconeixement d'antiguitat, fan hores extres sense protestar, etc. No s'adonen que amb això són també responsables de la precarització del món laboral.

- Per què ho accepten tot?

Et posaré un exemple, parlant amb els delegats de la Secció Sindical del Banc Santander de Lleida sempre et diuen que no hi ha afiliació jove al sindicat, que "Els joves ho permeten tot a canvi d'anar pujant". A ells, per ser sindicalistes i de la CGT estan vetats, normalment són operatius d'oficina. En canvi, els directors i els sota-directors són xavals joves, que han anat acceptant les condicions precàries. L'esperit no és de lluita, és d'individualisme i competitivitat...

- ...La competitivitat, la base de l'educació actual, de la LEC del Maragall. Hi han altres raons?

Segurament. També hi ha un desco-



neixement espectacular dels drets laborals. Els nostres pares i les nostres mares van lluitar per a tenir uns drets, un estatut dels treballadors, un dret de mínims, que hem heretat i estem perdent. Drets que al no haver-los lluitat, els joves ni coneixen, ni valoren.

- Per exemple.

Et ve molta gent jove que ha firmat "finiquitos". Ho firmen tot. Tu els dius: "Però no t'ho vas llegir abans de signar?". No llegeixen les condicions, ni demanen vacances, ni res. Hi ha molt desconeixement. Totes ens hem espavilat quan ens ha arribat la primera patacada.

- S'han acomiadat a dos milions de treballadors, sobretot immigrants, precaris, joves, els que eren més fàcils i barats d'acomiadar. Ara necessiten tornar-los a contractar, ja que són els més obedients i ho accepten tot, com expliques, però crec que abans volen acomiadar els fixes, els que lluiten, els grans. Què en penses?

Si, crec que les intencions van cap a contractar en precari i retallar el pes de la negociació col·lectiva. De totes maneres, amb els anys, l'acomiadament, sota el meu parer, ja és lliure.

- Jo el que no entenc és que ens vulguin fer creure que abaratint l'acomiadament es creen llocs de treball. Sembla de sentit comú que si

els empresaris tenen carta blanca per acomiadar, i a més l'estat finança part de l'acomiadament, hi haurà més gent gent a l'atur i no al revés.

És un engany. Els empresaris ens diuen que per a contractar més treballadors de manera indefinida, cal que l'acomiadament no costi diners, o en costí poc. Però això és una bajanada. No crea llocs de treball. El que crea llocs de treball és la reducció de la jornada, polítiques formatives, ajudes a les polítiques productives i no a les especulatives i financeres, etc. Ara el govern indirectament està subvencionant l'acomiadament als empresaris, un company em deia "Tot això facilita i serveix amb bandeja la reforma de la seguretat social que volen fer". Volen reduir les prestacions de la seguretat social, reconsiderar les ajudes a viudes, sols per a persones que puguin demostrar que depenien del sou del marit, entre moltes d'altres propostes que empitjoren el marc social.

- I com s'arregla tot això?

Canviant el sistema

- I com es canvia el sistema?

És que si jo em pogués plantejar una reforma laboral en positiu, no la trobaria. L'estatut dels treballadors actual és un dret de mínims. Sempre que haig de defensar treballadors, ja no demano millores, sinó que es respecti el marc laboral vigent. En una xerrada a Lleida, els companys de TMB (Transports Me-

tropolitans de Barcelona) ens deien: "la gent es pensa que som molt radicals, però nosaltres l'únic que demanaven és tenir el mateixos drets que els altres treballadors... dos dies de descans".

- O sigui, que ara s'està lluitant, quan es fa, per a mantenir drets...

... Sí, per a que no ens respectin el poc que ens permeten negociar.

- Ets la responsable de jurídica del Secretariat Permanent de la CGT com s'hi arriba a aquest càrrec?

M'han enredat!

- Com?

Estava a la CGT a Lleida, implicada sobretot en temes d'acció social, i els companys de la CGT m'ho van proposar. Al dir-los que si, es varen seguir els tràmits interns: propostes, vots, presentacions, etc.

- En què consisteix la feina de jurídica?

Hi ha el que faig, i el que m'agradaria fer...

- ...Comencem pel que estàs fent

Intento mantenir informada a tota la CGT dels canvis normatius que hi han, de les reformes, resolc dubtes jurídic, etc. Bàsicament és informar. També fem i/o traduïm al català dossiers i

amb...

Jurídica de la CGT de Catalunya

Recull altres sensibilitats”

informacions d'interès pel sindicat. I tractem els conflictes interns que ens arriben...

- ...Pots concretar

No sé... Per exemple, algú truca i explica el conflicte que ha tingut amb un advocat, o amb un empresari, etc., doncs mirem què es pot fer.

- T'arriben casos de corrupció interna, de delegats o càrrecs sindicals, que no fan el seu treball, o mal us dels béns del sindicat? És el teu treball?

Això depèn del càrrec d'organització. Si arriben denúncies a jurídica, les passem i informem al Secretariat Permanent, i allà es pot valorar però les decisions es prenen a la plenària, on hi són tots els sindicats de Catalunya. La CGT, com a sindicat llibertari, té mètodes en principi horitzontals i assemblearis, i així intentem treballar.

- Hi han casos de corrupció?

Com a totes les cases, és clar. Mentiria si et digués que no.

- Què és el que t'agradaria fer a jurídica?

M'agradaria que les jurídiques del sindicat poguessin treballar més en equip, més traspàs d'informació, més col·laboració, etc. Sobretot perquè la defensa jurídica dels treballadores fos més efectiva. I el que penso que ha de minvar és l'opció judicial dels sindicats... Les batalles ja no es guanyen tant per l'acció sindical (lluites, vagues, piquets, etc.) sinó per l'activitat judicial. Per exemple una vaga com la TMB ja no ho és l'usual. Ja no hi ha l'actitud habitual d'abans: "no, doncs parem", "no, doncs sortim al carrer", "no, doncs cremem el cotxe". Ara, massa sovint, es demana als advocats que solucionin els conflictes.

- Hi han reunions d'advocats per a intercanviar informacions, problemàtiques?

No, perquè no tots són advocats militants. Uns poden ésser professionals militants o amb consciència de classe, d'altres poden no ser militants i tan o més bons professionalment, però no tenen per a que implicar-se més enllà en temes de la CGT. Cadascú és del seu despatx. Bé, tenim 4 anys per anar trencant esquemes, obrint esclotxes...

- Contractar advocats més militants?

Doncs jo valoro un bon professional però al nostre sindicat penso que no tothom ens pot defensar com cal.

Perquè un advocat pugui tenir la confiança del sindicat i el defensi amb uns valors clars i contundents ha de saber on està.

- Ara hi haurà una vaga general. Com analitzes la situació?

Per la CGT, i des del primer dia, la vaga general és imprescindible. Ens sobren els motius. Tenim raons com per una vaga general indefinida, i per a paraitzar el país el temps que faci falta. Quin és el problema? Estem parlant d'uns grups de treballadors desmotivats, que no creuen en la utilitat de la vaga general ni en res. Hi ha una situació general de descontent però es creu que la vaga no servirà de res... doncs imagina't el que pensen de la vaga d'un dia i d'aquí dos mesos. Malauradament molts treballadors pensen que reivindicar drets i lluitar no serveix de res. Jo crec que, si UGT i CCOO s'han hagut de menjar la reforma laboral, és que saben que ja no tenen el poder que tenien abans. I si no l'han signada és per no perdre la poca credibilitat que encara tenen.

- Com ho veus que els sindicats majoritaris declari una vaga a tres mesos vista?

És una anormalitat que no he vist mai, en cap època, ni país. Ells, la vaga general ni se la creuen, ni tenen ganes de fer-la i a més són uns venuts. La reforma no l'han firmat, perquè acabarà igual, tant si la firmen com no. La seva proposta de vaga general és una absurditat. Ells diuen: "la farem a tres mesos perquè així la podem preparar més". Això no és una vaga general. Una vaga general és quan quan es para el país l'endemà mateix de la proposta de les retallades. La vaga general a tres mesos vista no servirà de res. Els treballadors no la seguiran perquè ja tot està fet. UGT i CCOO no són sindicats de classe, ni són res.

- Què són?

Són asseguradores, empreses de turisme, que et fan descomptes al dentista, als parcs d'atraccions, etc. Són una aberració, respectant el que encara queda de decent a les bases. No es creuen la lluita, només fan les coses per no augmentar el descrèdit. Són una gran empresa més i han perdut tota la consciència de classe. Per mi, estan a l'altre costat de la barricada, perquè la seva intenció no és canviar res. Caldria sortir al carrer ja, però des de la CGT hem d'admetre que no tenim capacitat de paralització pels mitjans tradicionals... A vegades penso que no podem convocar sense els majoritaris... I a vegades penso que nosaltres hem de convocar vaga i jornada de lluita amb

els que estan al nostre costat de la barricada i a veure que passa... Potser ens sorprendriem!

- Estem malament i el país també.

Sí.

- Una pregunta que m'ha fet arribar un amic de la CGT: quina diferència hi veus entre els delegats de la CGT i els dels sindicats majoritaris? Quines actituds haurien de tenir els de la CGT?

Crec que els delegats de la CGT haurien de ser anarcosindicalistes, incorruptibles, solidaris, saber treballar assembleariament i defensors dels drets dels treballadors i les treballadores. Un delegat nostre ha de ser també militant... però, de vegades penso que la CGT ha crescut molt i no sempre és com a mi m'agradaria.

- Sobre les divisions actuals de l'anarcosindicalisme. Com ho veus?

Si et sóc sincera, jo vinc de la CNT de Lleida...

- ...Com va ser que et passesis a la CGT?

Al 2001, un grup de joves varem recrear la CNT a Lleida. Era un espai de militància sobretot un col·lectiu llibertari. Jo comparteixo ideològicament més la dinàmica de la CNT, la dinàmica de l'acció directa. Crec que la participació en els comitès d'empresa corromp, i que alguna gent no milita per ideologia sinó per l'alliberament com a delegat. La posició de la CGT de dir: "si no estic en els comitès d'empresa i no participo en les eleccions sindicals estic destinada a no poder fer res" la valoro positivament. És adaptar-se a les circumstàncies actuals sense oblidar el que penses.

- Nedar i guardar la roba. Posa un exemple.

Ara la CGT participa en ERO, però no els firma, perquè no accepta els acomiadaments a canvi de res. Però, és clar, potser anar-se adaptant i adaptant, potser un dia firmarà ERO, i anar-se adaptant i adaptant potser un dia... Això és en el que no estic d'acord. Per mi caldrien canvis. Participem a les eleccions i als comitès per no quedar fora, fins aquí perfecte, però jo posaria limitacions com: cap delegat hauria de tenir jornada completa d'alliberament, aquest hauria de ser rotatiu, cada any o cada dos anys... La gent sempre ha militat de forma voluntària, les hores s'han tret del seu temps lliure... Cal ser

valentes i demostrar que som el que diem.

- T'agradaria que els diferents sindicats anarcosindicalistes s'ajuntessin, o ja trobes bé que es mantinguin separats.

És perillosa aquesta pregunta. Crec que recullen sensibilitats diferents. Crec que està bé mantenir el que ens caracteritza i treballar amb qui i pel que volem, però treballar conjuntament en tot el que es pugui. A Lleida sempre hem intentat treballar totes juntes: de independentistes a llibertaris. Endavant i la CGT van fer una campanya conjunta al 2003 i la CNT i la CGT van signar conjuntament actes com l'1 de maig per primer cop al 2005.

- O sigui que vosaltres sou un exemple!

A Lleida, sempre que s'ha pogut, s'ha apostat per la unitat de l'esquerra anticapitalista. Jo crec que cada col·lectiu s'ha de sentir còmode en el dia a dia, mentre es pugui treballar conjuntament, la reunificació no la veig ni necessària, ni innecessària.

- A Barcelona, ni pel centenari s'han pogut fer accions conjuntes...

La situació de Barcelona se m'escapa... A Lleida no tenim aquests problemes d'aquí.

- Quin treball està fent la CGT amb els immigrants?

La CGT fa molt bona tasca amb els immigrants. Fa molts anys que té àrees d'immigració. A molts llocs treballa molt com a Terrassa, a Lleida, a Reus. Són referents dels llocs com a immigració. La filiació d'immigrants ha estat bastant important.


- Els immigrants, a diferència dels joves, no tenen por?

Sí que tenen por. Els immigrants conscienciats es mantenen afiliats. Malgrat la por, n'hi van havent.

- Què fa la CGT pels aturats?

La CGT és un sindicat, com tots, previst per als treballadors. És complicat, ja que avui pots ser treballador i demà aturat. La CGT hauria de servir i saber donar cabuda als aturats, que tinguessin un espai en el sindicat. També crec que nosaltres, la CGT, hauriem de potenciar pràctiques anarcosindicalistes, com per exemple, cooperatives, fer viables les pràctiques en les que creiem. Hauriem de tenir capacitat d'aprofitar el context per treballar en les alternatives que plantejem.

> LES FRASES...



“Les batalles ja no es guanyen tant per l'acció sindical (lluites, vagues, piquets, etc.) sinó per l'activitat judicial”

“Ens sobren els motius per una vaga general indefinida, i per a paraitzar el país el temps que faci falta”

“Els joves no s'afilien pel desprestigi del món sindical, perquè les seves condicions precàries i inestables els fan fan tenir por i perquè s'ha perdut la consciència de classe”

II Marxa contra l'atur, la precarietat i pels drets socials a Catalunya

Redacció

El pròxim mes d'Octubre tindrà lloc a Catalunya la II Marxa contra l'atur amb els objectius de fer visible l'atur massiu, la precarietat i la reculada dels drets socials amenaçats amb noves retallades pels governs, sensibilitzar i mobilitzar a la classe treballadora i la ciutadania solidària amb les víctimes de la crisi de la cobdícia capitalista, i exigir una resposta positiva de les administracions a la nostra reivindicació d'un treball estable i digne per a tots, d'una vida amb drets socials i benestar.

Al llarg de la marxa es realitzaran diverses activitats i trobades amb la ciutadania i es presentarà la carta reivindicativa i de drets als ajuntaments de les localitats per on passi.

La II Marxa travessarà durant 6 dies les següents localitats de Catalunya:

1er dia: Inici en L'Hospitalet de Llobregat, Cornellà, Martorell-SEAT, final a Rubí.

2º dia: Rubí, Terrassa, i final a Sabadell.

3er dia: Sabadell, UAB, Badia, Cerdanyola, Ripollet, final a Montcada i Reixac.

4º dia: Montcada, La llagosta, Mollet del Vallès, final a Granollers.

5º dia: Granollers, Montcada, Sant Adrià del Besòs, Badalona, i final a Sta. Coloma de Gramenet

6º dia: Sta. Coloma de Gramenet, itinerari per diversos barris populars de Barcelona fins a finalitzar en la Pça. de Sant Jaume.

Les organitzacions socials, cíviques i polítiques que promouen la II Marxa, criden als treballadors i treballadores, a la ciutadania solidària a incorporar-se activament en la preparació de la II Marxa contra l'atur, la precarietat i pels drets socials.

Entitats que inicialment donen suport a la II Marxa contra l'atur a Catalunya: Assemblees treballadors/es en atur de Barcelona i L'Hospitalet de Llobregat, Col·lectius d'aturats/des de Terrassa, Cerdanyola, Plataforma Los Lunes al sol, CCOO i Acció Jove, CGT, Co.bas, IAC, APUP Granollers, FAVB, Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès (FAIV), Marxa Mundial de les Dones (Catalunya), Mesa Cívica pels Drets Socials, Xarxa contra la precarietat i tancament d'empreses; Associació Socialisme XXI, Corrent Roig, Endavant, En Lluita, EUiA i Alternativa Jove, FARGA, ICV, Lluita Internacionalista, POR, PSUC-VIU, Revolta Global.

Telèfons de la Comissió de Comunicació II Marxa:
651 186 998, 678 884 362, 669 556 035

Correu per a comunicar el suport a II Marxa:
marxacontraatur@gmail.com

Ruesta, del 21 al 25 de juliol. Autogestió, de l'individual al col·lectiu

Tinto de Verano 2010. Escola de moviments socials

CGT Acció Social

El Tinto de Verano és un espai autogestionat de coneixement mutu, relació, i reflexió per a l'acció social i col·lectiva entre gent inquieta que ens agrada ajuntar-nos i compartir: "què estem fent" per a "fer juntes"; discutir, riure, divertir-nos, construir i deconstruir... Somiant molts mons on la justícia social, la igualtat, la solidaritat, el respecte pel medi ambient i les persones, siguin utopies a arribar a aconseguir. Les dates, del 21 al 25 de juliol, i el lloc, Ruesta, el poble gestionat per la CGT al Pre-Pirineu aragonès.

I què farem? Com en edicions anteriors, pretenem que els matins es dediquin a la reflexió col·lectiva, aquest any entorn de l'autogestió, del personal al col·lectiu, una cosa imprescindible per als moviments socials, però encara més en temps de crisi. Intentarem formar-nos en l'autogestió de l'alimentació, de la salut, de les cures, del coneixement, de l'economia social i aprendre a buscar-nos la vida. L'últim dia es farà una trobada de valoració. Durant les tardes tindrem espai per a tallers, per a seguir donant-li al cervell amb diversos temes sociopolítics, però també per a treure la nostra creativitat, expressió, ganes de jugar... Què et sembla contes, teatre, massatges, etc.? Proposes alguna cosa? Anima't!!! A més, un programa cultural per a algunes nits, amb música i altres actuacions.

I també volem donar-li continuïtat a

l'espai de les nenes i els nens: el Mosto de Verano. On la complicitat i l'autonomia de la gent petita ens ensenyi a aprendre de la seva saviesa, els seus somnis i desitjos, la seva capacitat d'acció i les seves energies. Hi haurà espai per a contes, música, riures i activitats lúdiques per a totes.

Programa provisional

- Dimecres 21 - Acollida dels participants. Porta't el teu propi sopar. També existeix la possibilitat per a sopar en l'alberg del poble.

- Dijous 22. Matí: — 10:30 Presentació de la trobada. — 11:00-14:00: Taller: "No ens miris, uneix-te": participació horitzontal. Tarda: Tallers autogestionats. Nit: Vetllada amb teatre, jocs, balls...

- Divendres 23. Matí: — 10:00-14:00: "A la teva salut" Autogestió de la salut, l'alimentació, les cures... Tarda: Tallers autogestionats. Nit: Vetllada amb teatre, jocs, balls...

- Dissabte 24. Matí: — 10:00-14:00: "I tu qui et creus?" Autogestió del coneixement, la informació, l'educació... Tarda: Tallers autogestionats. Nit: Vetllada amb teatre, jocs, balls...

- Diumenge 25. Matí: — 10:00-13:00: "Busca't la vida". Economia social, autogestió econòmica. — 13:00-14:00: Avaluació de la trobada. Tarda: Comiat.

Per a poder participar, proposar o estar al dia dels passos que anem donant solament has de donar-te d'alta en la llista del

Tinto de Verano: <http://listas.nodo50.org/cgi-bin/mailman/listinfo/tintodeverano>
E-mail de contacte: escuelatintodeverano@gmail.com

Per a més informació sobre inscripcions, materials, programa, activitats, continguts, logística,... aneu al web: www.nodo50.org/tintodeverano/

Díptic del Tinto de Verano 2010: www.nodo50.org/tintodeverano/IMG/pdf/Diptico_Tinto_de_Verano_2010.pdf
Organitzen: CGT i Baladre (Coordinació estatal de luchas contra el paro, la pobresa i la exclusió social)

Tinto de verano 2010 Escuela de Movimientos Sociales 21-25 Julio



Sentència absolutòria per a Núria Pórtulas

Redacció

El divendres 11 de juny la militant anarquista gironina Núria Pórtulas era absolta arran del recurs interposat al Tribunal Suprem en resposta a la sentència dictada per l'Audiència Nacional que la condemnava a dos anys i sis mesos de presó per "temptativa inacabada de col·laboració amb organització terrorista", a més d'una multa de 810 euros, dos anys i mig d'inhabilitació especial per a exercir el dret de sufragi passiu i vuit anys i mig d'inhabilitació absoluta.

La família de Núria Pórtulas demana responsabilitats a Interior

La família i els companys de Núria Pórtulas van demanar a la cúpula de la Conselleria d'Interior que dimiteixi i, a més, no descartaven de reclamar una compensació econòmica. I és que després de tres anys de judicis, presons preventives i una condemna de l'Audiència espanyola, el Suprem ha absolt Pórtulas de la 'temptativa inacabada de col·laboració amb banda arma-

da' per falta de proves.

Durant la conferència de premsa en què va explicar l'absolució de la jove de Sarrià de Ter, l'advocat, Benet Salellas, va afirmar que la sentència del Suprem era un revés clar i contundent contra l'Audiència espanyola i els mossos d'esquadra. I és que aquesta sentència, que rectifica la de l'Audiència espanyola, deixa clar que la col·laboració amb una organització terrorista era impossible perquè no hi havia cap organització terrorista.

El Suprem diu que troba 'realment paradoxal' que l'Audiència espanyola condemnés Pórtulas en base a unes sentències que justament absolien el seu company Juan Antonio Surroche d'aquest delictes. 'Queda clar que no està provat que l'acusada hagi contactat amb un grup o organització terrorista ni que hagi intentat col·laborar amb un grup d'aquesta naturalesa', diu el Suprem, que ha revisat el cas arran del recurs de la defensa contra la sentència condemnatòria de l'Audiència espanyola.

La defensa de Pórtulas va recórrer la sentència perquè considerava que la sentència de l'Audiència Nacional espanyola no aportava proves que relacionessin la noia de Sarrià de Ter amb cap banda armada. I així ho ha consi-

derat també el Suprem, que recrimina a l'Audiència i a la fiscalia no haver fet cas de la documentació aportada per la defensa.

Tres anys després

Els fets es remunten al gener del 2007, quan els mossos d'esquadra van intervenir a Pórtulas una llibreta (vídeo). La policia va acusar-la d'haver col·laborat amb Juan Surroche, a qui relacionava amb una organització armada italiana, tot i que després va ser absolt. Pórtulas

va ser empresonada preventivament durant quatre mesos aquell 2007. Actualment continuava en llibertat provisional i cada setmana havia de presentar-se al jutjat signar. És per aquest motiu que ara companys i familiars de Núria Pórtulas demana als caps del Departament d'Interior que dimiteixin.

Per celebrar l'absolució, el grup de suport a Pórtulas va convocar un brindis davant l'Ajuntament de Girona a les vuit del vespre i també se'n va fer un a la plaça Sant Jaume de Barcelona i a altres viles del país.





SENSE FRONTERES

Amb Santos al poder, a Colòmbia li esperen quatre anys més d'impossibilitat de trobar una sortida al conflicte armat, polític i social

Celebrem l'alliberament dels presos polítics d'Atenco

L'uribisme es perpetua a la presidència de Colòmbia

Marc del Jesús

El 20 de Juny, Juan Manuel Santos, candidat del Partido de la U, ha vençut la segona volta de les eleccions a la presidència de Colòmbia amb una marcada diferència en relació al seu oponent del Partido Verde, Antanas Mockus. Amb 9 milions de vots, que representen un 69,05% del total, vers els 3 milions i mig, 27,52%, aconseguits per Mockus, la victòria de l'uribisme ha estat aplastant. Abans de la primera volta, les enquestes i els anàlisis veien possible que Mockus desbanqués a Santos i preveien una pugna igualada entre els dos favorits. Però amb els resultats del 30 de maig, on l'uribista va obtenir el 46% front el 21% del candidat verd, el fenomen Mockus es va desinflar i es que a Santos només li van faltar menys d'un 5% dels vots per no haver d'anar ni a la segona volta.

Santos: l'uribisme sense cap maquillatge

Ex Ministre de Defensa de l'administració de Uribe, Santos fou l'arquitecte de la seva Política de Seguretat Democràtica. Aquesta s'ha traduït en la reiterada violació dels Drets Humans i el Dret Internacional Humanitari i la persecució per tots els mitjans de tota oposició política i veu crítica al règim.

Responsable de diverses operacions militars controvertides com la Operación Jaque, on per a rescatar a Ingrid Betancourt l'exèrcit es va fer passar per la Creu Roja, actuació que viola els Convenis de Ginebra i el DIH al utilitzar una institució humanitària amb finalitats bèliques. O com el bombardeig a un campament de les FARC sobre territori ecuatorià el març del 2008 que va comportar la violació de la sobeïria de l'Estat veï així com la mort de quatre civils mexicans.

Juan Manuel Santos es membre de la família co-proprietària (junt amb el Grupo Planeta) de El Tiempo, grup editorial amo de l'únic diari d'àmbit nacional del país, i vinculada als negocis més lucratius i tèrbols del país, com el dels monocultius de palma africana per a fer biocombustible que han agreujat la problemàtica de milions de desplaçats. Santos forma part d'una oligarquia que, desde abans de la suposada independència de Espanya, es propietària del país i defensa el seus privilegis a sang i foc.

Etiologia del triomf de

Juliol de 2010



la Ultradreta

A aquests resultats s'hi ha arribat amb una abstenció de mes del 50% de la població (ha votat el 44,47% del electorat), 5 punts mes alta que la de la darrera jornada del 30 de maig. A les eleccions de l'abril pel Congrés i el Senat, que ompliren aquestes institucions de polítics lligats al paramilitarisme, membres de partits com el PIN, Cambio Radical o Partido de la U, l'abstencionisme fou encara més alt, ratllant el 60%. Bona part d'aquest abstencionisme es pot llegir en clau d'exclusió; cap dels candidats a la presidència incloïa al seu programa les reivindicacions històriques de l'esquerra colombiana com la reforma agrària, la sortida política al conflicte armat, la reparació a les víctimes dels crims del terrorisme d'Estat i la desactivació de les estructures mafioses i paramilitars... A més, val a dir que molta gent viu a regions tan abandonades per l'Estat que no hi ha possibilitat de que hi arribin les taules electorals, on els grups armats els impedeixen votar amb amenaces, cohercions o estats de setge, o on els paramilitars han obligat a la població a votar pels seus candidats en repetides ocasions, realitats tan presents com invisibilitzades en aquest país. A tot això li hem d'afegir un país que ha dut a terme un gir a la dreta amb els 8 anys de govern d'Álvaro Uribe, on malgrat els successius escàndols, el president de la república amb una vinculació més directa amb el paramilitarisme i el narcotràfic ha aconseguit legitimarse davant de la opinió pública i ésser reelegit al 2006. Per això ha estat necessària la complicitat

d'una oligarquia nacional i internacional quasi hegemònica a la vida política del país que s'aglutina sota el paraigua del uribisme i que ara veu en Santos la millor opció per a la continuïtat. Com també de una ofensiva mediàtica que ha estat clau tant alhora de legitimar el llegat d'Álvaro Uribe i el paper del seu successor Juan Manuel Santos com de desprestigiar i criminalitzar a la raquíta esquerra encarnada en Gustavo Petro.

Tot ben lligat

El passat mes d'octubre tingué lloc la consulta interna de la coalició d'esqueres Polo Democrático Alternativo. En ella s'hi enfrontaven per una banda el magistrat Carlos Gaviria, amb un programa fidel a l'esquerra colombiana, centrat en les transformacions econòmiques i socials per a trobar una sortida política al conflicte. I per l'altre Gustavo Petro, candidat que prova de desmarcar-se del seu passat de guerriller del M-19 amb un discurs que sovint li ha fet el joc a l'oficialisme i postures socialdemocràtes de difícil aplicació en un país com aquest. La victòria de Petro es va donar per 30.000 vots que provenien de les regions de la costa tradicionalment controlades per els para-

militars, que volien evitar que Gaviria arribés a presentar la seva candidatura. El resultat ha estat un candidat poc creïble per a l'esquerra que a més ha quedat completament eclipsat per el fenomen Mockus que, tot i no representar cap alternativa real al règim, ha canalitzat bona part de l'electorat que no estava prou a la dreta com per recolzar a Santos. Amb Santos al poder, al país li esperen quatre anys més, o vuit si aconsegueix la reelecció, de gir a la dreta, retallada de drets civils i persecució política, i d'impossibilitat de trobar una sortida al conflicte armat, polític i social que Colòmbia viu desde fa més de mig segle.



Mèxic: En llibertat els presos d'Atenco

Redacció i Secretaria Relacions Internacional CGT

CGT celebra l'alliberament dels presos polítics de Atenco. El 30 de juny, per fi, i després d'un llarg i injust empresonament, coneixiem que els 12 presos polítics d'Atenco que romanien en el penal Molino de las Flores i en el penal de màxima seguretat del Altiplano en l'Estat de Mèxic quedaven lliures, si bé per a 3 d'ells la llibertat encara no arriba. Han hagut de passar 4 anys perquè els companys Oscar Hernández Pacheco, Rodolfo Cuéllar Rivera, Julio César Espinoza Ramos, Juan Carlos Estrada Cruces, Édgar Eduardo Morales Reyes, Roman Adán Ordoñez Romero, Jorge Alberto Ordóñez Romero, Narciso Arellano Hernández, Alejandro Pilón Zácate, Ignacio del Valle, Héctor Galindo i Felipe Álvarez Hernández puguin reunir-se i celebrar amb les seves famílies i amics, la resistència del poble de Atenco. Han estat necessaris 4 anys de solidaritat en els carrers tant de Mèxic com de molts altres països del món per a aconseguir que una part dels presos polítics arribin a la seva llibertat. Per això, des de la CGT, animem als col·lectius, organitzacions i individus a seguir sent-se escoltar fins que tots i cadascun dels presos polítics que, a dia d'avui, continuen empresonats, surtin al carrer.

No obstant això, la resolució que decreta la llibertat pels presos d'Atenco només feia referència "única i exclusivament pel delictes de segrest equiparat", i com que Del Valle Medina, Álvarez Fernandez i Galindo Gochicoa tenen en procés causes penals pels delictes de robatori agreujat, lesions i dany en els béns públics, danys i atacs a les vies de comunicació i mitjans de transport, seguiran a la presó del Altiplano, ja que estan pendents de complir els processos relatius a les altres quatre causes penals per al seu alliberament definitiu. Llibertat per als presos polítics! Si ens toquen a un ens toquen a tots!





SOCIAL

A Guatemala, darrere dels assassinats de diversos activistes socials, es sospita que hi ha la mà d'Unión Fenosa

Cal un moviment contra el racisme i l'extrema dreta

BALA PERDUDA

Res de nou

Toni Álvarez

Com bé us podeu imaginar aquest mes toca parlar de la penúltima brutalitat de l'estat israelià. Ja sabem que en aquesta columna som poc originals i l'actualitat mana, tot i que hagi passat més de dos mesos des de que l'armada israeliana va assassinar nou activistes, segrestar 6 vaixells i més de 800 persones, la majoria d'elles amb passaport d'algun país que està dins de la OTAN. Al·lucinant?. No tant.

Si ens posem en clau militarista, Israel ha fet una invasió al territori d'un país que està dins del cercle de la OTAN amb el que, segons diuen ells mateixos, hauria d'haver una reacció militar dels països de l'OTAN en defensa d'un afiliat seu. Vamos, això és el que venen quan s'apunten a aquest club mortífer. Enteneu-me, no estic demanant una intervenció armada de la OTAN a Israel, simplement faig notar que, la bula israeliana és inesgotable. Totalment inesgotable.

Es comenta que el fet que els morts fossin de procedència turca (tot i que un tenia nacionalitat ianqui) ha fet que la comunitat internacional respongués amb tebiesa. No deuen recordar-se la Rachel Corrie, una ianqui, ben blanca, de l'estat de Washington que va ser assassinada amb una excavadora davant de càmera. El fet és que els israelians són uns experts en canviar el focus d'atenció de la premsa mundial, ho van fer quan van anunciar que abandonaven la franja de Gaza al 2004. Mentre se les donaven de veraders constructors de la pau a Orient Mitjà, convertien Cisjordània en una formatge de gruyère amb cheks points per tot arreu, conquerint més territori amb colons àvids de nous territoris ocupats, i envoltant el que quedava de Palestina amb un mur de 8 metres d'alt. Alhora començaven una nova ofensiva "legal" a Jerusalem est...

Tenen justificació per tot, sigui més o menys versemblant, donen resposta a qualsevol comentari que els critiqui, sigui on sigui, els que s'equivoquen sempre són els altres, si són àrabs millor. Ells són els defensors del món, emparats en la trista història dels seus morts al holocaust, han de defensar-se perquè estan convençuts que els tornarà a passar, sense voler reconèixer que estan provocant un nou genocidi. Això sí, emparats per la ONU, la OTAN, la comunitat internacional...i la seva paranoia col·lectiva que, creieu-me, és molt forta.

Hi ha activistes antimilitaristes que pensen que, l'única forma que els israelians avalin i recolzin una proposta de pau real vindrà donada quan la població en general s'adoni de la bogeria de país i societat en el que viuen. Jo m'esgarrijo al recordar el que devien pensar els conductors dels trens que conduïen a qualsevol dels camps de concentració nazis on morien els jueus, els gais, els gitans o els antifeixistes. I els comparo amb els israelians que justifiquen qualsevol massacre del seu govern.

Fora Unión Fenosa de Guatemala!

Anna Campeny
Associació d'Amistat amb el Poble de Guatemala

En els últims sis mesos, nou dirigents socials han estat assassinats al departament de San Marcos, un dels més pobres de Guatemala. Tenien dues coses en comú: encaçalaven la lluita de les comunitats de la zona contra els abusos d'Unión Fenosa i eren membres de l'FNL (Frente Nacional de Lucha por la Defensa de los Servicios Públicos y los Recursos Naturales). Els culpables dels atemptats no han estat ni detinguts ni identificats.

Unión Fenosa (UF) comença a operar a Guatemala el 1998, quan s'inicia la privatització de l'INDE (Instituto Nacional de Electrificación) i adquireix el 90,83% de DEOCSA (Distribuidora de Electricidad de Occidente, S.A.) i el 92,84% de DEORSA (Distribuidora de Electricidad de Oriente, S.A.). Iberdrola compra EEGSA (Empresa Eléctrica de Guatemala, S.A.). El setembre de 2009, Gas Natural esdevé propietària d'UF.

La privatització de l'INDE s'ha d'entendre en el marc de les estratègies de neoliberalisme salvatge de les transnacionals a tot Amèrica Llatina, a l'empara del CAFTA (Tractat de Lliure Comerç amb Amèrica Central), dels acords d'associació amb la UE, de les pressions del Banc Mundial, el Banco Interamericano

de Desarrollo (BID) i el Banco Centroamericano de Integración Económica per afavorir els interessos del gran capital i les privatitzacions a la regió, i dels interessos del Govern espanyol per promoure les inversions espanyoles a l'estranger.

L'entrada d'UF a Guatemala va ser un procés agressiu des del principi. La compra de l'INDE, per 101 milions de dòlars quan el seu valor real era de 400, ja va ser fraudulenta. També s'establí un nou cost, el VAD (Valor Agregado de Distribución), pel qual es repercuteix en els usuaris el cost de la distribució de l'energia. Malgrat una sentència condemnatòria de 2004 per cobrament excessiu del VAD, les hidroelèctriques l'han seguit cobrant.

De 1998 a 2001, EEGSA incrementà les tarifes el 85% i DEOCSA-DEORSA entre el 55% i el 60%. De 2001 a 2006 l'increment mitjà va ser del 62%. A més, la privatització de l'INDE implicà una dràstica reducció dels subsidis estatals (tarifa social) a les famílies que no podien pagar l'electricitat.

La venda de DEOCSA-DEORSA a UF va estar estretament vinculada a l'execució per part d'UF del PER (Plan de Electrificación Rural). En realitat, el PER va ser un incentiu a la inversió estrangera. El finançament del PER aniria a càrrec de l'Estat, amb fons obtinguts de la privatització i préstecs d'institucions financeres internacionals. Entre altres,

el BID va aportar al PER 90 milions de dòlars (el 2000, un dels consultors del BID era Ramón Casilda, director de Norsistemas, Grupo Unión Fenosa). Abans, aquests préstecs anaven a projectes gestionats per l'empresa pública, i el que es va produir en realitat va ser un canvi de "beneficiaris". A UF, el negoci li va sortir rodó: se li finançava la inversió a la zona i, a més, cada llar electrificada es convertia en un client privat més. I l'INDE li subministraria energia elèctrica a preus inferiors als dels contractes anteriors a 2003. Quant al PER, UF s'ha limitat a expandir la xarxa propera a les ciutats més grans, on hi ha més usuaris, i a prioritzar els subministraments industrials. Les zones rurals continuen a les fosques. Ara UF s'està introduint també en el sector de la generació d'energia, amb la construcció de plantes que funcionaran amb carbó, un dels recursos més contaminants i que a més Guatemala haurà de comprar a altres països, perquè no en té.

Els impactes sobre la població han estat: augmentos desmesurats en el preu de l'electricitat, reducció dràstica de la tarifa social, cobrament il·legal del VAD, mala qualitat dels serveis amb talls de corrent de fins a 15 dies, mesurament il·legal de comptadors i alteració del consum real, presa de propietat d'instal·lacions ja efectuades i pagades per les comunitats mateixes, potència insuficient, tramesa fora de termini dels rebuts per obligar els

usuaris a pagar per la reconexió, cobrament als municipis d'electricitat no subministrada... A més, encara que en poc més de cinc anys el nombre de clients de DEOCSA-DEORSA gairebé es va duplicar, en el mateix període van acomiadar el 23,5 de la plantilla. Els sindicats també han denunciat nombroses violacions dels drets laborals: violació sistemàtica del Pacte Col·lectiu, no pagament d'hores extraordinàries, incompliments en el lliurament d'uniformes, eines i equips, limitació laboral als treballadors per causa de les seves idees sindicals, pressions perquè no s'afiliïn o pagaments perquè es desafiliïn, acomiadaments i sancions injustificats, trasllats forçats per evitar el cost de viàtics, i recurs a personal d'empreses subcontractades per desnaturalitzar la relació laboral i impedir l'exercici de la llibertat sindical. El juliol de 2009, a Guatemala s'havien presentat 90.358 denúncies contra UF. La resposta de la població, organitzada en l'FNL, també s'ha manifestat en assemblees multitudinàries, denúncies davant la comunitat internacional, resolucions comunitàries de no pagar els rebuts, manifestacions, talls de carreteres... El 19 de maig de 2010, i enmig de mobilitzacions i manifestacions a tot el país i de l'ocupació de les carreteres que porten a Mèxic, Hondures i El Salvador, l'FNL lliurava al Congrés 100.000 signatures que demanaven la nacionalització de





DEOCSA-DEORSA i EEGSA. Al carrer, el crit ja generalitzat és "Fora Unión Fenosa de Guatemala!", perquè se la considera una empresa lesiva per al país. La resposta d'UF ha estat sempre el

recurs a la violència: intimidació, amenaces i atacs als dirigents socials i comunals, entrades a les poblacions que es neguen a pagar l'electricitat amb sicaris armats per obligar els habitants a signar reconeixements de deute, criminalització pública de l'FNL... El 22 de desembre de 2009, a petició d'UF, el Govern guatemalenc decretà un estat de setge a tot el departament de San Marcos que mig any després encara continua vigent, i ordres de cerca i captura contra 250 membres de l'FNL. El març de 2010, vuit cambres de comerç, entre elles la Cámara Oficial Española de Comercio de Guatemala, demanaven al president Álvaro Colom l'extensió de l'estat de setge a tot el país. El cas d'Unión Fenosa, que amb poques variants repeteix el mateix

patró fonamental a Mèxic, Colòmbia i Nicaragua, no només ha generat una mobilització popular sense precedents a Guatemala i ha aconseguit que es possessin en marxa nombroses iniciatives internacionals de suport a la lluita de l'FNL i del poble guatemalenc, sinó que, a més, és un exemple paradigmàtic dels resultats del capitalisme salvatge i dels tractats de lliure comerç, de la complicitat activa de les institucions financeres, de la defensa per part del Govern guatemalenc dels interessos del gran capital en contra dels drets més elementals de la població, i de la connivència delictiva de la UE i del Govern espanyol.

Per a més informació: <http://www.aapguatemala.org/>

SALUT I ANARQUISMES

De vegades

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/
pepcara

De vegades passen coses que estan bé. A Manresa, unes amigues okupen un laberint per poder ballar la cúmbia i moltes altres danses que de segur gaudiran. Els trinxats, de Ponent, munten uns actes multitudinaris (més, fins i tot, del que ja ens tenien acostumades), on s'explica allò que ja casi està oblidat: la resistència llibertària al franquisme. Dos dies després faig vaga sense creurem'ho, més que res per no ser un esquiroi i de bon matí un grupet de berguedanes baixem a la manifestació de la CGT i resulta que és plena a vessar i em trobo amb el Roger i més tard amb el Txema que m'explica històries increïbles com sempre i, de sobte, tot plegat no està tant malament. Uns dies més tard la Núria és absoluta que és l'important, que tot sigui un cuento, els polítics uns malparits i la Justícia una mentida; tant és, ja ho sabíem. I la Patum per fi s'ha acabat i abandonem la bruta manera de fer diners que és l'alcohol i ja tornem a treballar amb el pesolet i la biblioteca i endavant amb pas ferm però xino xano, sempre a punt per si cal córrer. Parlo amb una amiga que ha estat ordenant revistes (el pèsol negre inclòs) a un Centre Social de Grècia i tot plegat reforço la idea que l'anarquisme social (també anomenat activista) i el d'estil de vida (estètic o individual que li diuen) lluny de ser oposats és necessiten. Per separat res, fullaraca. No he estat mai pacifista. Tot i que detesto l'Estat que és sustentat en la violència. He apel·lat a la voluntat del poble com fan els patètics polítics, ni que sigui per contraproposar-lo al poder. Tanmateix, quan veig com a la feina, al carrer, o als MMSS (moviments socials) estigmatitzen algú per a passar més tard al linxament (més enllà de les raons que hi pugui haver, tot i que normalment no n'hi ha) no puc deixar de sentir fàstic. Mentre sento fàstic rebutjo la invitació al linxament (que et fa normal alhora que normalitza la salvatjada) contra els dolents i, tot odiant la societat, recordo les meves gallines i l'Ibsen. Les gallines trien una o dues —el pot de les hòsties— i les piquen i quan més sang surt, més piquen. A l'obra de teatre Un enemic del poble, s'apel·la a l'individu enfront aquesta societat de gallines malparides en la qual vivim. Qui m'havia de dir que defensaria l'individualisme. Salut i anarquia!

Unitat contra el feixisme i el racisme: aturem Plataforma per Catalunya

Unitat contra el feixisme

Ens preocupa l'augment de les idees racistes i de l'extrema dreta a Europa, a l'Estat espanyol i a Catalunya. Amb el rerefons de la crisi, els grups feixistes aprofiten la desesperació de la gent per vendre falses "solucions", basades en la xenofòbia i en la por.

Gran part de l'extrema dreta europea —el Front National de Le Pen a França, i partits semblants a Flandes, Països Baixos, etc.— evita deixar-se veure amb uniformes i en marxas militars. Prefereixen anar amb trajo i dir que són demòcrates respectables, però les seves accions i declaracions deixen clar que són organitzacions feixistes.

Malgrat les diferències entre la situació actual i la dels anys trenta, tenim prou motius per fer tot el possible perquè no es repeteixin les terribles experiències d'aquella època.

A l'Estat espanyol i a Catalunya l'extrema dreta pren diferents formes, des de les restes del franquisme fins a nous grups inspirats en els nazis.

A Catalunya —on el racisme, especialment contra la gent musulmana, ja és preocupant— la "Plataforma per Catalunya" (PxC) representa una amenaça molt greu per a la nostra convivència. Josep Anglada, líder de PxC, té una reconeguda trajectòria franquista, i ha explicat davant d'una càmera oculta l'estratègia enganyosa del seu partit: "Crec que en aquests moments ni a Vic ni a Catalunya ens interessa relacionar-nos amb tot allò que sigui el franquisme, la bandera espanyola, l'àliga, que jo porto al cor, però políticament no ens interessa."

El creixement electoral d'un grup com aquest fa augmentar els atacs racistes al carrer i fomenta el discurs racista tant al conjunt de l'espai polític com al carrer. La nostra societat ja pateix la xenofòbia; la pujada de PxC agreuja la malaltia. Ja podem veure com la seva presència municipal —aconseguida amb mentides— ha tingut efectes nocius a les localitats afectades. No volem que la mateixa dinàmica s'estengui mitjançant les properes eleccions autonòmiques i municipals.

Cal un moviment contra el racisme i l'extrema dreta inspirat en la mo-

bilització contra la guerra de l'Iraq. Malgrat les diferències, aquella mobilització ens mostra que forces molt diverses poden treballar plegades entorn d'uns punts bàsics compartits. Avui necessitem una gran mobilització popular, capaç de connectar amb el moviment veïnal i sindical, amb el fort teixit associatiu del país, per convocar àmplies protestes i actes populars, i també per difondre massivament els arguments contra el feixisme i el racisme, arreu de Catalunya. Hem de fer valer el fet que som majoria la gent que rebutgem els feixistes i les seves idees.

En Franco ja va pretendre destruir aquest país una vegada. No deixarem que els seus seguidors actuals —disfressats darrera del nom "Plataforma per Catalunya"— ho tornin a intentar.

Per tot això declarem el nostre compromís a treballar per la creació d'un moviment ampli, plural i unitari, de mobilització, per aturar els feixistes del nostre temps i les idees racistes que difonen.

Cap espai públic per a la Plataforma per Catalunya ni per a cap grup feixista!

No deixem que fomentin el seu odi pels nostres carrers i els nostres barris!

No deixem que aprofitin les eleccions per impulsar la xenofòbia! Unim-nos contra el feixisme!

Franquisme mai més!

No passaran!

Aquest manifest vol ser una crida a favor de la creació d'un moviment ampli contra el feixisme i el racisme, promoguda per un grup de persones de diverses organitzacions i col·lectius. Envieu les vostres adhesions adhesions a: unitatcontraelfeixisme@gmail.com

Cal incloure el nom i descripció per publicar, així com DNI/NIE/..., telèfon i e-mail per si cal confirmar l'adhesió, així com per enviar-vos la informació que es vagi produint.

Es proposa organitzar un acte de presentació a finals de setembre. A partir d'aquí dependrà del nou moviment ampli decidir les accions i mobilitzacions que s'hagin de dur a terme.

També s'ha obert un bloc en el que podeu trobar el llistat de persones que han promogut la iniciativa: <http://unitatcontraelfeixisme.wordpress.com/>



La matança de la Flotilla Llibertat per a Gaza: la nova mossegada del gos rabiós

José Antonio
Gutiérrez Danton (*)

L'agressió en contra de l'embarcació amb ajuda humanitària del moviment "Free Gaza" (Llibertat per a Gaza) del passat 31 de maig és un atac completament injustificat en contra d'un vaixell amb ajuda humanitària, resultant d'aquest atac almenys 10 morts.

"Israel ha de ser com un gos rabiós, massa perillós com per ser molestat" (Moshe Dayan, general israelià). Quina manera més precisa per resumir la naturalesa de l'Estat israelià, que la comparació amb un gos rabiós feta alguna vegada per el militar sionista Moshe Dayan!

Des de fa sis llargues dècades l'Estat d'Israel esquinça amb les seves mossegades hidrofòbiques el cor de l'Orient Mitjà, desplaçant, bombardejant, assassinant, torturant, violant i amenaçant. El seu rol és el del fidel gos guardià que protegeix violentament els interessos dels seus amos a Washington i Tel Aviv. Aquest gos rabiós no es deté davant de res: falsifica passaports dels seus "amics europeus" perquè els seus agents puguin desplaçar-se com a turistes per Orient Mitjà assassinant dirigents palestins; utilitzen a vista i paciència de tot el món armes químiques prohibides com el fòsfor blanc en contra d'objectius civils; imita la "planificació urbana" nazi-feixista convertint els enclavaments palestins en verdares guetos emmurallats; afamega la població de Gaza amb un bloqueig criminal; amenaça constantment amb una guerra de proporcions apocalíptiques a l'Iran; bombardeja escoles repletes de nens que són esbocinats amb brutal sadisme.

Amb cada nova agressió la cara real de l'Estat racista, terrorista i colonialista d'Israel es fa cada vegada més nítida i els indecisos es veuen forçats a prendre posició o continuar justificant l'injustificable.

Però l'agressió en contra de l'embarcació amb ajuda humanitària del moviment "Free Gaza" (Llibertat per a Gaza) és sense cap dubte la gota que fa vessar el vas. L'atac completament injustificat en contra d'un vaixell amb ajuda humanitària, resultant d'aquest atac almenys 10 morts, és alguna cosa senzillament una abominació increïble. No és que sigui la primera vegada que Israel bombardeja els qui porten ajuda humanitària. Recordem que durant l'agressió a Gaza a finals del 2008 i començaments del 2009 ja havien bombardejat camions i instal·lacions amb ajuda humanitària de la Creu Roja i de l'ONU. Però com tals actes van ocórrer al mig de violents bombardeigs, la coartada de l'error, del "dany col·lateral", es va poder esgrimir sense ocasionar major escàndol

davant de la hipòcrita "comunitat internacional". Però l'agressió en contra d'aquesta flota humanitària és alguna cosa veritablement injustificable: va ser un atac artero, astut, covard, en contra d'una embarcació civil que no representava cap amenaça a les forces israelianes. Cert és que van sortir immediatament a dir que aquesta matança va ser resposta a agressions de l'embarcació humanitària -però aquestes explicacions matusseres ja no convencen ningú.

Els "amics" d'Israel, tant a Europa com als EUA, tindran greus dificultats aquesta vegada per rentar les mans ensangonades del sionisme.

Obama? Obama "lamentava" aquesta matança, sens dubte, però no la condemna. Els EUA porten lliurant sis dècades condolences al poble palestí, lamentant els innombrables actes terroristes del sionisme, mentre la corrupta autoritat palestina és satisfeta amb prebendes i promeses d'un futur Estat sectari. El secretari d'assumptes exteriors britànic William Hague, utilitzant un llenguatge conciliador semblant al d'Obama, "deplora" aquest nou acte de violència gratuïta, afanyant-se a dir que la seva posició és la de no recomanar accions com la d'aquesta flota humanitària pels "riscos" que enfronten -declaració que, encara quan no sigui una condemna d'Israel, constitueix un reconeixement implícit de la naturalesa terrorista de l'Estat d'Israel. Mentrestant, el Consell de Seguretat de l'ONU està en sessió per aquest esdeveniment, sota una creixent pressió de diversos països del món que reclamen una condemna i investigació independent. Les condemnes van ploure des de Llatinoamèrica a Àsia, amb exercicis militars i gires diplomàtiques suspeses, amb amenaces de tallar relacions diplomàtiques, encara quan els sempre "cautelosos"

amics del Nord vulguin continuar fent-se els beneïts. La reacció més dura ha estat provinent de Turquia, país d'origen de la majoria de les víctimes d'aquesta agressió.

Entre altres coses, hi ha pressió cap al Consell de Seguretat perquè prengui les mesures necessàries per aixecar el bloqueig a Israel -considerant la tradicional tolerància d'occident als actes més criminals i odiosos del sionisme (amb la Unió Europea fins i tot reforçant els llaços comercials amb Israel posteriorment a la carniseria de Gaza sense cap vergonya), és difícil pronosticar en què acabarà tot això.

El cert, és que amb aquesta nova agressió Israel demostra, una vegada més, la seva naturalesa terrorista, bel·licosa i militarista, i pel que sembla la tolerància del món davant dels seus crims ja comença a acabar-se. Sabem que els propagandistes barats del sionisme començaran a agitar novament el cucut del "antisemitisme" per tractar de desviar l'atenció de la matança i evitar la crítica a les seves accions guerreres. Però ja a ningú no importen els udols del gos rabiós. I encara que Europa i els EUA continuïn fent oïdes sordes davant de les troballes de l'informe Goldstone sobre crims de guerra israelians i boicotejant les seves recomanacions; encara quan continuïn mantenint un vergonyós silenci davant d'aquestes atrocitats, cada vegada són més les veus que comencen a qüestionar el tema tabú del "dret a l'existència d'un Estat sectari jueu". Mentre subsisteixi aquest Estat colonialista, no hi haurà pau en l'Orient Mitjà. La pau només serà possible amb la unificació de tots els pobles de l'Orient Mitjà (inclòs els jueus) en una àmplia federació que doni l'esquena a l'herència de les particions colonials. Israel és una enorme pedra a la sabata

per a aquest projecte -i l'alliberament del poble palestí és una peça clau per assolir l'harmonia en una regió fins ara caracteritzada per la violència cega induïda a control remot per l'imperialisme.

La perillositat del gos rabiós no pot ser subestimada, com ho recorden recentment les amenaces de boicotejar les iniciatives partint del Tractat de No Proliferació Nuclear per assolir un Orient Mitjà sense armes nuclears. Mentre aquest gos udola a la lluna pels presumptes plans nuclears de l'Iran, passa per alt que el país de l'Orient Mitjà que efectivament té armes nuclears (almenys 150 ogives segons Jimmy Carter) són ells, Israel. I no és que senzillament no estiguin disposats a desfer-se d'aquest arsenal -han deixat en clar que estan disposats a utilitzar-lo en més d'una ocasió, i han buscat compartir aquest perillós armament amb altres països amb règims d'ultradreta demencial com la

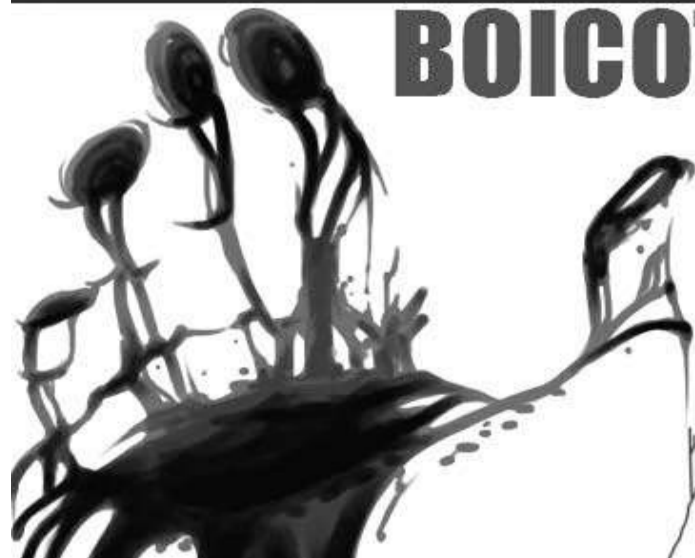
Sud-àfrica d'èpoques de l'Apartheid (amb la qual Israel ha estat comparada recentment).

No ens oblidem que un gos rabiós ni sent raons ni s'espanta amb resolucions d'organismes internacionals. Un gos rabiós ha de ser controlat, abans que res, mitjançant la força: en aquest cas, mitjançant la lluita dels mateixos palestins que dia a dia desafien el segon exèrcit més poderós del món. Que l'horror que ja comença a convertir-se en protestes massives a tot el món cedeixi el pas al que veritablement necessitem ara com ara: solidaritat activa amb la resistència palestina. Solidaritat activa amb la causa de l'alliberament del poble palestí.

(*) Investigador i analista del "Latin American Solidarity Centre" d'Irlanda, militant de l'organització Workers Solidarity Movement (WSM)



ATUREM EL GENOCIDI A GAZA
BOICOT ISRAEL



Cooperativa integral: un projecte autogestionari

Col·lectiu Podem

1. Cooperativa integral. Què és?

Cooperativa com a projecte que practica l'autogestió econòmica i política amb la participació igualitària dels seus membres. També, perquè agafa legalment aquesta forma jurídica. Integral perquè ajunta tots els elements bàsics d'una economia com són producció, consum, finançament i moneda pròpia i, alhora, perquè vol integrar tots els sectors d'activitat necessaris per viure.

Les empreses socials, professionals i prosumidores poden participar-hi per intercanviar serveis internament i vendre'n fora de la cooperativa, mentre que com a consumidors tots els participants podem realitzar compres conjuntes tant als socis de serveis de la cooperativa com de productes que vinguin de fora.

Així, doncs, és una iniciativa de transició per permetre'ns construir una manera de viure on ni la banca ni l'estat seran necessàries.

2. Quins objectius té la cooperativa integral?

Com a objectiu central: construir un entramat de relacions econòmiques cooperatives i solidàries entre persones i empreses socials, que surti de les regles del mercat i que no sigui controlat per l'estat. Que sigui un espai per promocionar i fer créixer productes ecològics i locals, serveis realment necessaris pel nostre dia a dia i nous projectes d'autoocupació vinculats a aquestes necessitats reals. A llarg termini es podria convertir en una altra societat fora del control capitalista, amb el seu propi sistema de seguretat i previsió social per garantir les necessitats bàsiques de tots els seus membres en tot el seu recorregut vital.

Com a objectius més concretes a curt termini, donem una resposta col·lectiva a la crisi:

- Reduïm les nostres despeses en euros i ajudem a créixer a les monedes socials de les ecocarxes.
- Reduïm el preu dels productes necessaris a través de les compres col·lectives.
- Donem una opció de venda directa als i les productores.
- Donem una opció de venda directa als i les productores.
- Donem una sortida d'autoocupació digna i il·lusionant a persones que estan a l'atur.
- Facilitem una sortida econòmica col·lectiva a les persones que han esdevingut insolvents de cara a la banca o l'estat.
- Donem una opció d'estalvi promès a totes les persones.

3. Funcionament de la

cooperativa

A l'hora d'organitzar la gestió econòmica de la cooperativa, haurem de facilitar autonomia en el funcionament diari a cadascun dels projectes productius i organitzar-la d'una manera que els problemes d'un projecte no afectin els altres projectes. Podrem ser insolvents i aturats com a persones, segons el sistema i el marc jurídic vigent, però alhora podrem viure amb tota normalitat, treballant i consumint de manera autogestionada, sense haver de preocupar-nos pels embargaments dels deutes anteriors.

La manera com funcionem protegeix legalment els qui integren de la cooperativa perquè cadascú de nosaltres protegeix la cooperativa en una relació de reciprocitat pel bé comú.

La comissió de gestió econòmica s'encarrega d'organitzar i mantenir aquests i molts més elements perquè la cooperativa funcioni. Aquesta comissió donarà suport legal i de gestoria als seus membres i en farà un seguiment proper.

Activitats en funcionament i nova autoocupació, dues formes d'integrar-se a la cooperativa.

A més d'aquelles persones que ja tinguin una iniciativa econòmica en execució, la cooperativa integral es un espai molt adient per començar nous projectes. Per tant, per a aquelles persones que estiguin buscant feina, podem comptar una comissió d'autoocupació que es dedicarà a donar formació, suport o acompanyament segons calgui, amb l'objectiu que la persona pugui realitzar tasques que siguin útils al col·lectiu, en el marc de les necessitats cooperatives i comunitàries, i que es puguin remunerar suficientment en moneda oficial com per respondre a les despeses que pugui tenir la persona en concret.

Consum i compres coordinades.

Les compres col·lectives s'estan iniciant des de l'àmbit de l'alimentació ecològica i d'aquí es poden estendre a d'altres sectors. Actualment algunes poblacions ja disposen de central de compres i hem creat un projecte de coordinació per donar-los suport i activar-ne més.

A llarg termini l'objectiu és que la cooperativa pugui negociar i gestionar de manera unitària qualsevol compra necessària o subministrament. Alhora, caldrà formació en la reducció del consum d'aigua i energia i en l'ús d'eines que redueixin les despeses econòmiques quotidianes.

Serveis comuns

Es tracta d'aquells recursos que seran finançats entre tothom perquè són d'interès general. De moment hi ha la gestió econòmica, les eines d'internet a nivell d'usuari (webs, llistes, correus e...) i la coordinació de les centrals de compres. Els serveis comuns poden autofinçar-se

en alguns casos, però sobretot depenen de les quotes dels associats.

Monedes socials

Les monedes socials que utilitzarà la cooperativa integral seran algunes de les monedes socials locals o bioregionals que s'estan posant en marxa a Catalunya; les persones que no visquin en cap territori amb moneda social, podran usar l'ecocoop, la moneda social de la cooperativa integral. Utilitzem el sistema CES que permet de manera molt senzilla la compravenda en moneda social virtual entre persones que participen de monedes socials diferents.

Nuclis locals

La cooperativa és d'àmbit català, i vol vehicular la seva presència al territori a través de nuclis locals, que puguin funcionar amb autonomia incorporant tota mena de socis a més de persones que formin part de les diverses comissions de treball, especialment les més imprescindibles com són les de gestió econòmica i suport a l'autoocupació.

4. Tipus de socis

La tipologia dels socis dependrà de la forma de participació d'aquests en la cooperativa.

Segons això ens en surten 5 tipologies.

a) Soci de serveis: seria aquell subjecte amb activitat econòmica ja legalitzada que participa de la cooperativa integral per tenir intercanvis econòmics amb altres socis, però que no utilitza la cooperativa per realitzar factures a l'exterior.

b) Soci autònom: seria aquell subjecte que participa a la cooperativa integral tant per tenir activitat econòmica cap a l'exterior en euros, com per tenir intercanvis econòmics amb d'altres socis en euros i moneda social.

c) Soci prosumidor: seria aquell subjecte que només fa intercanvis econòmics amb d'altres socis en euros i moneda social.

d) Soci de consum: s'entén que els socis anteriors també són alhora socis de consum. El soci "només" de consum" es caracteritza per pagar una

quota en euros, rebre moneda social i consumir amb ella dins la xarxa, beneficiant-se dels drets que té qualsevol soci dels anteriors.

e) Soci registrat

És un tipus de soci que no paga quota, però que per la seva activitat cal que consti en el registre de soci sense que això li suposi drets ni deures de cara a la cooperativa.

Tots els socis poden ser socis individuals i socis col·lectius, la qual cosa pot afectar —a banda del tipus de socis— les quotes que hagin de pagar.

5. Quietes i aportacions econòmiques

Quota individual: 6 euros al mes. 72 euros l'any.

Quota de col·lectiu: 12 euros al mes. 144 euros l'any..

Aquestes quotes serveixen per a socis de serveis, prosumidores i de consum.

Les quotes dels socis individuals i col·lectius en euros permetran rebre la mateixa quantitat en moneda social. Una segona opció serà pagar les quotes en moneda social.

Quota de soci autònom: serà en funció del nivell d'activitat econòmica segons un prorateig que definirà la comissió de gestió econòmica. El mínim serà de 25 euros al mes, no intercanviables per ecos. A partir dels 25 euros es podran pagar fins al 50% de la quota en ecos.

A més del que ja hem comentat, sigui de forma estable o esporàdicament,

es podran pagar quotes voluntàries per canviar euros per ecos.

6. En conclusió

La cooperativa integral és una proposta holística que ens obre a una nova manera de fer, una experiència col·lectiva en què tots els membres són protagonistes de forma directa i indirecta. Tenim l'oportunitat d'organitzar-nos de forma lliure i conscient si actuem de manera conjunta i amb determinació. El primer pas és una decisió personal, des d'aquí us facilitem la possibilitat d'accedir directament als aliments ecològics per créixer conscientment en el plaer dels sentits, opcions d'habitatge fora de l'àmbit urbà, autoocupació alternativa fora del sistema, accés a sistemes de salut...

La cooperativa pretén dinamitzar solucions a la nostra realitat sense perdre's en els laberints de la burocràcia o el politiqueig, és un entorn que presta especial atenció al fet conscient per arribar a tenir una identitat pròpia i lliure, volem créixer i semblar, volem estimar i ballem, volem somniar i jugar, volem veure bonic i esculpits en el no res ...

7. Més informació:

Pots trobar més informació a <http://cooperativa.ecocarxes.cat> o escrivint al correu cooperativa@ecocarxes.cat o trucant al 933907236

Pots donar-te d'alta com a soci en aquest enllaç podem.cat/cooperativa



Dinamita de cervell

Infectedió: 42 visions des dels Països Catalans

Col·lectiu Infectedió

Durant l'any 2007, cent persones pertanyents a moviments socials dels Països Catalans van rebre un correu electrònic que els proposava de participar amb un article en una reflexió col·lectiva "per parlar d'aquest procés rar i estrany però molt fecund que és la barreja de pensaments, la barreja de gents i la barreja de moviments en aquests moments en aquest tros de món, del sindicalisme revolucionari als ecologistes, dels marxistes als feministes, de la defensa de la llengua a la defensa del territori, del moviment gai i lesbià als independentistes o als llibertaris... i com ho veus tu, com ho notes, com ho sents..." D'aquestes cent persones, quaranta-dues van respondre i els seus articles van ser publicats setmanalment en la revista "Directa" en una columna que portava per títol "Infectedió".

Ara, editat per l'Ateneu Llibertari Alomà, Difon la Idea i el Col·lectiu Infectedió ha sortit el carrer el llibre que recull aquests articles, amb el títol d'"Infectedió. 42 visions des dels Països Catalans". La portada és de l'il·lustrador Jordi Borràs i els logotips de la Infectedió són obra de Quechua. El llibre es vendrà a un preu de sis euros i quatre per a col·lectius i servirà per finançar els actes que realitza l'Ateneu Llibertari Alomà de Tarragona, així com per pagar el llibre i fer-ne un altre que just ara comença a recollir els seus textos.

Es tracta d'una obra coral que recull articles obra dels següents autors: Pau Gomis, Toni Mollà, Joan Rocamora, Josep Manel Busqueta, Caterina Sánchez Sansó, Josep Maria Yago Suau, David Pujol i Mulet, Ricard Vilaregut, Ramon Usall i Santa, Joan M. Rosich, Pau Juvillà, David Fernández, Vicent Martínez, Pepe Gutiérrez-Álvarez, Josep Cara Rincón, Blanca Montseny, Xavi Rojals, Abel Caldera, Helena Olcina i Amigo, Laia Altarriba Piguillem, Pere Bueno, Laia Alsina Garrido, Emili Cortavitarte Carral, Mariona Ortiz, Blanca Martí, Raimundo Viejo Viñas, Ariadna Aubà, Jordi Martí Font, Ivan Miró, Anna Campanera Reig, Joan Canela, Roger Palà, Joan Teran, Xavi Sarrià, Àlex Tizminetzky, Gessamí Sardà, Roger Cremades Rodeja, Pau Alabajos i Ferrer, Enric Duran, Toni Álvarez i Roser Palol.

Totes elles i ells, cadascú des del seu món de lluita o ideològic, ja sigui sindicalisme, anarquisme, independentisme, ecologisme o altres moviments socials, encara a la seva manera el procés de trobada confluència, contacte, col·laboració, en definitiva d'infectedió, que s'ha donat als Països Catalans els darrers deu anys i escaig.

El 6 de setembre del 2007, començava la publicació d'una columna al setmanari "Directa" que sota el títol d'"Infectedió" aplegaria durant prop d'un any articles de diversos membres dels moviments socials dels Països Catalans. Alguns

dels articles també es van publicar en altres mitjans com la revista "Catalunya" de la CGT de Catalunya, "L'Accent" o el web La Fàbrica. El terme "Infectedió" era un invent que algunes i alguns utilitzaven per tal de parlar, definir o posar en qüestió les relacions que en els darrers anys s'han establert o es donen entre individus i moviments socials diversos dels Països Catalans. Volien explorar on arribaven les relacions, les confluències i quins canvis, experiències o conseqüències té tot això o pot arribar a tenir. Els coordinadors de la iniciativa van ser la Laia Alsina i el Jordi Martí Font.

Els i les activistes que apareixen en aquest llibre no van ser els i les úniques convidades ja que la proposta de fer una columna sobre aquest concepte que encara ara no s'aclearix què vol dir va ser enviada a prop de cent persones. El darrer article del llibre, tot i ser rebut en el termini proposat, no va aparèixer perquè la seva extensió en feia impossible la publicació ni tan sols com a article d'opinió fora de la columna. També cal dir que alguns dels articles -pocs- es van rebre sense demanar-los.

Com un pròleg Infectedió: La força d'existir

S'ha acabat el temps del plany, s'ha acabat el temps del "no hi ha res a fer". Ara sabem i podem afirmar que hem estat capaços de resistir, que hem estat capaços de crear espais de dissidència, que hem estat capaços de dir "no" quan ha calgut, que hem estat capaços de dir, en veu alta, que el futur serà de totes i tots o no serà.

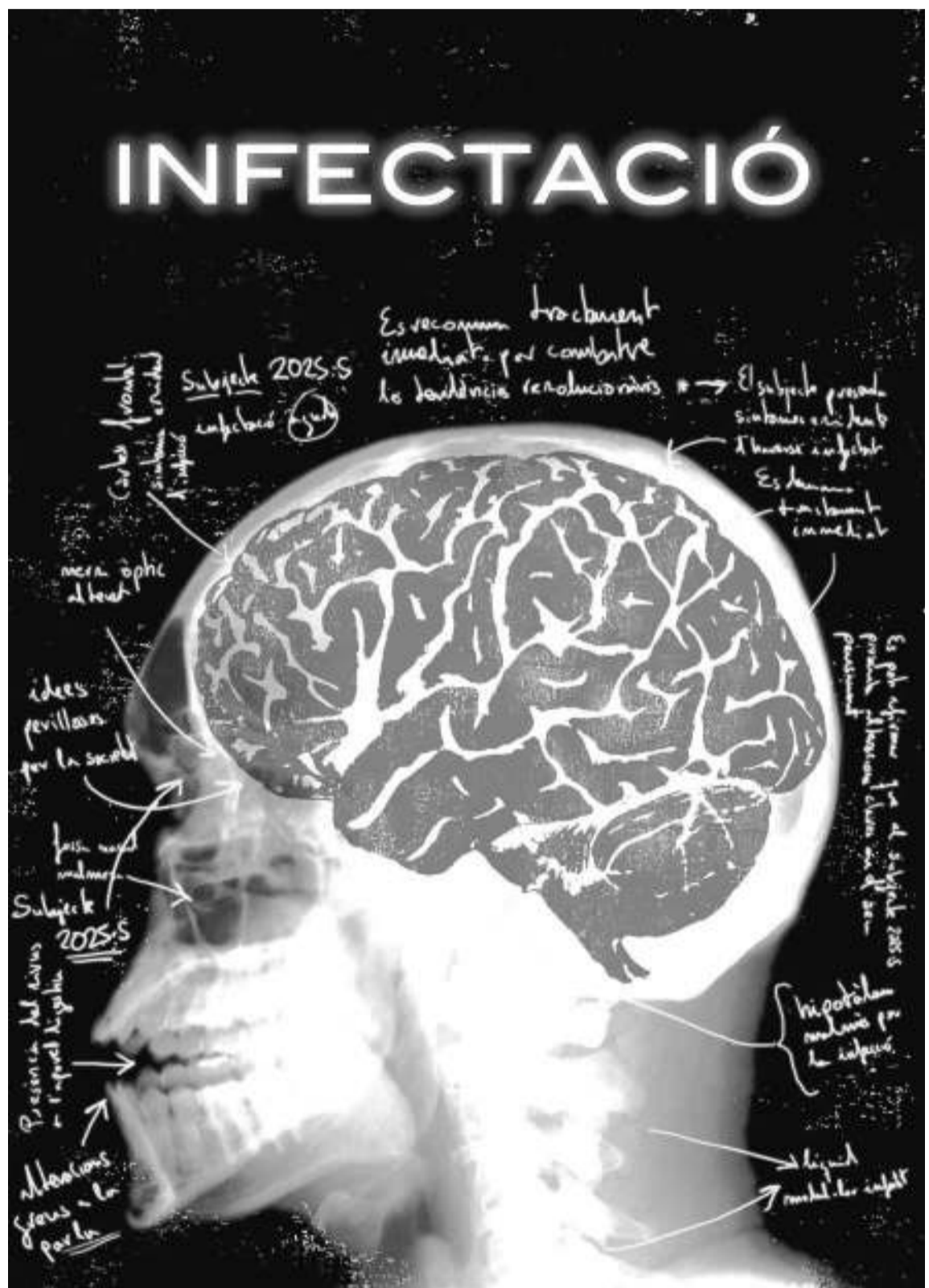
Malgrat sindicats domesticats, partits d'esquerra gestionadors del capital, projectes fracassats i utopies verbalitzades i no realitzades, ens enfrontem al poder en cada una de les seves realitzacions, començant pel poder que nosaltres mateixes creem. I davant hi tenim el capital, la patronal, la banca, els exèrcits, les esglésies (començant per les nostres) i la nostra mateixa incompetència.

Som les que vam dir prou a la Selva Lacandona al 1994, les que vam cridar que amb l'exèrcit sí que es podia a Barcelona el 1936, els que van continuar el combat després d'Almansa fa tres-cents anys, les que vam creure en la ruptura al 79... i assumim la nostra història, les nostres derrotes i victòries, alhora que no en fem ni en farem monument funeràri del futur, però sí record i memòria.

Som els qui no ens vam creure el final de la història que anunciaven els ultraliberals dels EUA, per això hem decidit avançar.

-Som les que vam celebrar la caiguda del mur de Berlín i lluitem per tirar a terra els que queden a l'Estret de Gibraltar, a Belfast, a Palestina...

-Som les que no volem ni exèrcit, ni policia, ni presons, i no ens creiem els mentiders que parlen de terrorisme i de delinqüència per assegurar el control militar del planeta i el control policial de les nostres ciutats.



-Som les qui continuem la lluita per la igualtat de gènere, la lluita del feminisme, perquè sabem que malgrat les lleis el masclisme, a voltes disfressat però encara assassí, continua essent norma social.

-Som els qui volem casa, sanitat, cultura, educació, transport, cures per a tothom, comunicacions i alegria.

-Som les qui creiem en la llibertat de les persones, en la llibertat dels pobles, en els drets de les minories i en la llibertat d'expressió.

-Som els qui rebutgem la guerra i les armes, a Iraq i a Palestina, a Nova York i a Bilbao, a Txetxènia i a Tarragona.

-Som els qui no deixarem de parlar català i defensarem el dret a l'existència de totes les llengües minoritzades, començant per la nostra.

-Som les que no tenim casa, les okupes, creem zones autònomes i establim relacions horitzontals per la transformació social.

-Som les alternatives, sempre en plural: les cooperatives, els bancs ètics, les ONG pel desenvolupament, els cooperants internacionalistes...

-Som els qui vivim sexualitats dissidents, religiositats dissidents, formes de vida dissidents... i les volem motor d'alliberament social.

-Som els qui no ens volem súbdits de cap rei, de cap Déu, de cap líder, ideòleg o patum.

-Som vent, terra, treball, cultura, sentiment i no concebem l'odi com a motor de res, perquè aquest sempre porta als filats d'Auswitch o la Verneda.

-Som els qui defensem la presumpció

d'innocència i no acceptem ni ara ni mai els estats d'excepció de cap tipus. Llibertat Núria Pòrtulas!, llibertat Laura Riera!

-Som les qui assenyallem l'industrialisme i el capitalisme com a culpables de la destrucció del planeta i per això els volem aturar i els aturarem.

-Som les qui no acceptem la dictadura ni quan aquesta pren forma i estètica democràtiques.

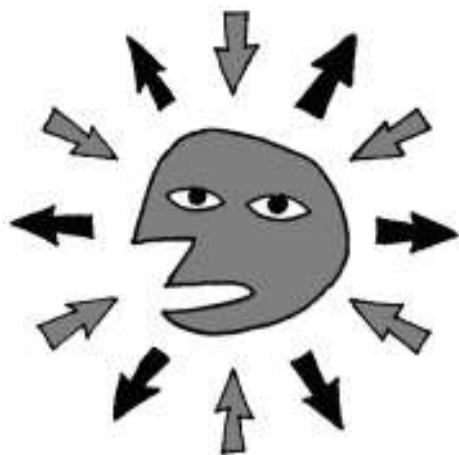
-Som els qui treballem, les imprescindibles, els explotats, les precaritzades, els subcontractats, les sense contracte, la classe obrera... dones i homes motors de la història que els empresaris volen esclaus... i mai ho hem estat.

-Som els qui reclamem l'autogestió de l'economia, de la nostra vida, subordinades sempre al respecte per la natura

i a les necessitats no incentivades de la majoria.

-Som a les fàbriques, als sindicats, als centres de treball, a les agrupacions polítiques, a les organitzacions solidàries, les antirepressives, a les cooperatives, a les universitats, a les cases okupades, als ateneus, als centres d'estudis, als casals populars, als instituts, als mitjans de contrainformació, als carrers, a les oficines i arreu, i no acceptem els objectius econòmics que ens tracten com a números i prou.

Ho volem tot i ho volem ara, totes i tots, perquè renunciar-hi per prudència o responsabilitat només ens pot portar, com sempre, a ser imprudents i irresponsables.



Sobre el Priorat anarquista segons Pere Audí

Jordi Martí Font

Totom s'ho pensava però ningú no en tenia ni punyetera idea. I va ser Pere Audí Ferrer, mestre de Marçà i historiador exemplar, qui va resseguir tota la informació necessària, la va ordenar i en va treure un relat extens, coherent i convincent capaç de fer-nos entendre una part important de la vida social i política de la comarca del Priorat a principis del segle XX. Les seves investigacions, en forma de llibre de prop de sis-cents pàgines, van ser premiades als Jocs Florals de Torroja del Priorat amb el Premi Jaume Ardevol i publicades amb la col·laboració de l'Arxiu del Priorat l'any següent en un volum titulat "Cooperativistes, anarquistes i capellans al Priorat (1910-1923)".

"Cooperativistes, anarquistes i capellans al Priorat" és un llibre d'història comarcal fet amb un gran rigor, amb comprovació constant i reiterada de les fonts i amb un relat treballat que fa que la seva lectura no grinyoli gens ni mica. És així com el relat de la història dels moviments socials prioratins que va des de la creació de la CNT fins al cop d'Estat de Primo de Rivera deixa de ser espai per a la rumorologia i esdevé espai per a l'explicació històrica, les dades ens expliquen què hi va passar i a alguns com jo mateix ens tornem a despertar, per una banda l'admiració de la feina ben feta i per altra la constatació que aquest país ha estat més anarquista que la mare que el va parir, ras i clar. La part més extensa del llibre, però, està dedicada al moviment obrer de la comarca, de base eminentment anarquista. Se n'expliquen les organitzacions, els líders (com Llorens, Banqué o Blanch), la premsa i els actes culturals com teatre o vetllades culturals, les dates assenyalades com l'1 de Maig, les vinculacions amb partits com el Radical i altres organitzacions i, evidentment,

les formes de lluita que desenvolupava, des de les vagues fins a l'acció directa violenta, en alguns casos molt violenta. Les dades que utilitza l'autor sorprenen en alguns moments i ell mateix en dubta, tot i que les dona perquè fins ara, sense arribar a aquest nivell d'anàlisi, havien estat acceptades com a bones. Tot i així, sobta que al Congrés de la CNT de 1920 al Teatre de la Comèdia de Madrid, s'hi presentessin afiliacions de 500 persones de Marçà, en una població que tenia aleshores 1.249 habitants. Tot i el dubte, el que és evident és que el pes de l'anarquisme i d'altres corrents dissidents i d'esquerres va ser enorme i va contribuir a crear tota una societat diferent i nova, amb premsa pròpia i idees descolonitzades de les dels amos, a qui va dedicar el darrer capítol del llibre i que ara no comentaré perquè és tard i vol ploure. Els conflictes socials, un cop construïda una societat que aspirava a superar les classes socials i pensava que tots els homes i les dones eren iguals, es lluitaren amb l'acció directa que incloïa des de vagues

com la que comença a Falset al 1919 en què les dones jornaleres van demanar cobrar quatre pessetes de jornal fins ala dinamita. La violència de la Guardia Civil per intentar trencar les vagues existents, la contractació d'esquirols i la fermesa de les societats obreres sorprèn quan ho llegim noranta anys després.

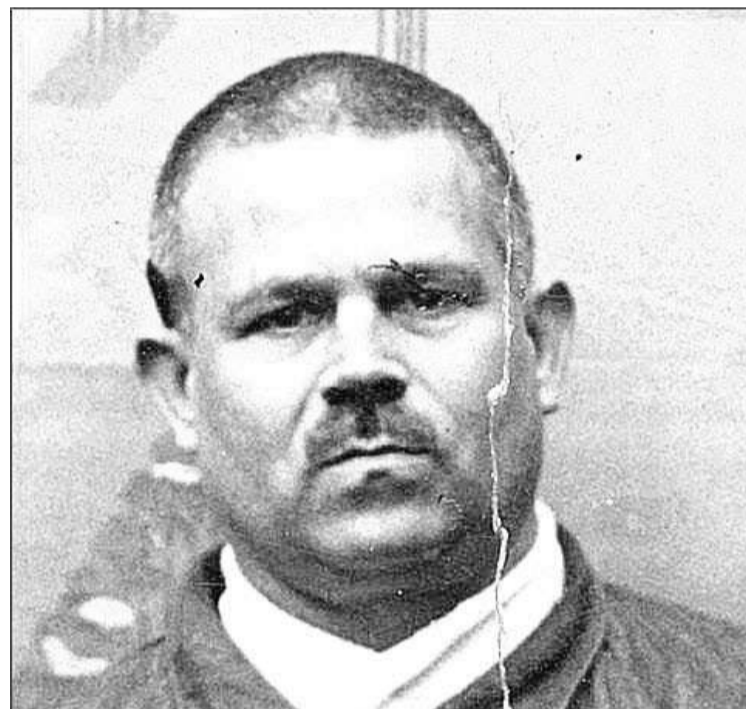
Tant com sorprèn la història de Joan Vidiella Piqué de Marçà, tresorer de la cooperativa de consum La Lealtad, detingut per posseir un artefacte d'uns cinc quilos de pes que va fer explotar la policia al Camp de la Bóta de Barcelona i que, segons informacions de "La Cruz", s'havia col·locat a la via del tren entre Capçanes i Marçà per atemptar contra el ministre de Foment La Cierva que finalment no agafà el tren camí de Barcelona i per tant no patí l'atemptat.

Una prova fefaent que el reciclatge i el reaprofitament energètic són també invents prioratins.

Audí, autor també d'una monografia so-

bre la Cooperativa Obrera El Provenir de Falset, parla en general de totes les cooperatives que ha estudiat a la comarca i remarca el calc que es produïa entre els estatuts d'unes i altres, en la manera de comportar-se, en els serveis que oferien..., el que denota un contacte directe

entre els creadors de totes aquestes cooperatives. Al llibre, per exemple, hi explica el viatge que Joan Jacques Vallès i Manel Pascual feren el 1904 en tren fins a Torroja a presentar els Estatuts de l'entitat de la Cooperativa Casa del Poble de la Serra d'Almos.



Pere Audí Ferrer Cooperativistes, anarquistes i capellans al Priorat (1910-1923)

Premi Jaume Ardevol i Cabrer Jocs Florals de Torroja del Priorat 2009



Contraanuncis



**Documental
"Més enllà
del mur.
Cançons
contra
l'apartheid"**

Redacció

La revista Enderrock i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina presenten un emotiu documental sobre l'experiència de la primera brigada de músics dels Països Catalans en territori palestí. Obrint Pas, Pau Alabajos, Cesk Freixas i Nabil Mansour són alguns dels protagonistes del documental 'Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid', sobre la primera brigada de músics catalans a Palestina, un exemple de com la música pot convertir-se en un instrument de solidaritat i resistència. Durant l'expedició, l'estiu de 2009, la Xarxa d'Enllaç per Palestina va enregistrar vivències, entrevistes i actuacions, que ara presenta en forma de documental en format DVD.

Un cant solidari

La pel·lícula narra el viatge solidari dels músics catalans a Jerusalem i algunes altres ciutats de Cisjordània (Betlem, Jenin, Nablús, Hebron, Acre,...) per a veure de prop la realitat d'un territori que viu en permanent estat d'excepció militar. La iniciativa, que vol denunciar els murs de l'apartheid, va tenir tant d'èxit que el proper estiu hi anirà una segona brigada, formada per At Versaris, la Gossa Sorda i Pau Guillemit (Guillamino). Part de l'experiència viscuda pels músics ha estat relatada al bloc Músics a Palestina, cròniques d'una brigada musical <http://blocs.mesvilaweb.cat/musicsapalestina>. La presentació de Més enllà del Mur serà també el toc d'inici d'un seguit de concerts dels grups protagonistes, xerrades i activitats associades, arreu del territori. Més informació sobre les lluites i campanyes de solidaritat amb Palestina, anant al web de les Associacions d'amistat amb el poble palestí: www.palestina.cat



Sindicalisme Pavlov

Martín Navarro, afiliat al Sindicat d'Administració Pública de CGT Barcelona

Pavlov era un d'aquests científics xalats del segle passat al que li agradava experimentar amb animals, les seves al·lucinacions de laboratori. Així un dia va deixar al món científic amb la boca oberta al demostrar la seva teoria sobre el reflex condicionat, que li va fer ell al seu gos (se'l va anomenar el gos de Pavlov, segons sembla el pobre gos no tenia nom). La cosa consistia a demostrar el conductivisme en la conducta tant d'animals com de persones i per a això, al gos desgraciat sense nom tancat en una gàbia metàl·lica, se li feia escoltar una campaneta cada vegada que menjava, al final, només amb escoltar la campana, ja començava a segregat saliva ("se li feia la boca aigua"). Amb això el seu amo demostrava, per tant, que el reflex condicionat és inconscient, que no requereix intel·ligència (al gos se li suposa menys que al científic), ni lliure albir (el gos no pot secretar saliva a la seva voluntat, sinó només quan escolta la campaneta).

Bé, d'igual manera, les cúpules de vividors de CCOO i UGT (aquesta última, més de cent anys de sindicalisme groc, val la pena recordar-ho), quan el govern de torn pronuncia les paraules màgiques "Diàleg social", corren ràpids a la taula de negociació que sigui, per a aconseguir l'acord que sigui. L'important no és tant el que es pacta: contractes escombraries per a tots, barra lliure per a l'acomiadament, rebaixa en les cotitzacions de la Seguretat social per a les empreses, ETT en la funció pública, adéu als convenis sectorials, congelació i reducció salarial a tort i a dret, etc. L'important és poder participar en tot el ritual simbòlic i mediàtic que el propi pacte implica en si mateix.

Per a aquests gossos, igual que per al desgraciat de Pavlov, el reflex condicionat inconscient (pasta, pasta...), no requereix massa intel·ligència, més aviat busquen la legitimitat política per mitjà d'això que en diuen "el consens social", i no sabem tampoc si respon al lliure albir, perquè sembla un acte ineludible per a poder pertànyer a aquesta elit "democràtica" xoricera que ens governa. En fi, el de sempre, pèrdua de consciència de classe i reivindicació d'un protagonisme molt rendible per a mantenir la subsistència de tota una estructura de vividors i oportunistes.

I "Mientrastanto", la classe obrera en el paradís, de cartró pedra i conservants, però paradís en definitiva. Algú dirà que la realitat és ineludible, per molt que li tirem mala llet: el sindicalisme conductivista groc segueix mantenint la majoria sindical. No és per negar la major, però cabria preguntar-se a què es deu aquesta majoria en els Comitès. Potser descobrim veritats no molt lloables: com els que els voten per favors prestats o per prestar (per exemple, les administracions locals són el que són), uns altres, una gran majoria, ho fa per conductivisme mediàtic després d'una gran campanya de màrqueting amb coses tan imprescindibles per al treballador d'avui com gorres, encenedors, clauers, bolígrafs, llibretes, samarretes, preservatius (això és la ostia, ja!) etc, etc. Vaja, que la cosa funciona una mica així com els catàlegs de punts de la Visa:



doneu-nos tants vots i us "regalem", a més de tot el que veus en aquestes pàgines, a uns personatges per a uns quants anys, que us garanteixen a més que no us tornaran a molestar en els pròxims quatre. Vosaltres quedeu lliures i ells alliberats.

També estan els votants, que formarien una espècie de paquet que podríem anomenar obrer-afiliat-intel·ligent-conscient, amb pedigrí històric format en l'heroica Transició. Són els sectors crítics dintre sobretot de CCOO, tan crítics ells, que han acabat embalsamats en les seves pròpies teories sobre la revolució permanent i la necessitat de la Nova Internacional i no es quantes parrafades més per a justificar la seva encertada "visió històrica de la realitat". I finalment estaria el votant-militant forofo i fidel com un seguidor: "Pepe, el sindicalista. El millor amic de l'amo". No és el títol d'una novel·la (encara), que seria el fidel reflex d'aquells tipus que estan en un d'aquests dos sindicats, perquè a alguna cosa s'ha de pertànyer, sinó de que hòsties discutirien en l'hora del bocata.

Aquestes son les majories que ens perdem des de la CGT. Com es veu ens corroeix l'enveja anarcosindicalista. No és d'estranyar que per tant alguns segueixin apostant en la nostra Confederació per aquest model "conductivista" de sindicalisme groc. Perquè clar atreure a aquestes majories per una nostra coherència sindical i social diària (la propaganda pels fets), demostrar que som una sindicat combatiu i compromès per carregar-se aquesta merda de societat capitalista, això requereix militància i moltes hòsties i, amics, d'aquestes mels pocs en volen...

Però cal insistir una i mil vegades: la CGT no és cap "casa de barrets" on hi cap qualsevol i de qualsevol forma. Aquí es ve a lluitar, no a gaudir. Tret que es gaudeixi lluitant per a aportar alguna cosa a això que històricament venim anomenant anarcosindicalisme. Si a més considerem com diu el company "Lizano" que l'Anarquia és la poesia del comunisme, el gaudi es converteix en plaer permanent tant pel que vam ser i com pel que podem ser. La realitat s'imposa, malgrat tot. Són



temps difícils, els nostres temps difícils. Temps de mobilitzacions sense les mobilitzacions necessàries. Temps de rebel·lia sense les rebel·lies necessàries, temps de Vagues Generals indefinides, amb Vagues Generals a temps parcial. En fi temps de paranoia col·lectiva. Però mira per on, alguns incrèduls dintre de la nostra "casa catalana" segueixen tretze són tretze: amb el criteri de que son temps d'unitat, de fronts populars sindicals, amb qui sigui, inclosos els sindicalistes Pavlov. Tots junts, ara una vegada més contra l'Estat, el Capital, i el Món Mundial.

Incrèduls, els temps de Vagues Generals conjuntes han passat. La realitat ha demostrat o està demostrant que el que en altres moments nosaltres mateixos consideràvem com una Vaga Tàctica, limitada en un temps i unes circumstàncies molt concretes, era un error i ha passat a la Història, que per cert va a velocitat de creuer. Un gran error, que l'última mobilització del 8 de juny no ha fet més que demostrar. El Decretazo Zapatero, la Reforma Laboral, la Reforma del Pacte de Toledo i la negativa repercussió que això implicarà per al dret una jubilació digna, sumat evidentment als milers d'acomiadaments "polítics" (per causes econòmiques, evidentment) obliga a donar una resposta contundent des de la CGT i els moviments socials afins en l'ideològic i en l'estratègic a molt curt termini.



Però ja n'hi ha prou de seguidisme d'aquests gossos sindicalistes. O convoquem una Vaga General o no la convoquem.

Si cada acord congressual en aquesta Confederació s'ha de convertir en un dogma, doncs molt bé. Però tinguem en compte que no hi ha dogma amb el qual la realitat no pugui. I la realitat és que si som incapaces des de dintre de CGT de coordinar lluites i mobilitzacions generals a nivell sectorial, com podem doncs convocar una Vaga General amb quatre moviments socials? Ai, no podem. Però podem esperar que CCOO i UGT ens decideixin, l'única cosa que igual ja ens hem jubilat tots. Almenys algun SP hauria d'haver passat ja a la Història d'aquest sindicat, doncs la seva obsessió per la Vaga General ens està posant dels nervis a una gran part de la militància. A veure si al final aquests companys el que realment envegen és estar dintre de la gàbia metàl·lica perquè el xiflat de Pavlov de torn els garanteixi, a toc de campaneta, la manutenció diària.

Què amaga la "polèmica" del burka i el niqab

Àrea d'Immigració CGT Baix Camp

En les darreres setmanes diversos ajuntaments catalans han aprovat mocions per a prohibir l'ús del burka i el niqab a les dependències municipals. L'últim pas ha estat l'aprovació pel Senat espanyol el 23 de juny de la moció del PP instant al govern a prohibir-lo en els espais públics. Per motius electoralistes, des de diferents partits polítics s'està generant una situació que pot tenir greus conseqüències racistes i d'exclusió. Sota cobert ideològic del suposat xoc de civilitzacions i seguint l'onada islamòfoba europea, es dona un pas més cap a la criminalització de la comunitat musulmana. Aquestes normatives s'emmarquen en un context de crisi econòmica i de greus retallades socials, desviant l'atenció de l'opinió pública cap a problemàtiques

pràcticament inexistents i creant un fals debat. El marc de tractament del fet migratori són també les successives reformes de la llei d'estrangeria, cada cop més restrictives, que es supediten a la Directiva europea de retorn de persones estrangeres -coneguda com a Directiva de la Vergonya- i creen els Centres d'Internament d'Estrangers, veritables presons de no-dret. Aquesta nova prohibició és un esglaó més dins de l'escalada de greus restriccions dels drets humans. Un gran espectacle de la nostra democràcia en el qual la classe política dirigent, en moments de crisi, busca bocs expiatoris, en aquest cas les dones musulmanes. Les prohibicions del burka i el niqab no són una mesura emancipadora de les dones i una defensa de la seva dignitat, perquè es basa en prohibir l'accés de les dones que porten vels integrals als serveis bàsics municipals, ni tampoc és una lluita honesta contra els símbols que ataquen la dignitat de les dones: la ciutat està ple-

na de símbols occidentals d'aquest tipus, per què no prohibir totes les publicitats sexistes que exalten la hipersexualització de les dones i nenes, el culte al cos anorèxic o a l'eterna joventut?

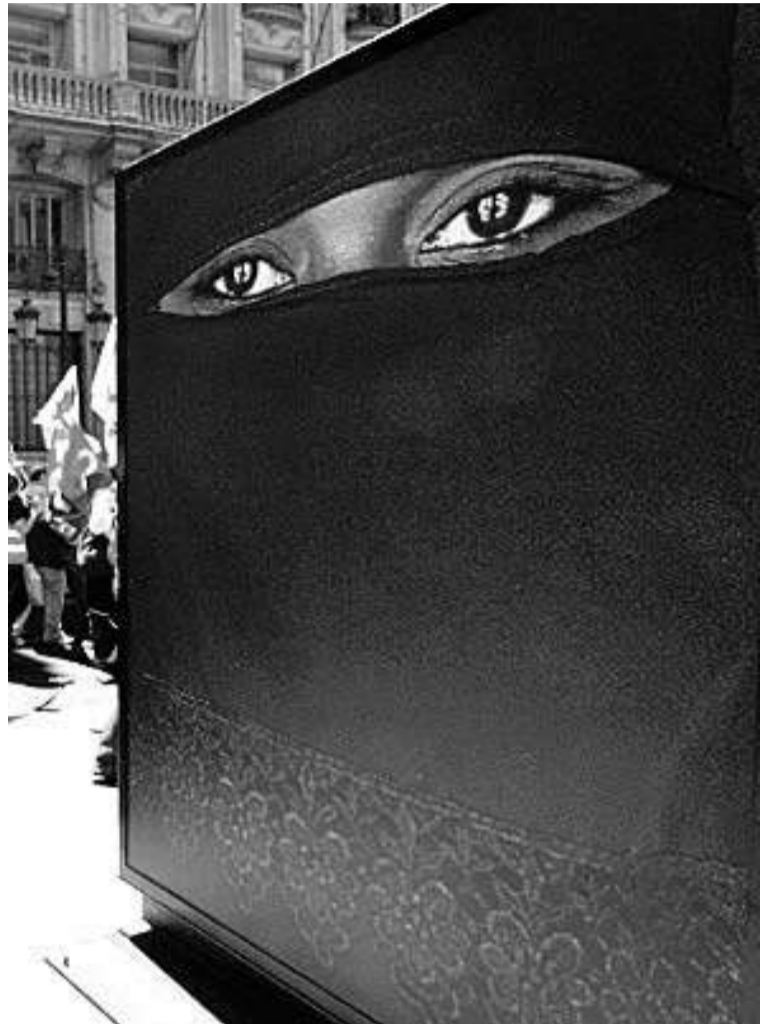
No estem davant una regulació nova a un buit legislatiu. Tant la Llei estatal contra la Violència de Gènere com el codi penal, pel que fa a problemes d'identificació, regulen ja la matèria, i en tant que prohibició, no és una mesura que fomenti la convivència, la integració i el camí cap a una societat inclusiva

No és una eina per a contrarrestar el pes de la religió en la vida pública. Si fos així, perquè l'Estat continua subvencionant escoles catòliques? Pensem també en la tímida reforma de la llei de l'avortament per pressions de la Conferència Episcopal... o en les opcions de subvenció de l'Església catòlica a la declaració de la renda, o en les polèmiques per la presència de símbols catòlics a les escoles.

En definitiva, no és la resposta a un problema real, ja que les dones que els porten són una ínfima minoria, però en canvi és una mesura que sanciona, discrimina i estigmatitza les dones musulmanes.

Ens trobem amb instrumentalització del feminisme per part de la dreta i l'extrema dreta per a justificar una política de restricció de llibertats i amb unes mesures purament electoralistes, basades en l'ús del racisme i la xenofòbia com a eina demagògica en temps de crisi econòmica i de greus retallades socials.

Si la nostra classe política (ben masculina) vol defensar la dignitat de les dones, primer s'hauria de preocupar per eliminar les greus desigualtats econòmiques que pateixen, les múltiples discriminacions en el mercat laboral i la violència masclista, i assegurar la igualtat de drets de les dones immigrants.



Manifest d'entitats musulmanes catalanes sobre el burka i el niqab

Es sota signants, catalans i catalanes, musulmans i d'altres creences i religions, davant la polèmica que s'ha iniciat sobre l'ús del burka i altres peces de roba i objectes que cobreixen el nostre impedint la identificació pública de la persona, volem manifestar el següent:

1. En els darrers anys el nostre país ha vist incrementada la seva població per l'arribada de moltes persones procedents de diferents llocs i cultures. Aquest fet posa de manifest que la nostra societat com la majoria de societats avançades d'Europa i del món, evoluciona cap a una major pluralitat i interculturalitat. El repte fonamental és la preservació de la cohesió social i la convivència. Una convivència basada en el respecte a les lleis i als seus principis democràtics com també en el respecte a la diversitat cultural i en la garantia de la plena igualtat dels nostres ciutadans i ciutadanes.

2. Determinades pràctiques, quasi inexistents en la nostra societat, poden no ser compatibles amb aquests valors, especialment quan es dificulta la identificació de la persona i la seva comunicació amb els altres, tot plantejant un problema de convivència i seguretat.

3. Aquest és el veritable problema que plantegen el burka o el nikab, sense que en cap cas tingui relació amb exigències de tipus religiós, ja que altres expressions públiques de la identitat religiosa i cultural, com el mocador o hijab i altres, que a més, son utilitzats

sense cap tipus d'entrebanc per les dones musulmanes que ho desitgen, son, en canvi plenament compatibles tant amb els valors comuns com amb la pràctica social.

4. Fem una crida per tant, a que aquesta qüestió, es retiri de la confrontació política partidària, ja que en aquest moment la polèmica plantejada no respon als problemes reals dels ciutadans i pot contribuir a alterar la convivència i la cohesió social. Tampoc creiem que es pugui resoldre adequadament per la via legal i per tant ens comprometem a treballar, a partir del diàleg i la pedagogia per a aconseguir que no s'utilitzin en els locals públics ni el burka, ni qualsevol altre peça de vestir o objecte que no permeti la identificació de la persona sigui aquesta un home o una dona.

5. Volem reiterar que tant el burka com el nikab no responen a cap obligació religiosa sinó que en tot cas son costums i pràctiques culturals de determinades àrees geogràfiques, i que el seu ús públic en la nostra societat provoca rebuig, dificulta la convivència i transmet, a més, una imatge negativa dels musulmans.

Entitats adherides: Unió de Centres Islàmics y culturales de Catalunya, Associació cultural Camí de la Pau, Associació punt d'intercanvi, Federació d'entitats Culturals Catalanes d'origen Marroquí, Associació sociocultural Ibn Batuta, Associació Catalunya - Liban, Centre Euro àrab de Catalunya.



Manifest de dones musulmanes sobre el burka i el niqab

Les dones musulmanes reunides el 27 de juny a la Rambla del Raval de Barcelona, per donar a conèixer la nostra profunda preocupació davant l'aprovació al Senat de l'esmena a favor de la prohibició de l'ús del burka i el niqab en els espais públics:

Volem fer una crida a la classe política en general perquè ens garanteixin que això no és l'inici d'una persecució contra la dona musulmana i la seva forma d'expressar la seva religiositat. Què ens garanteix que si aquesta esmena és aprovada finalment al Congrés després no es legislarà en contra de l'ús del hijab o el dubata?

Estem en contra que es legisli de forma preventiva per evitar situacions que no s'han produït ni, creiem, es produiran. No hi ha coses més importants per les quals preocupar i legislar? Els casos de dones vestint burka i niqab són només casos aïllats, el món de les dones musulmanes és divers, la nostra manera de vestir també, i només una petita minoria fa servir el vel integral. Temem que això sigui el començament d'una persecució en contra d'un col·lectiu que ja de per si té suficients problemes.

Abans que es comencés a treure el tema en els diaris i els polítics veiessin en ell un filó electoral, no hi havia un

debat al carrer sobre l'ús d'aquestes peces de vestir, per tant, opinem que s'està creant un problema i un clima de malestar social on abans no n'hi havia, i això ens espanta i ens fa sentir insegures.

A més, denunciem la manca de diàleg que els polítics estan tenint amb els col·lectius implicats abans d'emprendre mesures legals.

Això no afavoreix ni a la integració dels immigrants, perquè sentiran que la seva identitat està més amenaçada, ni a la pau social, perquè pot donar peu a l'augment del sentiment de rebuig respecte al diferent que és tan perillós en temps de crisi.

Tot i així, creiem que es seria molt més útil i beneficiós per a nosaltres i per a la resta de la societat, una llei que protegís a les dones a les quals s'obliga a portar burka o niqab i perseguís als que l'hi imposen. No té això molta més lògica que perseguir les víctimes i estigmatitzar?

Volem deixar molt clar que nosaltres no estem en contra que se'ns obligui a anar descobertes en un establiment públic, ens sembla lògic que en certs llocs, com ara una oficina de l'INEM o un aeroport, se'ns obligui a mostrar la nostra identitat, com a una persona

que porta un casc o una gorra. Aquesta és una mesura que també afavoreix la nostra seguretat.

Finalment, volem cridar l'atenció respecte el moment en què s'ha començat a debatre l'ús del vel integral, no es tractarà això d'una cortina de fum perquè no pensem en les coses que realment importen? Quan un país té un 20% d'atur, no hi ha coses més rellevants en què centrar l'atenció? Ja fa anys que es poden veure vels integrals a Espanya, perquè s'ha començat a legislar sobre ells just ara?

Cridem a la societat catalana i espanyola que reflexioni sobre l'ús polític i electoralista que s'està fent d'un tema tan espinos, a més sense cap tipus de debat previ, amb precipitació i gairebé amb improvisació.

No fem un problema d'on no n'hi ha i enfoquem els nostres esforços en la integració, l'educació i el treball digne, només així pot sortir el nostre país del forat de crisi en què es troba, i les dones musulmanes volem col·laborar per trobar una solució.

Volem estendre aquí la mà a la classe política, perquè escoltin el que hem de dir, perquè ens entenguin, no som nosaltres les que hem de pagar els plats trencats d'aquesta crisi econòmica.

El poliburka

Mikel Arizaleta

He passejat cap al tard i de matí per ciutats i nacions, per la meua ciutat i per pobles veïns, i molt rares vegades (potser mai) vaig ensopegar amb una dona amb burca afganès. Existeixen realment, ha vist algú el burka entre nosaltres, al nostre poble o ciutat? O són badomerries creades, passatemps de regidors que han perdut el nord i ociosos, ganyota de coacció i menyspreu? Potser lliçó nova de vella inquisició espanyola? Sí que he vist monges amb uniformes tancades per tota la vida entre murs de convents; a bisbes i cures revestits amb "capisayos", "bonete" i bastó en esglésies i carrers, a capellans obligats a castedat per vot i llei, a jutges, reis, reines, macers vestits de carnaval i Edat Mitja presidir parades, dictar sentències, encapçalat esdeveniments públics importants..., i sobretot he vist i veig a molts pobles i ciutats del món, fora i a casa, defensant al poder i acorralant al crític, recolzant als pocs i atacant als molts, a poliburques, uniformats sense costura, amb escafandres de mort, negres pistolers, bussejadors foscos d'una peça, gent tota ella opaca revestida d'autoritat, burques vigilants del poder, braç d'alcaldes, d'edils, de jutges, de banquers, de reis i reines... disparar contra la gent de la proximitat, contra reivindicadors de l'ecologia, del repartiment de riquesa, d'humanitat sense fronteres, d'un món nou, els he vist colpejar des del blindatge, des del vidre fumat a dreta i sinistra, trencar ossos, trencar esperances, deixar a gent inerta al terra... I em pregunto, per què ajuntaments i edils prohibeixen burques afganeses i aplaudeixen i asseuen a la seva taula a poliburques, que tant proliferen en els nostres dies?



> EL FAR

Centenari del poeta Màrius Torres (1910-1942)

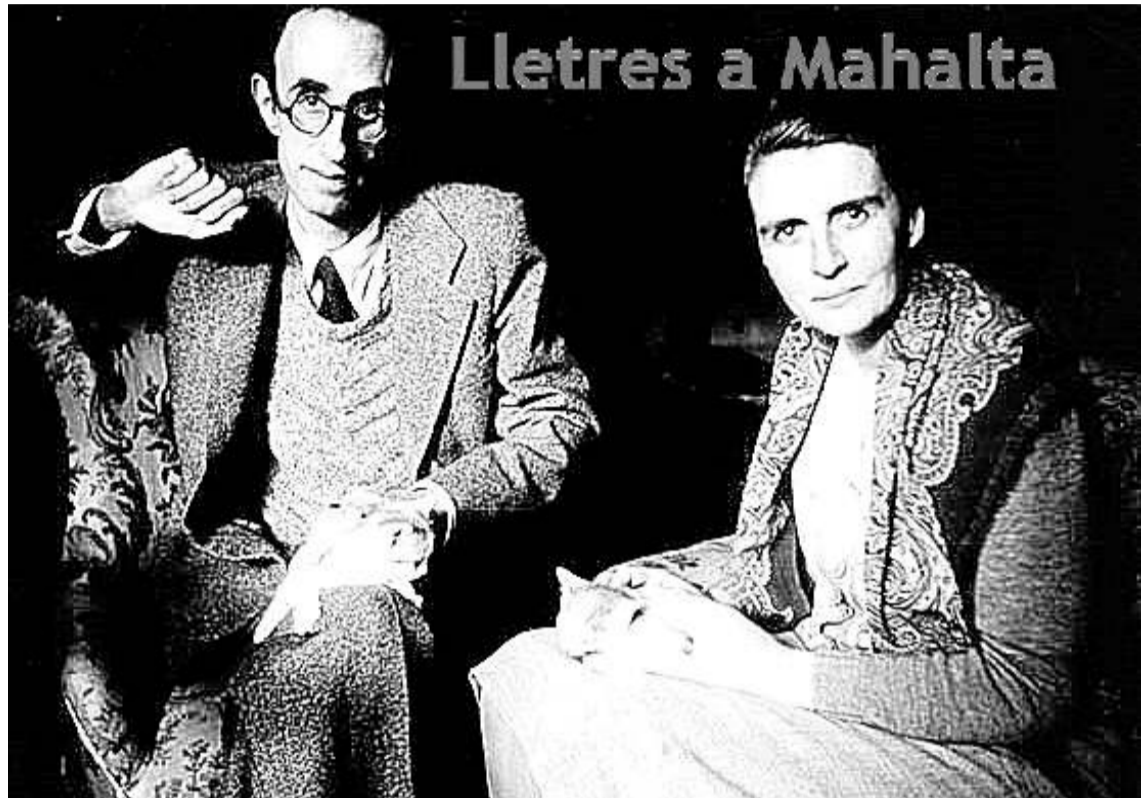
Ferran Aisa

Màrius Torres va néixer a Lleida el 30 d'agost de 1910, era fill d'una família benestant i liberal i de tradició metges. El seu pare Humbert Torres, que havia format part amb Francesc Layret i Lluís Companys part de l'Associació Escolar Republicana, fou el primer alcalde popular de Lleida i, l'any 1931, va participar en la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Màrius Torres va anar a estudi al Liceu Escolar de Lleida que dirigia el mestre Frederic Godàs, en aquesta emblemàtica escola fou alumne dels mestres Víctor Colomer i Joaquim Maurín. Màrius, des de ben petit, seguint les passes de la seva mare, va estudiar música i piano, però, seguint la tradició familiar acabaria estudiant a la Facultat de Medicina com el seu avi i el seu pare. Els seus estudis els va efectuar a la Universitat de Barcelona durant la Segona República. En acabar la carrera va viatjar per França i Itàlia, deixant-se influenciar, especialment, per la cultura italiana. Al seu retorn a Lleida, participa en les activitats de l'Ateneu Popular Lleidatà. El 1933, quan tenia 23 anys, va començar a escriure poemes, vocació que va esdevenir una dèria malaltissa: "Assenyala'm si et plau el meu camí, / amb el teu gest mutilat i diví..."

El poeta comença a cercar el seu camí poètic i li demana a Venus que faci de guia per a ell: "Tu, que només ets bella! Marbre groc, / no sollat per les llàgrimes ni el foc". Poc abans de caure definitivament malalt, tal vegada anticipant-se al seu futur, el juliol de 1935 escriu "La primavera ens parla, / al caire d'una vida tan breu!"

Aquell mateix any cau malalt, tot comença per una grip, la seva malaltia el porta de vacances a l'alta muntanya lleidatana, a la comarca del Pallars. L'aire i l'entorn bell del paisatge pirinenc van bé per a la seva salut però, abans de Nadal, torna recaure en la seva malaltia de tuberculosi. Amb l'ajuda de la seva família ingressa al Sanatori de Puig d'Olena. Del Sanatori situat al Montseny ja no en sortirà, exceptuant unes curtes escapades, els anys que li resten de vida. La malaltia l'arrossega cap a un camí on no abunden precisament les il·lusions de recuperació, malgrat això el jove converteix la febre en



febre de versos. El seu univers esclata esdevingut cançó, poema: "Sé una ciutat, molt lluny d'aquí, dolça i secreta, / on els anys d'alegria són breus com una nit; / on el sol és feliç, el vent és un poeta, / i la boira és fidel com el meu esperit".

Al Sanatori el sorprendrà l'inici de la Guerra Civil. A la sensació del seu futur frustrat, s'afegí la preocupació de la guerra. El seu germà marxa al front i ell comença un diari de campanya des del sanatori: "M'he decidit fer un diari per tu. Hi anotaré els meus sentiments mentre durarà la guerra". La primera data del diari és la del 9 de setembre de 1936, catorze dies després referint-se al seu germà, escriu: "Penses que podria ser? Tu mort, tal vegada. Nosaltres, en el millor dels casos, a l'exili". I uns dies després diu: "Fa una lluna molt clara. ¿Quin gust deu tenir el clar de lluna en un camp de batalla?" Màrius Torres deixa, bruscament, d'escriure el seu diari, però, com un posés enfebrat es llança a escriure vers rere vers. Són les seves angoixes produïdes per la malaltia que com un corc li va xucant la vida. Ha esclatat una estrella i al firmament neix un poeta. L'any 1937 coneix una dona que serà la misteriosa Mahalta dels seus poemes: "Corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels

/ fem el mateix camí sota els mateixos cels / No podem acostar les nostres vides calmes: / entre els dos hi ha una

terra de xiprers i de palmes. / En els meandres, grocs de lliris, verds pau, / sento, com si en seguí, el teu batec suau. / I escolto la teua aigua, tremolosa i amiga / de la font a la mar -la nostra pàtria antiga". L'any 1939, ocupada Catalunya pels feixistes, la seva família s'exilia a França i Màrius, cada vegada més malalt, resta al Sanatori a l'espera de l'àngel de la mort: "Dolç àngel de la Mort, si has de venir, més val / que vinguis ara".

El penúltim dia de l'any 1942, a l'edat de 32 anys, mor el jove poeta de Ponent, però ens deixa la seva obra de gran poeta, no solament català, sinó universal: "Que prop sembla tot el que és lluny! O companyia / de tot allò que ens parla, distint en

l'harmonia / de la nit, cant altíssim en un orgue molt greu! / -Llunyanies de mort, Llunyanies de Déu..."



Receptes...

COCA DE SANT JOAN

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients per a la pasta:

200 gr de farina
1 ou
1 tasseta d'oli d'oliva
1 tasseta de llet
½ sobre de llevat

200 gr de sucre

Ingredients per al farciment:

½ kg d'albercocs
15 trossos de fruita confitada
50 gr de pinyons
1 cullerada d'anís
Canyella en pols
Sucre glaç

Elaboració del farciment:

Partiu els albercocs per la meitat i hi llevau els pinyons. Espolsimau-los amb un poquet de sucre i un altre de canyella. Esquitau-los amb l'anís i reservau-los.

Elaboració de la massa:

Separau la clara del vermell d'ou. Reservau la clara. Preparau la base amb els restants ingredients. Amasau-ho tot bé, fins que la mescla quedi homogènia. Reservau-ho. Muntau la clara d'ou. Incorporau, molt poc a poc, la clara muntada a la mescla anterior. Amssau-ho tot bé en mota de cura. Untau un motllo de forn amb un poc de saïm i espolsimau-ho amb un

poc de farina. Abocau la mescla ja preparada dins del recipient. Posau els albercocs, la fruita confitada i els pinyons que s'han reservat abans. Enfornar, el forn ha de estar calent previament, a 200° C de temperatura durant 15 minuts. La coca estarà llesta quan punxant amb un escuradents, aquet surti sec. Bon profit!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Norma Rae

Joan Canyelles Amengual

Norma (Sally Fields), treballa a una fàbrica tèxtil d'una petita localitat del Sud dels EEUU. També hi treballen el seu pare i la seva mare i bona part del poble. Viu a casa d'ells amb el seu fill i la seva filla. La seva vida, monòtona i apàtica, canvia quan arriba el sindicalista Reuben Warshosky (Ron Leibman) amb la intenció d'organitzar un sindicat a l'empresa. El coneix per casualitat, però serà ella la que l'ajudarà a organitzar-lo, convertint-se en la capdavantera de la lluita per millorar la seva vida, la dels seus fills i la dels seus companys i companyes de feina.

Amb 26 anys Martin Ritt debuta com a director de teatre a Broadway l'any 1946. És professor de la mítica escola de l'Actors Studio gràcies a la seva amistat amb Elia Kazan. Entre els seus alumnes s'hi troben James Dean, Rot Steiger, Joanne Woodward i Paul Newman. Poc després comença a treballar a la televisió realitzant nombrosos programes dramàtics.

El seu pas a la direcció cinematogràfica es retrasa per la "caça de bruixes" i els problemes amb el feixista Comitè d'Activitats Anti-nordamericanes, però finalment pot fer la seva primera pel·lícula "On la ciutat s'acaba" (Edge of the City) l'any 1957. Un any després realitza la fallida adaptació de Faulkner "El llarg i càlid estiu" (The long hot summer, 1958). La seva primera gran pel·lícula és "L'espia que va sorgir del fred" (The spy who Came in From the Cold, 1964) sobre una novel·la de John le Carré, amb una esplèndida interpretació de Richard Burton i una portentosa i demolidora seqüència final.

L'any 1970 dirigeix "Odi a les entranyes" (The Molly Maguires) on ens parla de les lluites obreres a la Pennsylvania de 1875 i seguidament "La gran esperança blanca" (The Great wite hoppe), sobre el primer campió del món de boxa dels pesos pesats afroamericà i el racisme que va haver de patir. És el primer en parlar obertament de la "caça de bruixes" a "La Tapadera" (The front, 1976), molt ben intencionada pel·lícula, però que no



aconsegueix del tot reflectir l'ambient de l'època i on la participació de Woody Allen li resta dramatisme.

Moltes de les seves pel·lícules no passaran a la història del cinema. Algunes vegades per la dificultat de portar adequadament a la pantalla el material amb el que treballa i d'altres per una poca inspirada realització. Però cal considerar-lo com un director compromès, que intenta sovint llançar un missatge social o polític amb força convicció i també amb la voluntat d'arribar al gran públic (no sempre una cosa està barallada amb l'altra).

"Norma Rae" és probablement una de les seves millors pel·lícules. Direm des d'ara que no és una obra mestra, però que és molt interessant des del punt de vista sindical i feminista i que entre els seus fotogrames hi ha un eficaç drama intimista.

Amb un notable guió de Irving Ravetch i Harriet Frank, Martin Ritt el·labora una pel·lícula sincera i emotiva, sencilla en la seva posada en escena on el que importa és explicar la història de Norma i la seva evolució i la que ella provoca en les seves companyes i companys de feina.

Quan Reuben arriba al poble vol conviure amb una família que treballi a la factoria. I la primera porta a la que truca és a la dels pares de Norma. Quan li explica al pare qui és i que vol fer i que la policia li ha posat una multa i l'ha convidat a abandonar el poble ell li contesta que el policia te raó i que la gent com ell tan sols porten problemes. Es a dir: aquell home no té la més mínima impressió d'esser algú explotat, malgrat que cobra una misèria i que no recorda quan va ser la última vegada que li pujaren el sou. Aquest és el primer i més gran entrebanc amb que topa Reuben per montar el sindicat. La gent no és conscient de la seva situació.

En la segona xerrada que Reuben fa, convida els homes i les dones que hi han anat a parlar dels seus problemes. I ho fan. És la primera vegada que manifesten les seves queixes, que exterioritzen la seva frustració i també la primera vegada que es senten companys i companyes. Aprenen a parlar i a escoltar, i estan a punt de sentir com a seus els patiments

dels altres. És la primera passa per a poder lluitar.

Quan l'empresa comença a tenir por de que el sindicat pugui constituir-se, posa una nota en el tablon d'anuncis dient entre altres coses que els negres faran seva l'empresa. Norma vol prendre nota textual del que es diu en aquell paper per poder denunciar-ho i la despedeixen. No vol deixar el seu lloc de feina i quan l'obliguen a partir es puja a una taula, escriu en un cartó la paraula "sindicat" i la sosté en las seves mans amb els braços alçats perque ho vegin totes i tots. La primera en aturar la seva màquina és la

licies. En aquesta escena Martin Ritt ha fet meravellosament un parell de coses: ha convertit a Norma en una activista i en una dona lliure, ha donat el protagonisme a les seves companyes abans que els seus companys i finalment ha demostrat la seva ingenuïtat i manca d'experiència fent que es cregui que la portaran a casa. I això contribueix a donar credibilitat a la narració.

"Norma Rae" es també una pel·lícula feminista pel que acabem d'explicar. I perque a casa seva també canvia el rol de la dona que s'ocupa de tot. Es rebela contra el seu company quan aquest li recrimina

s'ha embolicat amb Reuben i ella li contesta "No, però penso amb ell", ell li diu "Passi el que passi sempre estaré al teu costat. I jo no tinc al cap a ningú que no siguis tú". Apaga el llum de l'habitació i es tomba al llit, de costat. I ella se l'hi acostava i l'abraça. Es una bellíssima declaració d'amor i de fidelitat ben entesa. Ell també ha canviat.

La vigència d'aquesta pel·lícula més de trenta anys després de la seva realització es immensa. Segurament es més difícil lluitar contra la resignació que contra el capitalisme. A "Norma Rae" la única victòria de les obreres i els obrers és constituir el sindicat. No han millorat les seves condicions laborals, però sí les seves vides, perque són més lliures i estan unides i units, han pres consciència de la seva força i això es el més important.

Es molt probable que no siguem conscients de l'abast de les retelles laborals, socials i polítiques que se'ns venen a sobre. Sabem que es molt més fàcil perdre un dret que recuperar-lo, per això la intensitat de la lluita hauria d'esser màxima abans de que sigui massa tard. Cal analitzar com hem arribat a aquesta situació. Com es possible que en acabar la nostra vida laboral estiguem probablement en pitjors condicions que quan l'acabaren els nostres pares? I que no passi res.

Fa molts d'anys una cançó de Lluís Llach deia: "Hem confós plusvalua amb valua". Certament necessitem sobre tot un canvi de mentalitat, un canvi en la manera d'ambicionar que ens faci menys vulnerables. I no sé si tenim l'estratègia per aconseguir-ho. L'únic que tinc clar que no ens hem de parar de buscar-la.

Una de les coses que ens ha de diferenciar dels sindicats majoritaris CCOO i UGT (que fa molt de temps que han abandonat el combat) és no plantejar la lluita amb exclusius criteris de rendibilitat. Hem de saber explicar a la gent que la lluita no garanteix de cap manera l'èxit, però que sempre genera la dignitat necessària per continuar caminant amb el cap alt, construint una ètica col·lectiva que cap banc ni cap estat ens pot prendre.



seva mare. Després ho fan altres dones abans de que ho faci el primer home. Finalment tota la factoria queda aturada.

Arriba el xerif i s'emporta Norma, que hi consenteix perque es pensa que la portaran a casa seva. Quan a fora hi veu el cotxe de la policia i comprén que la detenen és resisteix i lluita contra els po-

que la casa i els nens estan deixats. I ell acaba acceptant i asumint aquest canvi. Sobre tot quan després de ser detinguda i tenir permís per fer una sola trucada, a qui ella demana ajuda és a Reuben. Ell no volia que la seva dona fos una líder sindical, però ha après a estimar-la així com és i així com serà. Quan li demana si



Fitxa tècnica

D: Martin Ritt

A: 1979

Pr: Martin Ritt i Tamara Asseyev

G: Irving Ravetch i Harriet Frank; Ft: John Alonzo

Ms: David Shire

I: Sally Field, Beau Bridges, Ron Leibman, Pat Hingle, Barbara Baxley, Gail Strickland

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (8)

Carlus Jové

La reflexió anterior acabava dient que és a partir de la condició de parlant que es pot construir una identitat lingüística, i criticava que això és fes a partir de la sola llengua. Amb això pretenia dues coses: desvincular la llengua –les llengües– dels conflictes d'identitat, i traslladar el conflicte a l'àmbit del dret.

Crec que l'objectiu del moviment és clar: traslladant l'assumpte al parlant passem a moure'ns dins l'àmbit del subjecte de dret; si el centre de discussió és la llengua com a tal, mai sortirem de la lingüística i la filologia. Com molt bé deia un malaguanyat filòsof en un manifest indigne d'un filòsof: "son los ciudadanos quienes tienen derechos lingüísticos, no los territorios ni mucho menos las lenguas mismas". Això, és clar, significa conflicte quan dos subjectes d'un mateix dret tenen interessos oposats:

Tenim el cas del parlant d'una llengua A i el d'una llengua B, ambdós ciutadans d'un mateix país i subjectes dels mateixos drets, però resulta que per circumstàncies diverses el parlant d'A pot presuposar que el parlant de B l'ha d'entendre, mentres que el parlant de B no pot fer la pressuposició inversa, ja que per circumstàncies diverses el parlant d'A gaudeix de privilegis. Però d'on poden provenir aquests privilegis, i de quins privilegis es tracta? Que potser es tracta d'un privilegi de nombre? Que potser es tracta del privilegi pel qual A és obligatòria i B no? Que potser es tracta del privilegi pel qual A abarca tot el territori mentre que B queda circumscrita a una part? Que potser es tracta d'un privilegi moral, pel qual es considera la parla de B una peculiaritat mentre que la parla d'A no constitueix peculiaritat alguna sinó una simple normalitat? Que potser el parlant d'A pressuposa massa i el parlant de B pressuposa massa poc, privilegi filosòfic? Que potser el parlant d'A està acostumat a fer callar i el de B a ésser callat, privilegi de la força? O potser un privilegi d'ús, ja que A és molt més pràctica que B perquè et permet pressuposar-ne la comprensió?

Tots aquests són problemes reals. És en la identitat lingüística en l'àmbit interrelacional on es forgen els grans conflictes lingüístics. I la qüestió, com veurem, són conflictes de poder on constantment s'hi pressuposen identitats, drets i obligacions de tota mena.

Facebook: amic o enemic?

Xavier Roijals

D'igual manera que Google (del qual ja en vam parlar a l'anterior entrega) és ja una aplicació quotidiana sense la que molts usuaris d'ordinador i de la xarxa Internet no en podrien viure, Facebook s'ha tornat LA referència d'allò que es coneix com a "xarxes socials", amb milions d'usuaris a tot el món, i probablement centenars de milers sinó també potser algun que altre milió, a casa nostra.

En primer lloc, què és una xarxa social? si ens en anem a la definició de la Viquipèdia veurem que hi posa: "Les xarxes socials són formes d'interacció col·lectiva, on les persones intercanvien informació sobre idees, gustos i preferències mitjançant textos, imatges i vídeos". I és aquest probablement el motiu pel qual Facebook ha triomfat i d'altres alternatives que semblava que tenien moltes possibilitats estan sent desplaçades pel seu èxit.

Amb Facebook la gent pot crear les seves comunitats, i tenir una mena de mini-xarxa Internet unificada que permet comunicar-se ja sigui enviant correus (només entre els usuaris, però normalment es té agregada ja a la gent que t'interessa), xatejant amb els amics (per tant, ja no cal el MSN), penjant fotos de manera fàcil (ja no cal Flickr, ni Picasa), actualitzant via el "mur" amb les novetats i els enllaços que interessin (ja no cal ni tenir blog propi ni Twitter), comentant-ho tot i dient si una cosa "t'agrada". I etcètera.

I el seu èxit ha estat ràpid i brutal. Es pugen 14 milions de fotos cada dia a Facebook. Ha superat àmpliament altres xarxes socials com Orkut, Myspace, etc. Es fa servir per particulars, però també per empreses, escoles, etc., per relacionar-se amb (o entre) els seus treballadors, per anunciar les seves activitats, per publicitar-se.

També la fan servir els moviments so-

cial i reivindicatius per exactament les mateixes coses: relacionar-se, anunciar-se, publicitar-se. Ja es parla més de Facebook com a fenomen que com a simple xarxa social. Hi ha qui parla de migracions de la vida social de la gent del món real cap a Facebook. Es podria afegir també certament l'increment d'una mena de pseudo-militància activista virtual dins de Facebook.

Una militància que té uns límits molt clars i són per començar l'absoluta discrecionalitat de les decisions que pren Facebook a l'hora de decidir què tanca i què no tanca, què accepta i què no accepta. I no ens hem d'anar tant lluny per veure exemples ben propers d'aquesta mena de decisions discrecionals: un dibuixant reivindicatiu com Carlos Azagra ja ha tingut alguns problemes (sembla ser que li haurien tret algunes il·lustracions); al grup musical Monstruación li haurien tancat la pàgina o el grup que feien servir... Més enllà de les el·leccions personals i col·lectives, a l'hora de triar fer servir Facebook com a eina d'agitació i propaganda, s'ha

de tenir sempre en compte i ser ben conscient que tots aquests serveis telemàtics gratuïts que sovint fem servir: comptes de correu, grups de facebook, pàgines de blogger gratuïtes, etc. poden ser tancats de manera molt fàcil i absolutament legal pels proveïdors d'aquests serveis.

Perquè nosaltres quan els hem activat hem acceptat unes condicions X que figuren sempre abans d'activar el servei en qüestió, i on s'especifica ben clarament que el proveïdor podrà tancar unilateralment el servei gairebé quan simplement li vingui de gust.

És per això que jo personalment considero que l'activisme a la xarxa s'ha de fer amb eines "nostres", o més aviat "properes". Des de Pangea a sinDomino passant per Nodo50, RiseUp o Autistici. Servidors que hauran de complir amb la legislació vigent (aquí no se'n lliura ningú), però que no et tancaran el servei quan menys t'ho esperis.

Tornant al nostre tema: les crítiques a Facebook no s'han fet esperar. Per començar, hi ha qui veu aquesta xarxa

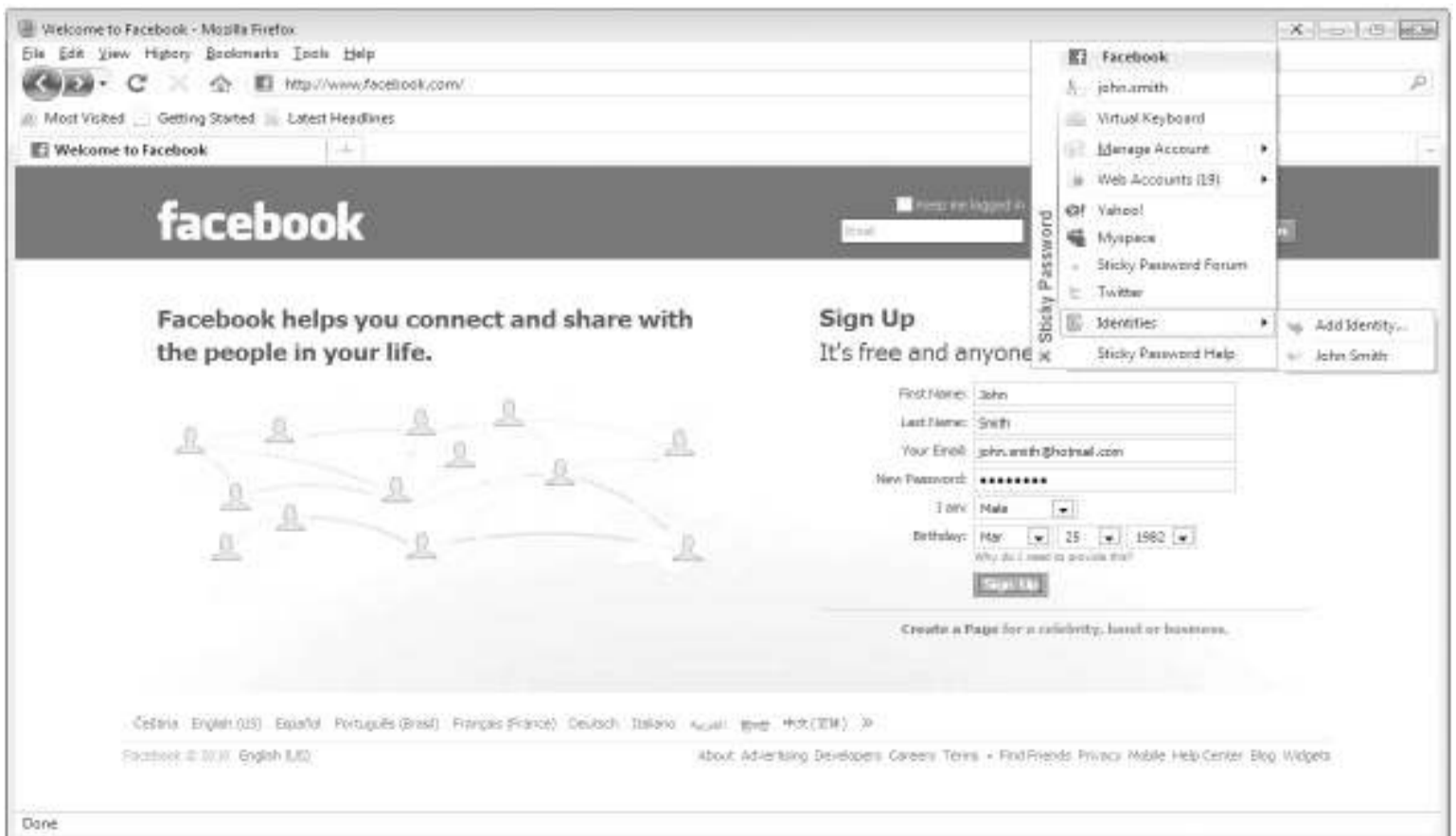
social com l'inici del que podria ser la compartimentació de la xarxa Internet, el final d'una xarxa ideal única (a la Xina o a d'altres règims dictatorials ja fa anys que no la tenen) on l'usuari pot fer servir lliurement diverses aplicacions, en funció de les seves preferències. Amb una xarxa compartimentada, un ja no contractarà ample de banda al seu operador, sinó que contractaria l'accés a determinades webs i aplicacions. I la tarifa aniria augmentant o disminuint en funció del tipus d'accés contractat.

Això encara està per veure, però és el somni d'aquells que volen acabar amb una xarxa Internet "lliure" com la que tenim encara ara. El somni d'America On Line, Amazon i Ebay. Internet com a simple centre comercial.

Però hi han moltes més crítiques més properes i immediates que li podem fer a aquesta xarxa social. La primera és la de les condicions d'ús i la propietat de la informació introduïda.

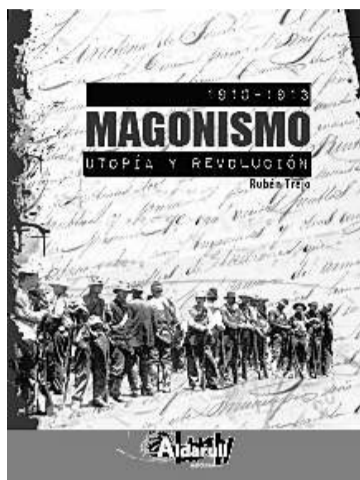
Si a l'article anterior ja criticàvem el tractament de la informació del gegant Google, no cal repetir-nos amb el que practica Facebook, perquè moltes coses (censura, ús de les dades amb finalitats mercantils i/o d'estudis de mercat, col·laboració amb règims com el xinès, etc) seran les mateixes que amb Google, menys una que és bastant pitjor: les dades que introduïm a Facebook teòricament serien propietat de l'empresa. Una altra cosa és que això ho apliquin (de fet ja han dit diverses vegades que no faran servir les dades fora de l'entorn Facebook). Però quan s'accepten les condicions d'ús del servei que Facebook et proposa estas acceptant això.

Contra això estan sortint diverses alternatives: des de les més properes, com Crabgrass (<http://crabgrass.riseup.net>) allotjada al servidor alternatiu RiseUp, fins a alternatives de codi lliure i fetes també tenint en compte la privacitat però sense un perfil tant militant com Diaspora (<http://www.joindiaspora.com>).



Llibres

Magonismo. Utopia y Revolución (1910-1913)



Rubén Trejo
Aldarull edicions. 2010

Aquest llibre, publicat en el centenari de la revolució mexicana, està dedicat a recordar i analitzar la història del moviment magonista, o més aviat, del Partit Liberal Mexicà (PLM) i el seu imprescindible paper en el començament de la Revolució de 1910.

El PLM, liderat pels germans Flores Magón, es va dedicar incansablement a organitzar vagues i insurreccions a Mèxic en l'etapa final de la dictadura de Porfirio Díaz. Quan, en 1910, el règim va arribar a una decadència generalitzada i es van complir les condicions adequades per a llançar un aixecament a escala nacional, no van dubtar els revolucionaris del PLM a llançar una insurrecció a gran escala. Durant dos anys va estar el PLM i els seus partidaris lluitant per una revolució social llibertària totalment diferent a la proposada per Madero, de caràcter liberal-burgès, resultant aquesta opció, finalment, triomfadora.

Gairebé desconeguda a l'Estat espanyol, la història d'aquest particular moviment llibertari i socialista d'exiliats mexicans als Estats Units d'Amèrica, que van treballar braç a braç amb els seus col·legues nord-americans. Aquesta obra exhaustiva de Rubén Trejo ens rescata uns fets insurreccionals que després de derrocar un dictador van encendre en tot el país mexicà la flama de la Revolució social. Revolució, que d'haver comptat amb més suports inicials i de no haver hagut

d'estar tan pendents de les reaccions del poderós govern ianqui, sens dubte hauria canviat la història, per a bé o per a mal.

La movilización global Breve tratado para atacar la realidad



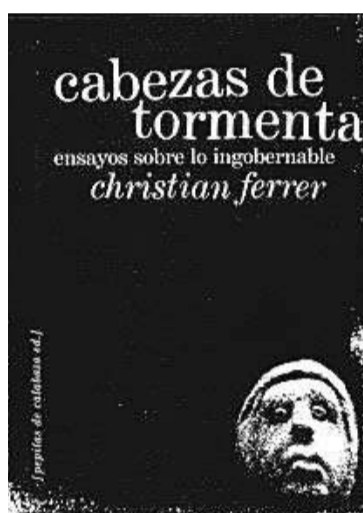
Santiago López Petit
Traficantes de sueños. 2010

Síntesi singular del pensament de Petit, la imatge de la mobilització general serveix per a identificar la condició d'una realitat feta una amb el capital. Aquesta afirmació permet desvetllar el triple rostre dels poders democràtics actuals: l'Estat-guerra, el feixisme postmodern i la intervenció terapèutica. Enfront d'ells potser ja no càpiguen les clàssiques polítiques del subjecte, però sí noves formes d'articulació del que és, cada vegada més, la condició generalitzada del nostre temps: el malestar.

El text que aquí es presenta, en la mesura que desplega un concepte de realitat absoluta —la realitat feta una amb el capitalisme ja no té fora i a més es vol intemporal— no pot tenir un text previ. O si ho tingués seria un simple comentari exterior. L'escriptura aquí adoptada permet conjuntar els fenòmens més diversos dintre d'un discurs unitari i total. Aquest discurs és una ficció, però tota ficció té efectes de realitat, i si encara tingués sentit parlar en termes de científicitat, l'operació filosòfica i política aquí efectuada reclamaria per a si la científicitat que

confereix la necessitat interna. En virtut d'aquesta necessitat interna, i prèviament conquistada una veritat des de la qual parlar, es desplega la realitat en la seva procesualitat. Desitgem creure que el que es guanya és suficient perquè l'aposta valgui la pena. Aquest text té la voluntat d'explicar-lo tot. Certament sabem que en el més essencial hi ha sempre una pobresa i un esquematisme inherent. Per aquesta raó dir que aquest text és un croquis per a orientar-se en la realitat i contra ella, té molt de veritat. Es tracta d'un croquis que uns altres poden ampliar o concretar, o senzillament esborrar per a inventar-ne un altre.

Cabezas de tormenta Ensayos sobre lo ingobernable



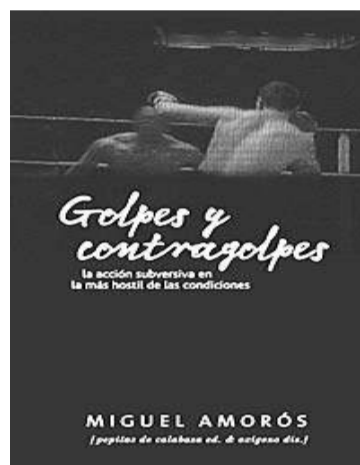
Christian Ferrer
Pepitas de Calabaza. 2004

Aquest llibre recopila i revisa els assajos més notoris de l'argentí Christian Ferrer entorn de persones i idees ingovernables. I a més, amb una bella escriptura, ens acostava un pensament llibertari en estat «pur», sense dogmatismes estèrils, sense burocratisme, ni radicalismes de pose, que enterboleixin «la idea» que ha niat en els caps de moltes persones en tot el món: l'esvaïment total i absolut de la dominació. S'inclouen: «Átomos sueltos», «Gastronomía y anarquismo», «Misterio y jerarquía», «Los destructores de máquinas» i «Una moneda valaca».

[...] gairebé no hi ha anarquistes, o bé les seves veus manquen d'audibilitat. Potser mai n'hagin existit gaires, si s'accepta

que la definició d'anarquista suposa una identitat «força», esforçat activisme de rendiments mínims, i una ètica exigent. Les circumstàncies històriques mai els han estat propícies, però encara així van assolir constituir-se en «contrapesos» ètico-polítics, compensació a una espècie de maledicció anomenada «jerarquia». Potser el món sigui encara hospitalari perquè aquest tipus de contrapesos existeixin. Si en una ciutat només esdevinguessin comportaments automàtics, maquinals i resignats, seria inhabitable. L'anarquisme, pensament anòmal, representa «l'ombra» de la política, l'inassimilable. [...]

Golpes y Contragolpes La acción subversiva en la más hostil de las condiciones



Miguel Amorós
Pepitas de Calabaza. 2005

Aquest llibre reuneix diversos textos que recullen l'essencial de l'aportació de Miguel Amorós als debats sobre la qüestió social en els últims anys. [...] No es podrà anar a cap costat si no es trenca amb la concepció de la revolució com reapropiació de l'aparell productiu existent, ni s'admet que l'emancipació humana passa per la destrucció del sistema industrial. Consignes que pertanyien al «estadi anterior del desenvolupament econòmic objectiu» com l'ocupació de fàbriques, el control obrer de la producció o l'autogestió generalitzada, han envellit i són palpablement equívocues; solament partint d'aquest punt podem identificar les necessitats reals dels individus i elaborar una crítica autènticament subversiva. [...]

Consideracions davant l'aprovació de la llei del cinema

Sindicat d'Espectacles
CGT Barcelona

Davant l'aprovació de la Llei del Cinema de Catalunya, el Sindicat d'Espectacles de la CGT, com a majoritari del sector, vol manifestar que segons el nostre entendre aquesta llei no assolirà la finalitat que pretén.

És una llei que en lloc d'afavorir l'accés i l'ús del cinema fet a Catalunya o traduït (doblada i subtítolada), enfortirà el cinema fet en l'altra llengua oficial, i probablement els principals títols de pel·lícules comercials no es visualitzaran a Catalunya.

Hem de potenciar i afavorir l'ús del català al cinema. Hem de potenciar que l'usuari del cinema trobi en l'exhibició de pel·lícules catalanes i/o doblades al català l'encant suficient per escollir la nostra llengua en lloc de qualsevol altra.

Pensem que la potenciació del català al cinema passa per incentivar a l'espectador que paga a taquilla. Per animar a consumir el cinema fet o parlat en català, la millor avantatge competitiva és reduir el cost del preu per a l'usuari final.

En un moment on l'afluència al cinema està de baixa i les empreses del sector estan en crisi, i més d'una en concurs de creditors, no és el millor moment per afectar els sectors industrials de producció, distribució i exhibició, amb una llei que incrementa els costos i pot produir en el sector de l'exhibició la pèrdua de llocs de treball.

Durant la tramitació i debat al Parlament de Catalunya, la CGT va proposar als diferents grups parlamentaris i a la Conselleria de Cultura:

- Regulació oberta de noves sales de cinema per a potenciar el cinema en els centres de les localitats, dins una economia sostenible (evitar desplaçaments en vehicles privats).

- Disminució del preu de taquilla per a les pel·lícules doblades al català (clara avantatge competitiva).

- Promocionar l'exhibició en català a través de la «Xarxa de Cinema en Català» i potenciar la Xarxa amb la col·laboració i participació de les diverses empreses exhibidores del sector, atenent a la distribució territorial i capacitat de les sales.

- Reduir els costos de doblatge, concentrant l'esforç en el grup de pel·lícules més taquilleres, majoritàriament de producció nordamericana, que concentra el 80% dels espectadors.

A pesar d'haver acceptat altres propostes que vam fer, lamentem que no s'hagin tingut en compte els aspectes essencials que hem exposat i que afecten directament a la continuïtat dels llocs de treball i al mateix foment del català.

Revistes



SOLIDARIDAD

Periòdic bimensual classista i llibertari de Xile editat pels col·lectius Voz Negra, Estrategia Libertaria i Corriente de Acción Libertaria, tots ells de Santiago, publicacion.



LIBRE PENSAMIENTO

Revista de reflexió sobre la realitat i la intervenció social editada per la CGT, el nº 64 inclou un dossier sobre pedagogia llibertària, www.librepensamiento.org



LA GATETA

Butlletí informatiu de la Secció sindical de CGT al Hospital Pius de Valls, gateta@piushospital.cat



NOTICIA CONFEDERAL

Revista de la CGT del País Valencià, tota la informació sobre les lluites sindicals i socials d'aquesta Confederació, www.cgtpv.org

MARIAM RAWI, DE L'ASSOCIACIÓ DE DONES REVOLUCIONÀRIES D'AFGANISTAN (RAWA)

"A l'Afganistan, després de la invasió nord-americana, les coses han empitjorat"

"Els nostres enemics polítics són els fonamentalistes, que utilitzen la religió i els costums segons els seus interessos"

> LA FRASE...



"Mai hem pogut treballar de forma legalitzada, hem d'actuar clandestinament"



RAWA.org

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Cyrano, paraules que enamoren

Jordi Martí Font

El 28 de desembre de 1897, al Teatre de la Renaixença de París, Edmond Rostand (1868-1918) estrena Cyrano de Bergerac. L'autor pateix extremadament per la por que té de no tenir èxit amb l'obra però el que passa és tot el contrari. Vint minuts d'aplaudiments al final ho corroboren.

l Cyrano explica la història del de Bergerac, enamorat de la seva cosina Roxane però amb la seguretat total que aquesta no l'acceptarà com a conseqüència del seu descomunal nas. Cyrano construirà un personatge que tindrà dues parts: d'una banda un cos que no és el seu i, d'una altra, uns paraules que enamoran completament Roxane. I en aquesta composició dicotòmica qui acabarà seduïnt la xica no serà el cos sinó la paraula.

Russell, desbrossar les certeses

Dins del món de la lògica, el matemàtic i pacifista gal·lès Bertrand Russell (1872-1970), que en la seva "Autobiografia" deia que les passions que havien governat la seva vida eren "l'ansia d'amor, la recerca de coneixement i una compassió incontrolable pel sofriment de la humanitat", és qui estableix les bases de pràcticament tot. Construeix la deconstrucció del seu pensament, sobretot a partir de la preparació i dels horrors derivats de la I Guerra Mundial, davant la qual crida a la deserció, tan lluny de les abstraccions com de les idees segures i tancades.

En ell el recurs a la lògica és el darrer tros de camí per intentar reconstruir algunes certeses, unes certeses que un cop refetes el porten a posar en dubte bona part dels noms, que moltes vegades actuen com a abreviacions. Segons ell, quan diem Sòcrates diem alhora "el mestre de Plató" i per tant no tenim una paraula si aquesta no la tenim en relació amb la realitat, és a dir que les paraules són "això" quan parlem d'alguna cosa en concret que tenim davant o a la vista, per exemple. La seva desconfiança avança i no se li aturarà ni tan sols quan voldrà refer les paraules en un sentit matemàtic, lògic.

A las Barricadas www.alasbarricadas.org

RAWA (Revolutionary Association of the Women of Afghanistan - Associació de les Dones Revolucionàries d'Afganistan) és una agrupació clandestina que promou la defensa dels drets humans en un Afganistan dividit entre un govern feble i fonamentalista afavorit per les armes de les potències occidentals, i els talibans. Amb el seu compromís per un moviment popular i democràtic, constituït sobre l'educació de les dones afganeses, bàsicament analfabetes, RAWA s'ha convertit en objectiu a batre per a ambdós contendents. Buscant denunciar la perniciosa invasió i aconseguir suport i solidaritat de col·lectius socials espanyols, una activista de RAWA ha portat a terme una gira de xerrades per tot l'Estat. Es tracta de Mariam Rawi (nom fictici), una jove periodista i professora que viu a cavall entre Afganistan i els camps de refugiats de Pakistan. Al seu pas per Logronyo el mes d'abril vam poder conversar breument amb ella.

- ALB: Provens d'una zona de la qual a Occident tot just arriben notícies, excepte quan es produeixen atemptats. Pots donar-nos una breu descripció sobre quin és la situació de la dona a Afganistan?

- La situació de la dona ha empitjorat visiblement des que en 1992 els fonamentalistes van prendre el control del

país davant el buit de poder provocat per la retirada de les tropes russes. Les afganeses han de sobreviure a la falta de seguretat, als atacs contra la població de les tropes nord-americanes i de l'OTAN, i també han d'enfrontar-se a la violència en la seva vida quotidiana: als abusos sexuals, violacions, segrestos, els matrimonis forçats, la violència domèstica. Ni el govern de Karzai ni la seva policia ofereixen cap tipus de protecció davant tant desempament.

- L'organització a la qual pertany, RAWA es troba en el punt de mira dels talibans i els fonamentalistes del govern de Karzai, i també s'ha mostrat molt crítica amb la invasió nord-americana. Davant aquest panorama, com desenvolupa les seves activitats RAWA?

- El 1977 es va fundar RAWA sota el govern republicà del príncep Mohammed Daoud Khan i des d'aquell moment van començar els problemes. Mai hem pogut treballar de forma legalitzada, pel que necessitem fer-ho clandestinament per a poder existir. Això té les seves conseqüències: no comptem amb oficines, les activistes hem de protegir la nostra identitat amb noms falsos i els projectes que realitzem no poden aparèixer sota el nom de RAWA.

- RAWA no només defensa els drets de les dones sinó també, des d'una perspectiva més àmplia, un govern de caràcter laic, secular i democràtic. De quina forma es planteja RAWA arribar a aquest objectiu?

- No es poden defensar els drets humans sense un govern democràtic, per a arri-

bar a el qual és fonamental una educació que alimenti la consciència del poble afganès. Els nostres enemics polítics són els fonamentalistes, que utilitzen la religió i els costums segons els seus interessos.

- El teu article "Rule of the rapists" - "El govern dels violadors" - publicat a The Guardian (que pot ser consultat en castellà a www.rawa.org/rawi_sp.htm) resulta aclaridor sobre la situació de la dona després de la suposada instauració de la democràcia a Afganistan. Podem considerar que les potències invasores han traït les solemnes promeses amb les quals van justificar la guerra contra els talibans?

- Els fets assenyalen la veracitat de l'article escrit sis anys enrere. En els últims 8 anys, després de la invasió nord-americana, les coses no han millorat sinó que, per contra, han empitjorat. Encara que a Afganistan hi ha milers de soldats no s'ha aconseguit reduir el terrorisme, ni el fonamentalisme. L'interès dels governs occidentals no és la desaparició del fonamentalisme. El seu objectiu és aconseguir més adquisicions econòmiques sobre els oleoductes que travessen el país, controlar el tràfic de l'opi, saquejar els recursos naturals, etc.

- Hamid Karzai, president d'Afganistan, ha amenaçat recentment amb unir-se als talibans si les potències occidentals continuen pressionant-lo perquè combati el frau electoral. Com valora RAWA aquest gest?

- Karzai aparenta criticar als països estrangers, però en realitat el que hi ha darrere és un joc entre Estats Units i les autoritats afganeses per a mostrar a l'opinió pública internacional que Karzai és un líder democràtic. Fins i tot si es donés la possibilitat que Karzai se separés d'Estats Units, això només significaria un acostament major a Iran o Rússia, la qual cosa tampoc seria positiva per al poble afganès.

- Donada la difícil situació que travessa el país, envaït per tropes estrangeres, amb un govern titella i corrupte i un moviment talibà en ascens, quin futur voleu per a Afganistan?

- Nosaltres somiem amb un règim democràtic, però no és una meta fàcil ni propera. Un país amb vint anys de guerres, tenint pel mig dues ocupacions estrangeres i el domini talibà, no assolirà la llibertat i la independència al moment. A part del fonamentalisme, el país té aguts problemes econòmics i socials que necessiten de temps per a solucionar-se.

- Estàs realitzant una gira per l'Estat espanyol on dones a conèixer la teva organització. Què esperes de la mateixa? Amb quines organitzacions espanyoles i europees col·labora RAWA?

- Esperem que els moviments socials, pacifistes, feministes, etc., occidentals, que són amb els que col·labora RAWA, tinguin notícies reals sobre Afganistan i usin els mitjans que estan al seu abast perquè aquesta informació circuli. El punt més interessant és crear xarxes d'ajuda i suport cap a RAWA i les dones afganeses.